

ELSZÓRT KALÁSZOK

A „NÉVTELEN SZELLEM”

1950. ÉVI

KISEBB TANÍTÁSAINAK GYŰJTEMÉNYE

ESZTER MÉDIUM UTJÁN

III. KÖTET

KIADJA:

**A MAGYAR SZELLEMKUTATÓK TARSASÁGA
CLEVELAND, OHIO, 1982**

**HUNGARIAN SPIRITUAL SOCIETY
695 NORTHFIELD ROAD
BEDFORD, OHIO 44146**

TARTALOMJEGYZÉK

(**)

Előszó a III. kötethez	1
Idézet az I. kötethez írt Előszóból.....	4
A lelkesedésről.....	8
A földi élet jelentősége.....	13
„Legyen meg a Te akaratod!...”	17
Az irányválasztásról.....	22
Az eszmények világában élőkről.....	27
A földi élet a kegyelem ajándéka.....	30
A lélek felemelkedésének útja.....	33
A szeretetről és engedelmességről.....	37
„Mindennek rendelt ideje van...”	41
Isten törvényéről és a földi törvénykezésről.....	45
Az embernek tudni kell az élet törvényét.....	50
A gyülekezetnek egynek kell maradnia	55
A Változások Törvénye.....	56
és az örök isteni Bizonyosság.....	56
Hívók egymás közt való anyagi kapcsolatairól	60
A hegyen épült város.....	61
A kétszínűségről	66
A megtérésben lévő ember és az eshetőségek.....	68
„...Bízzatok, én meggyőztem a világot!”	72
A vágyról.....	77
Az emberiség sorsát alakító lelki tényezők	82
A lélek különböző állapotairól.....	85
és az istenfiúságról.....	85
A természetről.....	89
Az élet vezérfonala	92
A szellemi Lényegtörvény és a keret összefüggése.....	99
A kiengesztelődés törvényéről.....	102
„Enyém a bosszúállás, én megfizetek.....	106
Áldozat és engedelmesség.....	109
Korszakváltás küszöbén.....	112

C

A bűn csírái.....	115
„Vigyázzatok, mert nem tudjátok, mely órában jő el a ti Uratok!..”.....	118
A sorsformáló —kölcsonhatású lelki tényezők.....	122
Hogyan kell az életet élni?	124
Az ütközésekről és a kétféle irány felé haladók sorsáról.....	128
A Törvény hatalma és az emberi életre gyakorolt hatása.....	133
A sorsok alakulása	137
„Időben és térben közel, lehetőségben távol”.....	141
Félelemről, igazságról, lelkiismeretről.....	142
Krisztus a Szeretet Királya.....	144
Következményekről és eshetőségekről.....	148
Adventi szózat	152
A láthatatlan egyház.....	156

Előszó a III. kötethez(**)

Amikor az Elszórt Kalászok első két kötete megjelent, még 1940-et írtunk és mind a szerző: Eszter (megh.: 1977), mind az akkori szerkesztő: Pátkai Pál (megh.: 1942) még közöttünk voltak test szerint is.

Negyvenegy esztendei hallgatás után, az 1940-es évek óta először most adatott mód arra, hogy a Névtelen Szellemnek Eszter által közreadott felbecsülhetetlen értékű szellemi kincseiből, egy nagyon szerény terjedelmű, de tartalmában örökbecsű, válogatást az Olvasó kezébe adhassunk.

Ennek a kis kötetnek megjelenését Eszter már nem érte meg, de kéziratait — még életében folyamatosan — a most megjelenő könyv szerkesztőjének ajándékozta azzal a meghagyással, hogy azokat készítse elő sajtó alá, és ezzel szolgálja a közleményeknek alkalmas időben való nyilvánosságra hozatalát, A megjelentetést pedig a kiadók — kontinenseket átfogó kipróbált szeretete és lelkes áldozatkészsége vállalta magára.

E III. kötet szerkesztője Eszter közvetlen környezetében évtizedeket töltött, számos közleményt rögzített gyorsírással is és az Esztertől kapott magyarázatok és megvilágítások birtokában, az általa adott megbízásnak eleget téve, instrukciói szerint — részben még az ő életében — végezte, és végzi jelenleg is kéziratainak gondozását. — Ez a kis kötet a rendelkezésre álló anyagnak csupán csekély hányada.

Az elmúlt, közel négy évtized alatt ugyanis a szellemi értékek óriási mennyiségét halmozta fel ezekben az írásokban az isteni kegyelem, mint a gondos gazda a gabonát szűkebb napokra gondolva, csűrökben és magtárakban gyűjti össze —, hogy a befogadásra kész emberi lelkek ezekből a maguk számára az élet kenyerét megkészíthessék.

Az isteni Kegyelem és Szeretet súlyos időkben erősítette ezek által a közlemények által mindazokat, akik kiáradásának köz-

vetlen részesei lehettek, így tehát részben a Névtelen Szellem intenciói, részben saját lelkünk óhaját követjük, amikor a kapott szellemi értékeket közkinccsé kívánjuk tenni, hogy abból minél többen vigasztalást és erőt meríthessenek. Kötelességünknek érezzük ezt annál is inkább, mivel szeretett Eszterünk hosszú évtizedek súlyos áldozatvállalása árán igyekezett mindent megtenni ezeknek az értékeknek biztonsága és biztosítása érdekében.

A lelkes szeretet pedig minden utat és módot megtalált, hogy Eszter és műve anyagi bázisát biztosítsa.

A megjelenés helyét illetően az eredeti elgondolás más volt, de egy személyes találkozás és megbeszélés alkalmával úgy éreztük: nem várhatunk tovább! A világ képe napról napra komorabb és vészjóslóbb. Sürgetőnek éreztük tehát, hogy továbbadjuk az isteni Kegyelem hozzánk eljuttatott segítségét mindazoknak, akik éheznek és szomjúhózzák az Igazságot és a lelkek megeléghethessék magukat ezekből. Megerősödhesse az olvasottak nyomán, és teremjenek százannyit vagy harmincannyit, de képesek legyenek megtéréshez méltó gyümölcsöket érlelni a nagy Aratásra, mivel az idő közel van...

Az Olvasó minden bizonnal együtt érez most a szerkesztővel, amikor a hála és megemlékezés érzéseiről kíván tanúbizonyságot tenni.

Mindenekelőtt illesse hálás szeretet, áldás és köszönet azt a magát megnevezni nem kívánó kedves testvérünket, aki Eszternek sok évtizeden át igazán „igaz testvére” volt, és akivel együtt hű, megbízható, lelkes és nem lankadó munkása a Szentlélek kijelentéseinek. Bizonnal hisszük, ama napon így szól majd az Úr őhozza: „... menj be a te uradnak örömébe!” Mert hű volt és igaz szolgálója a szent ügynek: az Örökkévaló Igazságoknak.

Sokak nevében mond köszönetet és kíván áldást a szerkesztő mindazoknak az életére, akiknek anyagi áldozatkészségét megérintette, és tettekre buzdította az a felismerés, hogy az Eszter

által közreadott igazságok valóban evangéliumi alapokon nyugvó isteni kinyilatkoztatások.

Illesse köszönet bajtársias szeretetükért mindazokat, akik a mű megjelenítése érdekében sok és komplikált feladatot, nehézséget szent lelkesedéssel vállaltak magukra.

Könyvünk címéül közösen választottuk az „Elszört Kalászok”-at, és a sorozat III. kötete gyanánt jelentjük meg. Így kívánjuk jelezni azt, hogy a munka ugyanaz, mint amit annakidején kényszerűségből félbe kellett hagyni. De tisztelni kívánunk ezzel áldott emlékezetű Pátkai Pál testvérünk előtt is, és alább szó szerint idézzük az annakidején még őáltala szerkesztett I. kötetben neve alatt megjelent Előszót. Tesszük ezt két okból: egyrészt, mivel az abban foglaltak ma is időszerűek és így a III. kötetre is vonatkoznak, másrészt azért, mert amikor a jelen kötet előszavának vázlatát papírra vetettük, bennünk is ilyen érzések és gondolatok fogalmazódtak meg.

Berekesztésül még annyit: minden kedves Olvasót szívből kérünk, állandóan tanulmányozzák a Szentírást, mert annak — nemcsak betűinek, de szellemének — ismerete nélkül, a Névtelen Szellem mélyenszántó fejtegetéseit aligha érthetik meg. Amennyiben módjukban áll, olvassák el a Névtelen Szellem minden korábbi művét is. Ezt a figyelmeztetést azért látjuk helyénvalónak hangsúlyozni, mivel ezek nem „könnyű” olvasmányok, hanem halálosan komoly dologgal: az emberi lélek örökkévaló életével, üdvösségével foglalkoznak. Ha valaki boldog akar lenni, ezt a kívánatos eredményt csak úgy érheti el, ha már az evilági életének tengelyébe az Isten akarata iránti alázatosságot és engedelmisséget állítja, ha gondolati és érzelmi világában állandóan együtt él az isteni Igazságokkal. Kedves Vezetőnk, a Névtelen Szellem tanításai sok nyitva lévő „miért”-re adnak feleletet. Eligazítanak abban, hogyan kell és hogyan nem szabad cselekednie az embernek. Ráirányítják a figyelmet Krisztusnak e világban itthagyt lábnyomaira, nehogy a hazavezető irányt eltévesszük. Közelebb segítik az em-

bert ahhoz, hogy Istent az ő Teremtőjét és Megváltóját a Jézus Krisztust valóban teljes szívéből, teljes lelkéből és minden erejéből igazán szeresse, mert hiszen az Isten: maga a Szeretet. Ámen.

Agárd/Budapest/Cleveland, 1981. július hó

Sz. -né Vay Valéria

Idézet az I. kötethez írt Előszóból()**

„Felhasználom ezt az alkalmat arra, hogy kedves Vezetőnknek ezt a plasztikus kifejezését, az elszórt kalászok szellemi értelmezését is megvilágítsam, mert valószínűnek tartom, hogy olvasótáborunkban sokan vannak, akik ennek igazi, benső értelmét nem ismerik, vagy legalábbis nem mélyedtek eléggé bele ennek a szimbolisztikus kifejezésnek szellemi értelmezésébe.

Kedves Vezetőnk reánk, szellemhívőkre alkalmazza az elszórt kalászok jelzőt. Mi vagyunk az elszórt, vagy elhullott kalászok, míg velünk szemben azok, akik egyházaik keretén belül simán — hogy úgy mondjam — szinte minden megerőltetés nélkül dolgozzák ki a maguk megigazulását és üdvözülését, a kévékben lévő kalászok.

Ő tudniillik azt mondja, hogy akik híven és lelkiismeretesen töltik be egyházuk parancsait, azoknak nincs szükségük bizonyosságokra, hogy elhiggyék a láthatatlan világ és a magasabbrendű igazságok uralmát. Ezek a lelkek a velük egyenmű tömegben, egymást hitben támogatva, nagyobb ütközések nélkül jutnak el oda, ahova *a hitüket vesztett lelkek* nagy és nehéz küzdelmek után csak megbizonyosodások, és nagy erőfeszítések árán juthatnak el. Amazok a telekcsoportok a kévék, amelyek a mennyei csűrökbe betakarítottak. Mivel azonban ma az utolsó órákat, a végkifejlés korszakát éljük, azt az alkonyatot, amely után az az éjszaka következik, amelyben az Úr szavai szerint „*senki sem munkálkodhatik*”: tehát az Úr kiküldi

az ő munkásait, hogy megfeszített munkával igyekezzenek összegyűjteni a hit mezején elmaradt, a tarlón elhullott kalászokat is a hitnek és a bizonyságoknak gereblyéjével.

Ezek az elhullott kalászok vagyunk mi, akikért a mennyei kegyelem az alkony szürkületében mégegyszer lehajol, hogy mielőtt még az éj sötétje bekövetkeznék, mi is bejuthassunk a mennyei csűrökbe, ahova a kévék már régebben betakarítottak.

*

Minden félreértés elkerülése végett azonban meg kell jegyez-nem, hogy *itt tisztán lelki-szellemi fogalmakról, nem pedig földi, emberi és félig-meddig világiassá lett keretekről és szervezetekről van szó. Nem azok kerülnek be a kévékben a mennyei csűrökbe, akik az egyes egyházak kebelében nagy lelki kénye-lemmel, minden komoly munkakifejtés nélkül, csupán a külsőségeknek eleget téve töltik életüket! Oh, nem! A külsőségek senkit sem mentenek meg, csupán a szívben és lélekben való megigazulás azoknak az elveknek alapján, amelyek minden egyes vallás fundamentumát képezik.*

Minden egyes vallásnak vagy felekezetnek van ugyanis egy látható és egy láthatatlan része; aki csak a láthatókkal törődik, a láthatatlanokkal pedig nem, az, amikor a látható világból elköltözik — tehát maga is megszűnik a látható világ tárgya lenni — készületlenül és tájékozatlanul, gyengén és tehetetlenül áll meg az új létállapot kapujában, és nemcsak hogy meg sem közelítheti az üdvözültek életszínvonalát, de addig is, amíg kegyelemből ismét visszatérhet a próbák e világába, szánalomra méltó lelki nyomorban tengődik a fluidi világban.

Ezzel szemben a vallás benső, láthatatlan igazságának betöltése és az ez igazságoknak átadott lélekkel való élés már itt a látható világban is megerősíti a mi láthatatlan részünket, s mi-kor a látható világból elköltözünk, akkor a láthatatlanban egy-szerre otthonra lelünk, amelyben kibeszélhetetlen boldogság és béke vár reánk.

*

A zsidó vallásban: a mózesi törvényben (természet-törvény) is megigazultak azok, akik a törvény szellemét (Tízparancsolat) *igazán betöltötték*. Ezek a zsidók lélekben fel voltak készülve arra, hogy a Messiást felismerjék és Annak tanait — a kegyelem igazságát — befogadják. Csak az alakiságokba vagy a pogányok bűneibe alámerült zsidók nem ismerték fel az Isten Fiát, és ezzel a fel nem ismeréssel máris kihullottak abból a kévéből, amelyet a mózesi törvény kötött egybe.

De ugyanígy van ez a különböző keresztény vallásokkal is. Akik a krisztusi elveket egyszerűen utópiának, ember által teljesíthetetleneknek tartják, ennél fogva nem is fejtenek ki erőfeszítést azok betöltésére: tulajdonképpen megkeresztelt pogányok, mert csak a külsejük — amely a mulandó világ tartozéka — vette fel a keresztséget, a bensőjük azonban pogány maradt. S ha az egyházuk minden előírt szertartásának eleget tesznek is, de a benső és szent igazságok a lelkük előtt idegenek maradnak, ugyanúgy járnak, mint a pogányok: szintén kihullanak abból a kévéből, amelyet a Krisztus ígéje: a kegyelem igazsága köt össze.

Végül, akik mindenféle hitformában megcsalódva hitetlenekké váltak, szintén elhullott kalászkok.

*

Így szóródtak szét a hit mezején azok a lelkek, akiket már csak a bizonyságok letagadhatatlan erejével lehet visszaterelni a magasabbrendű világ fénye által megvilágított útra. Ezt a munkát végzi a transcendentális lélektan, a kísérleti és tudományos metapszichika és parapszichológia, vagy egyszerű, közismert gyűjtőnéven: *a spiritizmus*.

*

Tulajdonképpen elárvult, szegény lelkek ezek az elhullott ka-

lászok, akikhez az isteni kegyelem túlradó részvétell és szeretettel hajol le, és hoz mérhetetlenül fájdalmas áldozatokat azoknak a tiszta, nemes lelkeknek munkája által, akik testben vagy test nélkül, névtelenül és észrevétlenül tesznek bizonysgot szellemi, lelki, sőt fizikai téren is arról, hogy van Isten, van kegyelem, van egy magasabbrendű világ, van egy mindenek fölött uralkodó erkölcsi törvény, s vannak erők és hatalmak, akikkel és amelyekkel szemben az emberi élet csak tűnő álom — s terelik vissza áldozatukkal a meghomályosodott lelkű, hitüket vesztett és már-már a Sátán hálójába került emberlelkeket.

Ebből azonban szükségképpen következik, hogy *a megbocsát-hatatlan Szentlélek elleni bünt követi el az, aki ezeket a billenő ponton álló lelkeket és az őket megmenteni szándékozó tant magát kigúnyolja, s őket megfélemlítéssel és nevetségessé tenni akarással visszataszítani törekszik a hitetlenség sötétségébe.*

Mert ismétlem: *az igazi spirítizmus, vagy transzcendentális lélektan a hitetlen világ hitre vezérlő tudománya, amely soha és semmi körülmények közt nem áll ellentétben az egyházak céljával: az emberlelkek üdvösségre vezérlő törekvésével.* Inkább azt lehetne mondani, hogy óriási szolgálatokat tesz az egyházaknak, amikor utánanyúl azoknak, akikben a hit világossága kialudt — s ennek következtében lélekben máris elszakadtak egyházuktól — *s a bizonyítékok erejével tereli vissza őket az elhagyott útra.*

De ezzel nemcsak az egyházaknak és maguknak az egyéneknek tesz kimondhatatlanul nagy szolgálatot, hanem a társadalomnak is, mert míg a hitetlen ember lelke minden destruáló eszme számára nyitva áll, addig a meggyőződéses hittel bíró lélek semmi olyan tendenciának nem adja oda magát, amely Isten akaratával, az erkölcs és a becsület törvényével nem egyeztethető össze.

Ebből nyilvánvalóan következik, hogy aki akár tájékozatlanságból, akár fanatizmusból gátolja, gúnyolja s hatásában aka-

dályozza ennek a lélekmentő tudománynak és empirikus bölcseletnek munkáját, az ellensége a köznek, mert kárt okoz az egyházaknak, társadalomnak és az egyes emberlelkeknek egyaránt."

Kérjük kedves olvasóinkat, olvassák ezeket imádságos lélekkel.

Budapest, 1940 május havában.

Pátkai Pál

A lelkesedésről()**

Az igazság feltartóztathatatlan haladása a hazugság szövedékének talaján. — Jaj azoknak, akik a hazugsággal akarnak maguknak jövőt építeni és kiemelkedni az ismeretlenség és jelentéktelenség egyhangú szürkéségéből. — A hiúság szította tüzek veszedelmesek, mert nehezen lehet megkülönböztetni a nemes és önzetlen lelkesedéstől. — A nemes lelkesedés nagy jelentősége. — A nemes lelkesedés feltétlenül együtt jár a józan megfontolással. — Meg kell tanulni, hogyan **nem kell** és **nem** szabad cselekedni, ha eredményt akarunk látni. — A szalmaláng lelkesedés és az ezzel megszerzett felületes tudás a szellemi gőg szülőanyja. — A tanulás arra való, hogy a próbákon tudja az emberi lélek mi az isteni Törvény szerint való jó. — Mi a szeretet cselekedete. — Mindenki azt arathatja csak, amit elvetett. — Kik alkotják a hívő szellemvilág csöcselékét. — Mi a szellemek célja az emberekkel.

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében gyermekem. Minden megy a maga útján és az igazság kereke gördül előre, a hazugság süppedő talajában mély nyomokat vágva. Nem tartóztathatja fel senki és semmi, hiába jajgatnak a hazugsággal gondosan beszótt területek munkásai, mindent szétrombol, minden szálát elszaggat az igazság a maga útján, amerre elhalad. És **jaj azoknak, akik így — ezekkel a hazugság-szálakkal — akar-**

ják megépíteni a maguk jövőjét, akik ezekkel akarnak kiemelkedni az ismeretlenség homályából, a jelentéktelenség egyhangú szürkeségéből. Mert nagyratörő vágyaik valaha — régen talán — veszedelembé vitték őket, és amíg ezek le nem kopnak, el nem hervadnak a lélekben, addig nem szabad és nem lehet a káros törekvéseknek a rendes fejlődési törvényen belül, kiélési lehetőséget biztosítani. Addig meg kell elégedni a testöltés szimpla lehetőségeivel, hogy kísértésbe ne jusson önmagával, mert nem tudna megállni azon a határvonalon, amelynek elhagyásával ismeretlen mélységekbe zuhanna a lélek.

A hiúság, a dicsvágy és a becsvágy sokszor nagyobb vonzást gyakorol a lélekre, mint a testnek kedvező bármely kívánt és óhajtott előnyös helyzet, vagy állapot. A gazdagság, a fény, a pompa, vagy az egészség — sokszor még maga az élet is — könnyen odadobott értéktelen ronggyá válik, ha a hiúság a különböző vágyakat izzásba hozza a lélek belső világában. Veszedelmes tüzek ezek, mert kielégíthetetlenek és nehezen lehet megkülönböztetni a nemes lelkesedéstől és önzetlenségtől, mely az isteni Jótól és Igaztól áthatott lélekben izzik, hogy tettekre váltsa át az anyagi világban azt a szent lángolást, mely a lelket átvilágítja és áthevíti.

Szükségesek ezek a szent áthevülések, hogy könnyűvé váljon a régi éntől az elszakadás. A régi én hibás törekvéseinek és szokásainak a felszámolásában és elhagyásában — azaz ebben a szent tűzben való elégetésében — kell, hogy kialakulhasson az új, az eszményhez hasonló, vagy ezt csak megközelítő én, melynek minden egyes ilyen szent izzás után tökéletesebb formában kell megrögzítődnie. Aki nem ment át ilyen szent, odadadó, magát könnyen feláldozó hevületeken, az nem tudja az újjászületés nagy titkát megérteni. Tehát a hideg, okoskodó, számítások embere, **kisebb** lehetőséggel rendelkezik, hogy önmagából kiléphessen, megszokott hibáiból tévelygéseiből kivetközhessen, mint az, aki minden szépre, jóra és igazra **ne-**

mes lelkesedéssel törekszik. **Azonban ez a lelkesedés sem nélkülözheti soha a józan meggondolást és a lehetőségek számbavételét, mert minden nagy és igazán értékes cselekedet nagy hozzáértést és tudást követel.**

Hiába a nagy és szent lelkesedés, ha tökéletes munkát nem tud végezni valaki.

Hogy jól és viszonylagosan tökéleteset cselekedhessek az ember, meg kell tanulnia azt: hogyan **nem kell** vagy hogyan **nem szabad** cselekednie, ha eredményt akar látni. — Ezen a tanulási folyamaton bukik meg — vagyis alszik ki — sok szalmalángszerű lelkesedés az emberek lelkéből és megmaradnak az út kezdetén, tudatlanul, belesüppedve régi, megszokott bűneikbe, hibáikba, gyarlóságaikba. De erős képzelőtehetségükkel már fenn látják magukat az eredményekben gazdag lehetőségek magas csúcsán és fennhéjázón tekintenek le a náluknál szerényebb, tanulni vágyó, tökéletességre törekvő emberekre.

*Itt van az a határ, ahol jobbra vagy balra dől el a lélek sorsa már földi életében, mert bár erezi az emberi lélek a jó felé való vonzást, szeretné is követni a jót, de — meg kellene harcolnia a saját benső hibás természetével a harcot, hogy a valóságos jót, az isteni Törvénnyel összhangban álló jót juttassa diadalra. A nemes vágy csak vágy maradt, mert nem tudott érvényre jutni. A tanulásban nem tudott előmenetelt felmutatni, a próbákon hát hogyan ismerné fel és hogyan tudná megkülönböztetni a hamis jót az isteni igaz Jótól? Önmaga felől alkotott túlzottan jó véleménye nem engedi meg, hogy tárgyilagos következtetést vonhasson le elgondolásainak, vágyainak és törekvéseinek indítórugóiról. Ez az, amely nem engedi, hogy tiszta szemmel beletekintsen az önmaga lelkében meghúzódó tisztátalan érzéseiben, melyek sokszor nyíltan, de sokszor lappangva irányítják gondolatait és vágyait. — Mindent törvényesnek, igaznak és helyénvalónak könyvel el önmagában és megfellebbezhetetlennek tartja ítéleteit és következtetéseit. **A szellemi gögnek, a megátalkodott makacsságnak a szülőanyjává válik az a***

kevés tudás, amit az ilyen felületes lélek első fellobbanó szalmaláng lelkesedésével szedett fel magába.

Ez a sötét árnyék fogja be azokat a kezdetleges csoportokat és alakulatokat, amelyek az úttörők nehéz munkája után, könnyen jutottak olyan eredmények birtokába, amikhez még nem elég érettek és nem tudták azt a maguk javára fordítani.

Ilyenek a különböző — több részre szétforgácsolódott — felekezetek és a jelen korban a szellemi tudományokkal foglalkozók csoportjai, akik a jelenségek első fázisánál megrekednek és sem jobbra, sem balra, sem előre, nem lépnek tovább. — Nem keresik az okot, a célt, amiért a jelenségek létrejöttek, hanem beérik azzal az önös magyarázattal, amely szerint az ő belső értékük volt az az indítóok, mely a jelenségekben kifejezésre jutott. Az ilyen magyarázatokban gazdag ismertetések elterelik a figyelmet a belső valódi lényegről, amely a bűnökben tévelygő emberlelkek csoportjait volna hivatva felrázni kábulatukból, hogy figyelmüket a nagy cél felé fordítsák.

Ez a nagy cél pedig nem az egyházak, a nemzetek, vagy a különböző csoportok és alakulatok ügye, hanem **minden emberi léleknek a saját ügye!** — Mert mit használ az, ha valaki az egész világot megnyeri is, a maga elgondolásainak, elveinek, ha lelkében kárt vall: ha az ő lelke elveszett. Nincs abból senkinek semmi haszna, ha az egész világ az ő nevét dicsőíti is, az ő nevéhez fűződnek tán egy egész nemzetnek anyagi előnyei, dicsősége, nagysága, de ő maga a mélységbe vettetett. Senki nem szabadíthatja onnan ki, csak egyedül a könyörülő isteni segítség.

Kézenfekvő dolog tehát, hogy a legfontosabb minden embernek a saját lelkének sorsa, a saját jövője, mind a földi életben, mind az ezt követő örökkévalóságban.

Tehát nem azért jönnek létre a jelenségek, hogy az emberek között egyiknek másiknak értékét növeljék és kiváltságokat osztogasson a végzet, hanem azért, hogy az emberek felfigyeljenek. — Az ilyen képzelt kiváltságos helyzetben és elhivatott-

ságban élők legtöbbször elfeledkeznek a **kötelező szeretetről**. Azt hiszik: mivel ők a kiválasztottak, őket nagyon is megilleti a szeretetből származó előny, de ők ugyancsak fősvény kézzel osztanak szét szeretetet az arra várakozók között.

Szükséges az, hogy minden emberlélek megtudja és megismerje az igazságot. Megismerje azt, hogy nincsenek kiváltások a földön. Csak különböző ajándékok vannak, melyekkel minden léleknek a maga tehetségéhez és adottságához mértén gazdálkodnia kell, hogy **az isteni Törvényben elfogadható** eredményeket tudjon felmutatni.

Akár tudományával, akár hatalmával, akár gazdagságával, akár valami tehetségével, de nem a maga önző érdekeinek, hanem az isteni Törvény szerinti kötelezettségeinek szolgálatába kell állnia.

Egyszóval: a mások Isten felé való törekvését előmozdítani, útjait egyengetni, lehetőségeiket kibővíteni, lelki és anyagi előmenetelét segíteni, ebben élni, munkálkodni: ez a szeretet cselekedete. — Aki így él, az az isteni Törvényben él és amilyen igaz lélekkel ebben dolgozott, olyan igaz eredményeket hoz neki vissza hatványozott mértékben — az Isten áldásával megsokszorozódva — az Igazság Törvénye.

Aki azonban ennek ellenkezője szerint jár el, az hiába várja az áldást, hiába a jó eredményt, az csak a saját megsokszorosított gonosz eredményével fog találkozni, már ebben az életében is. Világos és tiszta számítás: **mindenki azt arathatja, amit elvetett.** Az út kezdeténél megakadt nagy csoport átlag spiritiszták minden fölényeskedésükkel is — ha **idejében** meg nem térnek, hanem gonosz megtéretlen lelkük termékeivel töltik meg egymás életét és a világot —, csak a hívő szellemvilág csöcselékét szaporítják.

Nem az a szellemek célja, hogy ezt a csoportot szaporítsák, hanem hívő és megtérésre alkalmas alanyokat formáljanak a hitetlen, vagy hitközönyös emberek lelkéből. Az idő ugyanis rövid már ahhoz, hogy egyhelyben topogva várhassák a bűne-

iktól való megszabadulást.

Az embernek kell felismerni azt, hogy ahogyan van: az nem jól van. Keresni, kutatni kell a szabadulás, a megváltoztatás útját, és ha megtalálta, örömmel lépjen rá és **tanuljon**, hogy mire a próba jön, tudja hogyan jobb, hogyan tudjon Isten szerint való cselekedeteket végezni. — Az nem lehet takaró az igazság előtt, hogy az Eszme érdekében cselekedett valaki. Az igaz eszme nem szorul hamis álcázásokra, mert mindenkinek magáért kell felelnie az igazság előtt. Ha mindenki igaz és mindenki az Isten szerinti jót akarja, akkor nincs zavar és bűn, nincs hazugság, nincs bosszú és nincs irigység. Aki igaz, annak nem kell bujkálnia, annak nem kell félnie.

Isten veletek!

A földi élet jelentősége(**)

Az Úr az emberért jött el, hogy a testen keresztül gyorsabban elérhető eredményekhez juttassa az ember lelkét. — A testen keresztül a földön megismert igazság és ennek alapján tett irányváltoztatás — megtérés — nagy előnyöket jelent a szellem életében. — A földi élet célja: a szeretet megismerése, követése és fejlesztése. — A tapasztalatok a hithez vezetnek, ez pedig az igazság megismeréséhez, ami megmutatja a valóságot. — A szellemi öntudatnak választania kell — a földi életben szabad választása van. — Az embernek megvan az a lehetősége, hogy még a testben élve megtérhet a jóhoz. — Névtelen Szellem saját munkájáról.

Már eljöttem az Úr Jézus nevében gyermekem. Igen, a legutóbbi alkalommal is azért nem siettem — megvártam a Lajost, míg eljött —, mert te tudod azt, hogy mindig van munkám.

Megéri igen, veletek földi emberekkel foglalkozni — mert ez a nehezebb és a nagyobb eredményű munka is egyben, amit a földi testen és a földi alakulásokon végzünk, mert ez nem **csak szellemi**, hanem egyúttal az anyag átalakulását is célozza. — Amit a légkörben időző szellemi csoportokon tudunk elvégez-

ni, azt még a jövőnek reménységében cselekedjük. Az a munka még akkor fog kikelni, amikor az a csoport a földre eljut és a maga korszellemét megalapozza. — Ez azonban már a jelenben hozza meg a maga eredményét. Igaz az is, hogy nem mindig azt hozza meg, amit belevetettünk, mert bármilyen tiszta magot vessünk is el, maga a talaj meg van fertőzve azokkal az elvekkel, nézetekkel és szokásokkal, melyeket a korszellem kitermelt és így sohasem lehet azt várni, hogy egy egészen tiszta eredmény jöhessen. De ami jön: az egészen közvetlen eredmény. Gyorsan változtatja meg a földi embert, gyors próbákat tűz elejbe és gyors emelkedést hoz létre. Igaz az is, hogy gyorsabban bukik is el az, aki beleviszi a földi tévelygését a szellemi eszmékbe. Ez lemarad ugyan, de mégis gyorsabban ismeri fel állapotát, amikor a földi élet lemúlik róla.

A földön megismert igazság, a földön felismert és végrehajtott irányváltoztatás — vagyis megtérés — kiszámíthatatlan nagy előnyöket jelent a szellem életében. Ez a megtérés egyben próba is, mert a lélek a saját hajlamaival kerül szembe, amelyek erős harcra és lemondásra készítetik a testben. Azonban a legkevesebb eredmény is nyereség a szellem részére, mert amit a testben leküzdött, az lemarad a lélekről.

Azért jött el az Úr **az emberért**, hogy az emberi testen keresztül elért eredményekhez juttassa az ember lelkét. A testben el lehet bukni, de fel is lehet emelkedni.

Mindig volt és van olyan irányzat, amelyben a testet teljesen megvetik, sőt gyötrik, kínozzák önmagukat, hogy ezáltal a szellemi javakhoz juthassanak. Azonban ez is tévedés, mely nem igen viszi előbbre az egész emberiséget, mert ezen az úton nem lehet a szellemi eszméket azokkal az alsóbb fokú csoportokkal megkedveltetni, akik még messze vannak annak az igazságnak a felfogásától, ami meg tudná éreztetni az emberi lélekkel a földi élet igazi célját.

A szeretet megismertetése és követése, fejlesztése a földi

élet célja. Ez adja meg a próbákat; mert csak a szereteten keresztül ismerheti meg a lélek Istent, az örökkévalóság Urát; célját és törvényét; a földi élet célját és ennek törvényét. Csak ennek az ismeretnek birtokában képes felfogni a dolgok lényegét, mert a szereteten keresztül ébred fel a lélek jobb, finomabb és nemesebb érzése és vágya, hogy a boldogság lehetőségeit megközelíthesse.

Ha helytelen úton keresi a boldogságot, nem érheti el. Az csak annyi, mint aki tüskébe nyúlt. Ezeket a próbálkozásokat szolgálja a földi élet tapasztalati úton való tanulása. De, **aki már sokat tapasztalt és sokat szenvedett a tüskéktől, az már óvatosabb lesz az élet tapasztalati tanításával szemben, és keresi kutatja az élet Urának kijelentéseit, mert megsejti azt, hogy kell lenni egy útnak, egy módnak, melyen keresztül eljuthat az ember a boldogsághoz. Ez a sejtés elvezeti a hithez; a hit az igazság megismeréséhez, mely megmutatja a valóságot. A valóság pedig megmutatja önmagát: önmagának.** Ezáltal felismeri saját magában a két irányt, mely egymástól eltérő.

A szellemi öntudatnak választania kell. A tisztább ismeret által betekinthez az igazság és a szeretet törvényébe, mely feladatokat tűz elébe és ez munkát és küzdelmet jelent. Vagy választja a rövid lejáratú hamis sikereket, apró kis testi előnyöket, örömeket, melyeknek keserű utóízét már a bűn elkövetésének pillanataiban is erezi a lélek. Az elkövetett bűn meghozza a maga következményeit, melyek sokszor óriási nagyra duzzadva besötétítik a látóhatárt és minden jóra való eshetőség elől elzárják az utat és az csak a legriasztóbb lehetőségek felé marad nyitva a vétkező előtt, mely a jövőbe vezet.

Ez a két irány vonzza és taszítja az ember lelkét hol az egyik, hol a másik felé a földi életben, mert **itt szabad választása van. Az ember** választhat, de abban a pillanatban kötelezettséget vállalt azzal az iránnyal, amelyet választott. Dolgoznia kell azért, hogy benne és általa a választott irány diadalra juthasson. Elgondolásaival, cselekedeteivel szolgálnia kell vagy a jót,

vagy a rosszat. Azonban **az embernek megvan az a szabadsága, hogy amíg földi testben él: megtérhet a jóhoz és munkát vállalhat a jó irányban.** De elbukhat és letérhet az igaz útról, ha lelkében nem tudta a jó irányt megrögzíteni.

Azért az emberi állapotba jutott szellemek mind új, meghódításra nyíló alkalmakat és lehetőségeket magukban hordozó alanyok, akikért lenyúl a menny áldozatos szeretete, hogy felemelje és boldoggá tehesse őket. — **Az Istentől eltávolodott bukottak légiói erejüket megfeszítve harcolnak egy-egy értékesnek látszó csillogó értelemmel felruházott, bizonytalanságban bukdácsoló lélekért,** hogy ezt az értelmet és ezt a bizonytalanságot, hatalmukba keríthessék és a bűn rabszolgaságába süllyesszék. Mert az értelem csillogásával sok rejtett tudományba bevilágít az ész embere és nem tudja, hogy rajta keresztül a sátáni akarát és cél megy teljesedésbe a mulandó világon. Azért **nem könnyű embernek lenni,** nem könnyű irányt választani a boldogság felé vezető vagy a rabszolgaságba vivő utat felismerni.

Azért vagyunk mi kiküldve, hogy világítsunk nektek földi embereknek a tudatlanság és a bizonytalanság éjjelében, hogy el ne tévedjete a test börtönében. Hanem minél többen megtaláljátok a hazavezető utat, ahol megelégtettek mindennel, amire a lelketek vágyakozik. És minél többen hazajöttök, minél többen örvendeztek és az áldozatot hozó krisztusi Szeretet előtt leborulva hálát adtok, mi veletek áldjuk és dicsőítjük Őt és a mi örömünk annál nagyobb és igazabb, mert érezzük, hogy az Isten Szentlelke milyen nagy munkát végezett mirajtunk keresztül.

Minden lélek egy-egy csillogó drágakő a mi Istenünk kincsesházában és mi szorgalmasan gyűjtjük a mi Urunk gazdagságát azokkal, akiket ki tudunk ragadni a Sátán kezéből. Ezért érdemes a földön időt tölteni köztetek, mert nem a mulandó időnek, hanem az örökkévalóságnak dolgozunk.

Isten veletek!

„Legyen meg a Te akaratod!...” (**)

„Legyen meg a Te akaratod” — minden más, egyéni kérések elé helyezte ezt az Úr. — A mindennapi kenyér szükségleténél is fontosabb, hogy az ember keresse és kutassa az Isten akaratát és a saját akaratát ahhoz illessze. — Ez az ima azt a hitet és azt a teljes bizalmat feltételezi, mellyel a teremtett szellemnek az ő Teremtőjéhez lennie kell. — Van olyan idő, amikor a rossznak — a jóval szemben — nagyon is sikerül az ő körmönfontan elgondolt álnoksága. Ez az, ami a legtöbb ember hitét megingatja. — A földi élet a tanulás és a próba ideje. — A próba sikeres végzésével a jövőben elmaradnak azok a kérdések, amelyek másoknak problémát okoznak, a cél hamarabb és könnyebben elérhető, mint az azonos korszellemben élők számára.— A bűn rombolása Isten templomában egyre tart. — A Törvény szava. — A világ felett ott áll az ítélet. — A kegyelemben az isteni Szeretet Önmagát áldozza fel, hogy akik Őt az áldozat útján követik, azoknak örökélete legyen. — Nem kicsiny bére van a munkásnak, akit az utolsó órákban fogadott meg az Úr.

Már itt vagyok és várlak az Úr Jézus nevében gyermekem. Nagyon nehéz az embernek megérteni az Isten célját és akaratát, ha csak földi szemével nézi és a földi értelmével akarja a mennyei célt megérteni. De éppen azért adta az Úr az Óáltala előírt imában a földi ember elé azt a legfontosabb kérést, mely így hangzik: „Legyen meg a Te akaratod”, mert tudta azt, hogy a földi ember természeténél fogva ellentétes érzelmű és törekvésű lény és nem könnyű ezt a természetét legyőzni.

Azért nehéz előrejutnia a szellemi haladás útján, mert mindig mást akar, mindig másra vágyakozik, mint amit a legteljesebb jóakarát elébe szabott végzete szerint.

Minden más, egyéni célok kérése elé helyezte ezt a kérést az Úr, mert a mindennapi kenyér szükségleténél is fontosabb az, hogy az ember keresse és kutassa Isten akaratát, hogy a maga akaratát ahhoz illeszthesse és ebben az ismeretlen és ma még talán érthetetlen akaratban engedelmesen

megnyugodva végezze el azt a munkát, amire az Úr előhívta a földi életben.

Mert, ha ma nem is tudjuk, hogy azoknak a feladatoknak mi a célja, amelyek elé az Úr állított bennünket, de a holnap megmutatja nemcsak a célt, hanem munkánk eredményét és azokat a messze ható következményeket is, melyeket emberi értelmünkkel soha sem lettünk volna képesek felfogni. Ez **az ima azt a hitet és azt a teljes bizalmat feltételezi, mellyel a teremtetett szellemnek lennie kell az ő Teremtőjéhez.**

Már ez maga, nagy megnyugvást és nagy lelki erőt nyújt a léleknek, mert az a tudat, hogy a gondviselő Isten tud rólam és sorsomat, végzetemet Ő irányítja és mivel az Isten a legfőbb jó és a legteljesebb szeretet, tehát bármi jöjjön is élet utamra, azt az Úr az én javamra fordítja. Sőt minden az én javamra van, amit nem én magam okoztam ki és nem az én bűnös kívánságaim megvalósításának érdekében cselekedtem.

Ez a feltétlen hit és ez a teljes bizalom jellemzi Isten gyermekeinek a valóságát. Sokszor éppen ez a próbaköve a hitnek, hogy az ember mennyire bízza magát az isteni Gondviselésre.

Az emberi akarat sokszor meg van a jóra is és a rosszra is és van olyan idő, hogy sem a jó, sem a rossz nem sikerül neki, de vannak olyan idők, amikor a rossznak nagyon is sikerül az elgondolása és körmönfont álnoksága a jóval szemben.

Ez az, ami a legtöbb ember hitét nem csak megingatja, hanem le is rombolja egészen, mert szerinte az Isten nem igazságos és nem hallgatja meg az imádságot, nem segíti meg a jó és igaz embert, hanem ezzel szemben teljesedni engedi a rosszat. ... Igen, az **ember** így látja az ő kicsiny látókörében megjelenni a történéseket, mert nem tud azon túl tekinteni sem a múltba, sem a jövőbe. Nem látja a következmények alakulását és nem látja az elhagyott állomásokat, nem látja saját belső természetét sem, mely ezer és ezerféle eshetőség forrásává válik egy-egy fordulat, vagy ütközés alkalmával. Az ember nem ismeri, mert

nem is ismerheti önmagát, mert belső lelki természete csak akkor bontakozik ki a maga valójában, amikor az élet eseményei színvallásra kényszerítik. — De a teremtő Isten ismeri minden legkisebb és legjelentéktelenebb teremtményének lelki természetét, életének célját, fejlődési útvonalát, a jó, vagy a rossz felé való hajlandóságát és mindezt pontosan beállítva az eshetőségek forgó kerekébe, új munkába, új eredmények kiképződésének középpontjába állítja be az ember szellemét születése alkalmával.

Az ember szabad akaratú lény és minden gondolatával, minden érzésével, cselekedetével, irányíthatja életét és eredményeinek kiképződését a lehetőségek határain belül. Még a legjelentéktelenebbnek látszó élet is hatalmas lehetőségek tárházainak ajtaját nyithatja meg a tetőtöltött szellem előtt, ha földi életének adott alkalmait jól, vagy ha csak közepesen jól használta is ki, lelki előmenetelének céljából.

A földi élet a tanulás és a próba ideje, melyet ha sikeresen végzett az emberi szűk tudatban a szellem, ismeretei bővülnek, tudása gyarapodik, eshetőségei hatványozott mértékben kiszélesednek és az eredmény nagy gazdagságot, az értelemben világosságot és nagy, lelki erőkből való fejlődést mutat fel. A jövőben elmaradnak mögötte azok a kérdések, melyek a legtöbb embert próba elé állítják. Csalódásai ritkábbak és kisebbek, mint a más emberekéi, mert a nemtudás köde nem vonja be körülötte az utat, így célját könnyebben és hamarabb éri el, mint a többi ember. Élete feladatát kevesebb fáradsággal és jobban megoldja, mint a vele egyidőben, egy korszakban élő. így nagyon sokszor nemcsak a szellemi életben, hanem az anyagi életben is megvalósul az Úrnak az a kijelentése, hogy „...az utolsókból lesznek az elsők és az elsőkből lesznek az utolsók...”.

Ha tudnák és látnák az emberek azt, hogy mi megy végbe a láthatatlan világban az ő érdekükben, elfelejtenék a gőgös fennhéjázást, a hitnek lekicsinylését és semmibevevését és

meghatva borulnának le az isteni gondoskodásért, úgy adnának hálát mindenért, azért is, ami miatt sokszor zúgolódnak, amit méltatlannak és igazságtalannak gondolnak. Lehet, hogy azok az események és gonosz történések nem is igazságosak, nem is közvetlenül a szenvedőnek bűneiből erednek, melyek mint következmények a bűnt nyomon követik, de ki irányítja az árvi-zeket?... a virágban álló fákra a korai fagyot?... ki fogja be az esők csatornáit, hogy kiégjen az emberek és állatok tápláléka a földből? ... ki gyűjtja fel az égiháború villámaival az erdőt?... Mindez olyan kérdés, melyre ember felelni nem tud, csak azt mondja: elemi csapások. Én azt mondom: ezek éppen olyan bűnös következmények, mint amikor egyik ember megcsalja vagy meglopja vagy megöli a másikat. Elvette azt, amit nem adhat: a hitet, a bizalmat a jóságban, az igazságban, a becsületességben. Megrontotta az Isten törvényét, megszegényítette ezzel az életet, félelmet ültetett el egynek, vagy többnek a lelkében, mert ellenséggé tette felebarátját és megölte a szeretetet annak lelkében.

Ez a bűn óriási robbanást okozott az összhangban, egy világ süllyedt el a káoszban és maga alá temette az isteni értékeket.

De ezt nem látja az emberi szem, ezt nem érzékeli a test pécélszerű burkában a lélek, csak úgy érzi a közélről érintett, hogy összeomlott benne valami.

A rombolás egyre tart. Az Isten Templomában az ellentétes érzések tombolnak, és amit az Isten megépített, az romokban hever a világban. A bűn tébolyultjai, amikor azt látják, hogy minden, ami oltalmat és menedéket nyújtott az nincs többé: sokan felocsúdnak és belátják borzasztó cselekedetüket. Kezdik magukról elhányni a reájuk szakadt törmelékeket és megpróbálnak kezdetleges odúkat építeni, hogy a visszatérő vihar elől menedéket találjanak. Most már értékelni tudják a barlangot, a tákolt odúkat, mert nincs hová menekülni.

A bűnök következményeinek vihara az a szenvedés, ami mint egy tűzhányó, folyton ontja a tüzet azokra, akik őrzöngé-

seikben azt kiöntötték magukból a világra. A világ felett ott állt az ítélet, mely a világ fundamentumának felvettete előt ki-mondatott.

De a kegyelem magához vonzza mindazokat, akik engedelmesen alávetik magukat a törvény igazságának. A törvény pedig így szól: „Aki vétkezett, annak halálnak halálával meg kell halnia!” A kegyelemben pedig feláldozta magát az isteni szeretet, hogy aki Őt követi, áldozat útján, annak örökélete legyen, annak ne kelljen meghalni, azaz ne kelljen az ítélettel, a törvénnyel szembekerülnie. Hanem az, aki Ővele járja az áldozatos élet útját, az Vele meghaljon a bűn miatt, hogy Ővele fel-támadhasson harmadnapon.

Aki felvette az Úr keresztjét és Vele együtt túri el a bűnösök, a tévelygők, a gúnyolódok korbácsütéseit, melyet a romokban heverő erkölcsi világ barlangjaiból sújtanak feléje a bűnök belpoklosai és fekélyesei és nem ragad magához köveket a törmelék-ből, hogy visszasújtson vele, az megszabadul a törmelékek világából és az ítélettől, mely hajszálon függve, minden pillan-atban reászakadhat a világra.

Nem kicsiny bére van a munkásnak, akit az utolsó órákban fogadott meg az Úr! Nem kevés eredményt számol el az, aki ebből a munkából bármiképpen kiveszi a részét. Talán csak hozzásegít, vagy az utat mutatja meg a törmelékek között, vagy bekötözi a sebeit, vagy egy kendőt ad, hogy az izzadságot és a kiserkenő vért letörölje homlokáról az igazság, vagy segíti vinni a keresztet az elfáradtnak, vele érez, vele könnyezik az úton.

Az Úr igazságát hirdetni, a tévelygőknek helyes irányt mutatni, minden dicsvágy és becsvágy nélkül, mindent elszenvedni: az nem kicsiny feladat, de nem kicsiny eredmény követni ezt az utat és az ilyen életet sem.

Azért ne kívánjál még most a befejezés elől eljönni, mert az Isten tudja és látja a te lelkedet és a te életedet. És mielőtt még a nap leszállna, még az alkony előtt, fényes igazolásban és bizonyosságban lesz részed és akkor meglátod, milyen mesz-

szeható volt az a munka, amit végeztünk.

Isten veled!

Az irányválasztásról(**)

A következmények jelentősége. — Az Isten által megmutatott igaz út.— Isten jelszavának jelentősége, amelyben a korszellem „kiválasztottainak” találkozniuk kell. — Az irányválasztás döntő fontossága.— Más égitestek hatása a földi ember szellemi tevékenységére. — A szétválasztódás szinte észrevétlenül megy végbe. — A leszámolás idejének félelmetes árnyai. — Az irányváltoztatásra adott idő: a földi élet. — A lélek biztos pontja: az Igazág Törvényével való összhang. — Nem vagytok elhagyva, ne féljetek!

Már itt vagyok és várlak az Úr Jézus nevében gyermekem.— Nem tesz semmit. Ez olyan mulandó dolog, mint az átvonuló felhő a kék égen, mely egy kis időre eltakarja a napot. De amint Elizeus idejében (Királyok II. 3:16-27.) a kicsi felhőből felhőszakadás lett, mely elsöpörte az egész akkor hatalmon lévő elgondolás eszközét, úgy a dolgok megismétlődése folytán nem tudhatja senki, milyen erők és milyen hatalmak duzzasztják meg a kicsiny felhőt naggyá és világokat átalakító hatalommá a mulandó létben, **mert mindennek vannak következményei. A következmények mutatják meg az ember lelki értékét. Nemcsak az egyéni lélekre szól ez, hanem a csoportokéra, nemzetekére, sőt sokszor az egész korszellemnek az érettségét és életrevalóságát ezek mutatják meg.** Vannak idők és alakulatok, melyekben abszolút élehetetlen, azaz fejlődésre képtelen szellemcsoportok élik ki az ő utolsó próbáikat, mielőtt a föld légköréből eltávolíttatnának. Ezek, mivel nagyobb mennyiségben kerülnek egyszerre a földre a hasonlóság törvénye folytán egy fajban, egy nemzetben, vagy egy eszmében találkoznak és egyet képeznek, ha külső állapotuk szerint egészen eltérőek is egymástól.

Van a haladottabb csoportokban is ilyen időközönkénti összekapcsolódás azok között, akik egészen elhagyják a föld légkörét. Ezek azonban nem lefelé, hanem fölfelé távolodnak el azzal a különbséggel, hogy ők visszatérhetnek, a nekik kedveseket emelni, gyámolítani és magukkal vinni, ha itt az ideje. — Míg azoknak, akiket a kiválasztó törvény távolít el, nincs visszatérési lehetőségük.

Most még van egy szoros kapu, keskeny út, melyen vissza lehetne térni, de ez mindig szorosabbá és keskenyebbé válik, ahogyan az idő előrehaladva közeledik a véghez. Mert a vég nem messze van, csak homály fedí és nem látható a hirtelen szakadék.

Akinek van füle a hallásra, az hallja a lélek szavát, mely a testi élet kiszáradt okoskodásaiból, erőlködéseiből, erőtelen ígéreteiből, tekervényes útvesztőiből hívja vissza az emberiséget az elhagyott — Isten által megmutatott — igaz útra, melyen haladva csakugyan megtalálhatja a boldogságot, a megelégedést. Erre van szüksége az emberiségnek. Ezért küzd, ezért fárad és harcol az élet értékeinek a megszerzéséért és magáért az életért, csak nem azon az úton keresi, amelyen azt elérhetné, hanem azon, amelyen haladva mindig messzebb esik tőle. — Az emberiségnek ez a törekvése folyton tart. A tévelygés szelleme vezetí és egy-egy tetszetős eszmében öszszegyűjti a neki engedelmesen szótfogadó lelkeket, és **akiben nincsen kialakulva az Istentől megadott eszmének a jelszava — mely alatt egy-egy korszellemben a „kiválasztottaknak” találkoznia és egymásra ismernie kell — az a lélek a tévelygés szellemének áldozatává lesz. Az ilyennek nincs meg az az alap, melyhez támaszkodva tájékozódni tudna a világ vásári zürzavarában.**

Ez az az irány választás, melyről elóttetek olyan sokat beszéltem.

A szabadakarát nagyértékű ajándék, de tudni kell vele élni és okosan felhasználni, mert az irányválasztással nagyon sokat

lehet nyerni és mindent el is lehet veszteni. Mert nem áll a szellemnek rendelkezésére a testöltések végnélküli sorozata ugyanazon bolygóvilágon, hanem minden testöltésben fel kell vennie a hozzá közelálló természetű bolygók hatásait, hogy a föld fokozatánál jobb, fejlettebb világok vezető eszméiben magát kiképezze és az elmaradottabb világok hatásai alól kiszabadítsa. — A tisztább világok hite és szeretete képesíti az emberek lelkét a magasabb, fejlettebb tudományok világaival való kapcsolat megszerzésére és ezzel, az ilyen étellel, a föld gazdagabbá, fejlődésképesebbé válik.

Azok a lomha szellemek, akik látják ugyan az eredmények nagy értékét és vágynak is azok után, de a maguk erejéből, fáradtságából, önmegtágadásából nem járulnak semmivel sem hozzá, hogy az az eredmény létrejöhessen, hanem mindazokat az előnyöket és kiváltságokat nagyon is kívánják a maguk életébe beleolvasztani, ennek hasznát a maguk részére biztosítani — ezeknek törekvései, érzései, megmozdulásai nem szolgálják az előrehaladást, hanem éppen akadályul állnak oda a fejlődés útjába és feltartóztatják az eszmék átformáló hatását a maguk ellentétes, önző akarat-megnyilatkozásaival.

Ilyen két irányban való szétválást mindenütt tapasztalhattok a legmagasabb, vagy a legalacsonyabb-rendűnek tartott munkálkodási, ténykedési téren. Mindez olyan megszokott, olyan mindennapi a földi életben egészen addig, amíg a történések sorrendje szerint a szemlélődő ember önmagán nem kénytelen tapasztalni ennek a fájdalmas, kízó és szenvedést okozó voltát, mely felforralja vérét és felkorbácsolja igazságérzetét. — Fellázad az igazságtalanság ellen és igyekszik megvédeni a maga igazát. És hogy a maga igazának érvényt szerezhessen, minden törekvése a vele együtt érző emberek érzésvilágában a magáéhoz hasonló következtetések felszínre hozása.

Az ilyen kicsiny, mindennapi dolgok, események is — bár nem látszanak jelentőseknek — mégis mind jobban és jobban mozgásba hozzák a világ erőinek forrását: — és észrevétlenül,

csendben választódnak szét emberek; erők, eszmék, alakulnak, tömörülnek, az értékek láthatatlan mérlegre tételnek, s az eredmények szerint osztályozódnak — az egyik felemeltetik, a másik aláhull, mert nem üti meg a Föld előírt fejlődési fokozatát...

Az események torlódásának idején, amikor ti azt mondjátok: ütött a leszámolások órája, sötét fenyegető árnyékok lepik el az élet útjait és ilyenkor nehéz félelem nélkül megjárni a még élénk szabottakat. Ilyenkor mint a megriasztott madársereg szétrebbennek a tájékozatlan emberlelkek, de akik fel vannak vértézve az árnyak ellen, azok bátran néznek az elénk adott útra, mert tudják: semmi olyan nem történik, amit az ő javukra nem fordíthat az ő Atyjuk. És igen sokszor azt tapasztalhatják, hogy a hit és az Istenbe vetett bizalom előrevetett fényénél felbomlanak az árnyak és nem is olyan félelmetesek, mint amilyenek azt az ember messziről látta. Nem olyan nagy erejűek és nem olyan veszedelmesek. Azért mindenben benne van az isteni Kegyelemnek az enyhítő hatása, még akinek az árnyak létrehozásában része van is, megtérve tévelygéseiből már nem az egészen kemény és kérlelhetetlen végzettel találja magát szemben.

Ez az idő — a forgandó és változandó földi élet ideje — van adva az emberi léleknek a megtérésre, az irányváltatásra, melyben szemlélheti a jónak és igaznak biztos eredményeit és megismerheti az ellentétes törekvések káros hatásait. Ha egy kicsit gondolkozik és magába tekint, okvetlenül felismeri önmagában azokat a helytelen érzéseket és káros törekvéseket, melyek nem állják meg helyüket az igazság törvényében. Ha pedig ezek meg nem állnak, akkor a felelős emberszellemnek kell helytállni miattuk. Ez alól nincs kivétel. Senki nem háríthatja át másra a felelősséget és a kötelezettséget. Mindenkinek felelnie kell egyszer. Mindenkinek szembe kell néznie elkövetett cselekedeteinek következményeivel. Minél hamarabb vonja felelősségre az igazság törvénye, annál jobb, annál

gyorsabb a **jó** eredmény. Minél távolabbra esik a következményeknek ez a felszámolása — annál nehezebb a kibontakozás.

A tévelygésekre csábító ellentétes hatalom hazug lehetőségek ígéreteivel, csillogó káprázatokkal festi kívánatosá a bűnt azok előtt, akik még nem találkoztak önmagukkal, azaz a saját lelkükben meghúzódó bűnös vágyakkal és törekvésekkel megtöltött **másik** emberrel. Akitől megtapasztalhatják **azokat** a hatásokokat, amelyek az ő lelkében már ismét más gondolatokká, érzésekké és más törekvésekké alakulnak át: talán bosszúvá, kegyetlenséggé, gyűlöletté, ami új lehetőségekkel biztatja a bűnöst célja elérésében. Így egyre jobban összekuszálódnak érzései, céljai, míg végül akár siker koronázta cselekedeteit, akár letörve a sikertelenségek káoszában bolyong, szeretne egy biztos ponthoz támaszkodva megnyugodni, de nem tud, mert azt a biztos pontot nem találhatja meg a lelkében.

Ezt a **biztos pontot** azonban mindenkinek ki kell építenie a saját lelkében **az igazság Törvényével való összhang** által. — **Cselekedni, dolgozni kell a jóban az igazban olyan csalhatatlan igazság szerint, amely ezzel, a minden egyéni igazság felett való Igazsággal harmóniába hozza az ember lelkét. Ez az igazság pedig az Isten Igazsága.** Bármilyen messze tévedt is el az ember szelleme ettől az Igazságtól, ismét vissza kell térnie, bármikor, bárhol, mert minden a teremtett Mindenségben ennek a Törvénynek van alávetve. Sem a földi életben, sem a halálban, sem a Földön, sem más bolygón nincs helye, sem létjoga a bűnnek. — Egy pillanatnyi csillogás a hazug fényben — sok és hosszú alámerülés a szenvedés és gyötrelém éjszakájában.

Azért a földi lét rövid próbájában az isteni Szeretet óvó és védő gondoskodása velük van azokkal, akik Hozzá fordulnak segedelemért. Nem hagyja magukra a Benne bízókat, mert egyengeti útjukat és világít nekik a bizonytalanságban, hogy el ne tévedjenek. — Nem vagytok magatokra hagyva, ne féljeteek!

Isten veletek!

Az eszmények világában élőkről(**)

A békesség világának szépsége és kívánatossága. — Az eszményi világban élők a földi testben is megérik a másik lélek minéműségét. — Az igazi választás. — A nagy Titok: a kegyelem magához emeli az alázatosságot. — Miért kell a Földön az igaznak többet szenvednie. — „Nagyobb öröm lesz a mennyben egy megtérő bűnösön, hogynem kilencvenkilenc igaz emberen, akinek nincs szüksége megtérésre” (Lukács 15:7).

Már eljöttem és itt vagyok az Úr Jézus nevében gyermekem...Hiszen te tudod, mert erezed azokat a nagyobb és igazabb átéléseket a szellemi téren, melyekről a világ nagy átlaga nem tud, mert képtelen oda felemelkedni, ahol a valódibb eszmények léteznek.

Itt, ebben a valódibb világban minden a valódi értékében jut kifejezésre és ha vannak is hézagok és kiesések az ember földi megjelenési formájában — értve ezalatt azokat a hibákat és apróbb tökéletlenségeket, melyek úgyszólván velejárói a rövid életnek — azért mégis maga az irányérző helyes működése, már sok mindent a helyére állít ebben a világban. Itt, ha nem is a teljes boldogság jut osztályrészül a léleknek, de a biztonság-érzése hasonlíthatatlanul nagyobb nyugalmat és békességet nyújt, mint amit a földi életben — úgynevezett legboldogabb idejében — élvezett. Ez azért van, mert csalódásmentes minden érzése, minden vágya és törekvése a léleknek. Tudja, hogy mindent elérhet az igaz úton, a tanulással, a fejlődéssel. A tőle messzeeső lehetőségekben szunnyadó boldogság még nem izgatja képzeletét, mert tudja azt, hogy utak vezetnek hozzá. De mégsem kísérletezik, hogy a Törvényt kijátszva tiltott módon hamarabb érje el és éretlenül, fejletlenül szakítsa le azokat a gyümölcsöket, melyeknek fanyar ízétől megromlana lelki egyensúlya. **Beteg lenne, mint minden ember a földön, aki természete ellenére cselekszik törvénytelen dolgokat.**

Ez a biztonság-érzés kimondhatatlan vonzóvá, kedvessé és kívánatosná teszi ezt a világot. A benne élőket egymáshoz teljes bizalom köti, mert látják egymás lelkében a nagy és szent törekvést az Isten felé. — A bölcsesség, a tudás, a szeretet, a segítőkészség óriási tekintélyt jelent, amely nem a külsőben, hanem sokkal inkább a lélek bensőjében gyökerezik. A szeretettel, a segítőkészséggel nem él vissza senki, mert a legelemibb tudás és ismeret a lélek önmaga-ismeretéből indul ki és az igazság tükrében minden nagyon világosan látszik. Így nem létezhet semmi hazugság, semmi tettetés, hanem csak beismerés és jóra való igyekezet.

Ebben az eszményi világban élők már a testöltés ideje alatt is igyekeznek rést ütni a vastag burkon, amely lelkük köré sűrűsödött és ezek között sokan vannak a meglátók és megérzők, akik megérzik az embertestbe ágyalt ellentétes törekvésű másik lelket, akinek lelki természete nem vegyülhet az övével. Megéreznek eseményeket, történéseket, melyek jönnek, vagy készülőben vannak, hogy előkészíthessék magukat annak elhordozására.

Ez a világ is az ember lelkében van. Időközben azonban elfakul, megtompul, belepi a földi élet pora, füstje, de időről időre lemossa az eső és felszárítja a szellő, hogy ragyogó és tiszta legyen. Ilyenkor az emberi lélek kivirul, mint a virág és erőt gyűjt a további munkához. Ez az az időszak, amikor a lélek igazi természete tisztán ragyog elő, amikor meg van elégedve és valamennyire is szabad a külső körülmények nyomasztó hatásától. Amikor szabadon választhat irányt a további életére: merre induljon. **Ez az igazi választás.**

A láthatatlan, az eszményi világban élők nagy rokonszenvvel fogadják mindazokat, akik a jót, az igazat választják földi életükben és azért, hogy ebben az irányban haladhassanak, áldozatot is tudnak hozni. Ezek nagyon sok barátot és segítségére kész haladottabb szellemet vonzanak maguk felé. A **jóban és igazban való találkozás nagyon erős szálakkal köti össze a lel-**

keket. Ezeket a szálakat nem lehet eltépni sohasem, mert jöhetnek a földön élő lélek részére súlyos próbák, ingadozások, elbukások, felemelkedések és ismét elbukások, de az iránytű megmutatja az utat és felkél az elbukott. De a vágy, az akarat, a jó és igaz felé hatalmas mágnes, amely a szeretet csodálatos és varázslatos segítőkészségét munkába szólítja. Ez az az elnézést és megbocsátást kikönyörgő, önmagát megsemmisítő alázatosság, amelyet a kegyelem — bárhol legyen is az elbukott lélek — magához vonz és felemeli elhagyatottságából.

A nagy titok fel van fedve: nem a lélek nagyszerű képességeivel, hatalmas, önmagát felülmúló cselekedetével, hanem az alázatosságával tudja magához vonzani a kegyelmet.

Ebből a szeretet-vonzásból csak erőszakos kitépéssel lehet szabaddá tennie magát a léleknek, de ez annyit jelent, mint ha valaki a saját szerencsétlenségébe sietne. Vannak azért ilyenek is, akik értelmi énjüket a visszaható erők irányításában fejlesztik ki és ártnak az isteni Jó és Igaz munkájának. Ezek elvesztik önmagukat ebben a cselekedetben. Nem egyszerre, fokról-fokra süllyednek, míg egyszer már nem találják meg a megbánás és megalázkodás útját és többé már nem követhetik a jó felé igyekvő lelki társak...

Azért kell a földön az igaznak többet szenvednie, mert a megtévedtek azt hiszik, hogy azt kell bántani, aki nem vág vissza. Azt kell kifosztani, aki nem védekezik hasonló cselekedetekkel.

Ez a kiszolgáltatottságnak látszó állapot azonban csak múló felhő, mert Isten örök törvénye szabadságot ad ugyan a földön mind a jóra, mind a rosszra az embernek, de aki az igazság és a szeretet ellen cselekszik, szomorúan fogja megtapasztalni, hogy hova jutott. — Mert elhagyja a kegyelem, és akit a kegyelem elhagyott, az belefúl a saját bűneinek tengerébe. Rettenetes dolog a „Törvény” igazságának hatóerejébe esni. A borzalmak borzalmi elevenednek meg részére már itt a földön. A hasonlókkal együtt, a pokol fogalmát teremtik meg maguknak.

De akit az Isten megpróbál ugyan, de nem hagyja el, az, ha elesik is, felkél és nagyobb dicsősége lehet annál, mint aki nem esett el, de nem is lett próbára téve. Aki pedig, ha meginog is, de el nem bukik, az megerősödik és megvilágosodik és az Isten kegyelmének hordozói újabb ajándékokkal halmozzák el. Küzdenek érte és mellette az ellentétes hatalmakkal, mert az Isten országának egy szeretettel megmentett lakójával több van ezáltal.

Most Isten veletek!

A földi élet a kegyelem ajándéka()**

A kegyelem segítőeszközei a titkok felbontására: a sírontúli életről való meggyőződés. — A rövid földi élet gyors történéseiből leszűrt tanulságok. — Aki keres talál és a zörgetőnek megnyitattik. — A tegnap igazságát felbontja a máé, az élet minden változása oktat. — A tapasztalatok, következtetések a szellemi tudatban érlelődnek és lelki-testté válnak. — A helyesen megoldott kérdések kívánatos képességek birtokába juttatják a szellemet. — A hit alázatos meghajlása Isten előtt. — Isten az ígéretek megtartója. — A kegyelem királyi ajándékai.

Már várok rád az Úr Jézus nevében gyermekem. Látom a jelenben és a múltban vívott küzdelmeidet, bukdácsolásaidat és felemelkedéseidet. Tudattalan és tudatos erőfeszítéseidet azért az értékekért, melynek birtokában már felmentések, kiváltságok járnak a Természettörvény szigorú bilincseinek hordozása alól.

Ezeket az értékeket megszerezni mindenkinek kötelessége, aki békét, nyugalmat és bizonyos fokú boldogságot akar a jövőjében biztosítani magának.

És az isteni Kegyelem nagy jóakarattal elébe siet az embernek azzal, hogy segíti megoldani azokat a problémákat, melyek zárt titkok alakjában útját állják az emelkedni akaró szellemnek. Ilyen segítő eszköz a halál utáni élet biztos tudata, az erők hatalmának ismerete, a természeti erők, lelki és szellemi erők közötti tájékozódás tudománya.

Mind egy-egy világos sugár a földi tudat részére, hogy szabadságával élve a legkedvezőbb eredményekre teheszen szert egy földi élet leforgása alatt. **Mert egy földi élet lejáródása bármilyen gyorsan következik is el — hiszen az örökélet óceánjából csak egyetlen cseppet jelent — de mégis az események és történések gyors egymást követő sorozatában, változatos átélések tapasztalataiból nagyon sokat tanulhat és nyomban fel is használhat az emberi lélek a saját sorsának alakításához.**

Minden egyes tapasztalat új benyomások, új irányok, új indítatások forrásává lehet a haladni kívánó szellem részére és a tegnapi ismerete, felfogása, elhatározása a mai nap ismeretével bővül, világosodik, hogy a holnapi nap ismerete ledöntse mind a kettőt és egy jobbnak, tökéletesebbnek készítse el a talajt a lélekben.

Mert aki keres, az talál és aki zörget, annak megnyitattik.

A tegnapi ember hibás nézetei, téves megállapításai a ma emberének sugárzó átvilágításában már láthatókká válnak, míg a homályos múlt letakarta azokat. Az **élet minden változata tanít, oktat és kiemeli az ember lelkét a nem tudás ködéből az értelem világosabb szféráiba.** Ez bizonyos elfáradást okoz és a test erői kimerülve esnek össze az elvirágzás és a gyümölcs beérése után. A lélek azonban újra átéli és helyére rakja az élettapasztalatait, hogy a következtetéseket átadja a szellemi tudatnak. A szellem értékeli a maga fokozata szerint, mely a Természettörvény isteni Igazságának megvilágításában szűri át mindazt, amit a lélek magával hozott. Minden étellel a lélek változik, mert azok az emlékek és ezeknek tanulságai, melyeket magával hozott a szellemi életbe, alkotják a lelki testet, amiben megjelenik. Ennek a lelki-testnek, amely az eszmék világában otthonot talál, ahol el tud helyezkedni, amilyen munkát jól és becsületesen el tud végezni, az az ő világa, boldogsága, vagy boldogtalansága.

A megoldatlan problémák csak tévedések, félrefogások, csaló-

dások, fájdalmak és szenvedések kútforrásai maradnak anélkül a vigaszt ígérő lehetőség nélkül, mely a földi életben a kereső részére készen áll. A megoldott kérdések a lélekben kitisztult helyes meglátást, gyors felfogó áttekintést, bölcs elhatározást és cselekvési szabadságot biztosítanak a szellem részére. Az ilyen azokat az akadályokat nem is érzi, amelyeken életek zúzódtak szét, azok nélkül a szellemi képességek nélkül, melyeknek ő birtokában van.

Ezeknek, az ilyen képességeknek, mindenki birtokába juthat, aki alázatosan meghajtja fejét az isteni Akarat előtt és engedelmesen elvégzi a reá bízott feladatot a legjobb tudása és legszentebb igyekezete szerint, mert **elhiszi** azt, hogy az Istennek van reája gondja és a legjobbat adja az ő lelki előhaladása részére.

Ez a **hit** nem zúgolódik, nem lázong, nem okoskodik, hanem teljes bizalommal átadja magát a sorsformáló isteni Gondviselés kezébe, Aki ugyan esetről-esetre megpróbálja a gyenge lelket, hogy edződjék, de el nem hagyja és mint a szülő járnai tanuló gyermekét, egy-egy pillanatra elereszti, hogy a maga lábán tanuljon egyensúlyi helyzetet teremteni, de amint ingadozik, utána nyúl és ha elesett felemeli, ha sír, megvigasztalja. Új, eddig nem ismert játékkal köti le figyelmét, hogy magához vonzza, s bizalmat ébresszen benne. **Igéreteit megtartja**, és gazdag ajándékokkal megjutalmazza azokat, akik hitükkel Hozzá ragaszkodtak.

A kegyelem nem csak megbocsát, elnéz és irgalmasságot gyakorol a bűnből gyógyulni akaró beteggel, hanem minél jobban hozzátapad a lélek, annál többet ad, ajándékoz bőkezűen, királyi módon annak, aki nem csak félelemből, hanem szeretetből engedelmeskedik.

Aki belátja és megérzi, hogy a szeretetből jövő áldozat volt az, amivel Isten lehajolt érettünk, hogy megmentse az embert a kárhozattól, akinek a lelkében szeretet van: az megérti és megérzi, hogy csak a szeretet válthatja meg a világot. És ha az Isten

az Ő elsőszülött Fiát adta értünk, a mi megmentésünkért, Aki tökéletes áldozatot mutatott be az Igazság megrendíthetetlen Törvényének, mi nem tudunk-e egy-egy eltévelyedett lélek erőlködésével szembeszállni? Nem is mindig az eltévelyedettekért, hanem akik már érzik az estét és szeretnének hazamenni, de eltévesztették az utat. — Nem messze van az idő, hogy minden megoldódik és neked mindent lábad elé rak a végzet.Isten veletek!

A lélek felemelkedésének útja(**)

A kegyelem titkos ajándékáról. — A bocsánatkérésről és bocsánatadásról. — Mit cselekedjék, aki már utálja a bűnt, de nem képes tőle szabadulni. — A nem óhajtott és félelmetes események elszenvedésének hatása. — A lélek rejtekhelyein megbúvó bűnök veszedelméről. — Mi szükséges ahhoz, hogy az emberi lélek az isteni Akarat erős eszközévé válhassék.

Már én vagyok itt az Úr Jézus nevében gyermekem. — A te időd már túlment azon a kritikus ponton, ameddig még olyasmikre volt eshetőség, amik egy emberélet keretén belül sem kívánatosak. — De gondold meg, mennyi elintézetlen dolog marad vissza azoknak, akik még éppen, hogy csak elkezdték tartozásukat számba venni és elismerni, hogy az: van. Bizony nehéz sors az, amikor elkezdődik a kamatok és a tőke lefizetésének ideje. Azért csak lassan, részletekben képes az ilyen mélyen alábukott emberlélek a törlesztésre, mert ha hirtelen szakadna rá a teher, megsemmisülne alatta.

Azonban az isteni Gondviselés nagyon bölcsen osztja el a tanulást, a munkát és a fizetés idejét. Így a Kegyelem áldásában minden elesett bűnös részesülhet, ha megtér.

Azonkívül van az isteni Kegyelemnek egy emberileg kiszámíthatatlan és semmiképpen nem követelhető titkos ajándéka, amit nem ismer senki, így nem is számíthat rá. Az t.i., hogy ha valaki **szerény és alázatos és bűnének tudatában egészen**

átadja magát az Isten kezébe, csakhogy a lelke fennmaradjon, mindenre kész, hogy az isteni Igazság Törvényét kiengesztelje, akkor az isteni Kegyelem mindenén átsegíti és nemcsak megbocsátja a vétkeket, hanem elengedi azokat a tartozásokat, melyek a Természettörvényben, mint lefizetetlen adósságok vannak elkönyvelve.

Mert mindent, amit az emberi lélek a változandóság világában elrontott, azt helyre kell hoznia, ki kell tisztítania. Ez pedig nagyon nehéz munka, mert újra és újra le kell szállni a legszebb világok légköréből is, hogy a durvább világban valamit helyrehozzon.

Igen, így van, mert ha a régi életedben a lelked túl tudott volna emelkedni az életkeret adottságain és át tudta volna törni azokat a korlátokat, amit a tévelygő szellemű emberek megrögzített szokássá tettek, akkor minden más formát öltött volna. Vannak próbák és vannak befejezett tények. A próbákon lehet tévedni, félremagyarázni az igazságot, és ha ilyen fennforog, akkor ezeket még egészen, vagy részben ki is lehet javítani. De, ha befejezett dolgot cselekszik valaki, akkor már csak a következmények elszenvedése marad hátra. — Lehet, hogy későn érkezik el a lélek a belátáshoz, ilyenkor vissza kell térnie a kiindulási ponthoz, hogy újra kezdhesse. Ilyennek indult a te sorsod is, de az isteni Kegyelem beleszólt a Törvény nehézkes pontjaiba és felmentést adott mindkettőtök részére.

Ez az a pont, amikor ajándékoz az isteni Kegyelem, megrövidíti a szenvedések idejét és a választottak közé emeli fel az elkallódott, bűnös lelkeket. Az Isten szereti a megtérőket és külön törvényt tart fenn azok részére, akik lélekben belesimulnak az Ő kegyelmi törvényébe. — Ezekért jött el az Úr, hogy akik megérették a kegyelem megértésére, azoknak ne kelljen soká a kísértések ezer veszélyének kitéve lenni, hanem magasabb létállapotban fejezhessék be az ő rendeltetésüknek megfelelő tanulmányaikat. A tévelygés világaiba való visszatérés mindig nyomot hagy a lélek kedélyvilágán és ezt elkerülni na-

gyon nagy kegyelem. Mert hiába van meg a világossága, az elszenvedett fájdalmak és csalódások olyan érzés emlékéket kel-
tik a lélekben, mintha valamit kiszakítottak volna belőle. Bár a
szellemi életben ez egy bizonyos idő után elmarad és a kellemes
benyomások emlékei elnyomják a fájdalmas emlékeket, de
jobb azt a földön kitölteni a helyrehozott érzések és cselekedetek
emlékeivel, melyek főképpen nagy szerepet játszanak a
vétkező számára a következmények felszámolásánál.

Az „úton” megbékélni felebarátunkkal, amit helytelenül és igazságtalanul cselekedtünk vele szemben, azt visszaterelni a helyes és igaz útra. Ha kárt okoztunk valakinek — ha lehet kamatostul —, megtéríteni neki. Ha tudtán kívül cselekedte azt, akkor ugyanúgy tudtán kívül igazítsa ki botlását; de ha tudtával történt, akkor előtte megalázkodva, beismerve és megbánva várni vagy az elítélést, vagy a felmentést. Azonban a bocsánatra való apellálás nem jelenti mindig azt, hogy meg is bánta tettét a vétkező. Sőt, igen sokszor a bocsánatra való erőltetés súlyosbító körülménnyé válik.

Aki tévedett, aki vétkezett, az ne azzal kezdje önmagában a felszámolást, hogy „ezt úgyis meg kell bocsátania”, hanem úgy vegye: meg kell hasonlóval fizetnie. Ha az, aki ellen vétkezett, nagylelkűen megbocsát, azt tekintse mindenek felett értékes ajándéknak, mert ha nem így tekinti, akkor ha bocsánatot nyer is, a Természettörvény behajtja rajta kamatostul vétkeinek következményeivel együtt.

Mint a bocsánat kérésre, mint a bocsánat adásra meg kell érnie a léleknek, hogy a nagy isteni Törvényben is kiengesztelődést nyerhessen. Mert nem a történések visszaidézése és a szenvedések újra átélése a cél, hanem a lélek meggyógyulása és kitisztulása a bűntől: ez a cél.

Az isteni Szeretet nem akarja a bűnös halálát, hanem azt, hogy megtérjen és éljen. — Mert a bűn halált nemz, és nem lehet a bűnnel közösségben az isteni Jó és Igaz Törvénye.

Tehát amíg valaki szereti a bűnt, addig távol van Istentől.

Aki már utálja a bűnt és érzi annak tarthatatlanságát, de nem képes magát kiszabadítani, az könyörögjön az Úrhoz segítségért és az Úr meghallgatja az igaz szívből jövő imádságot. Adja át magát az isteni Törvény gyógyító kezelésének és hittel teljes átadásának mihamarább tapasztalni fogja üdvös eredményét. Ne ijedjen meg attól, ha a test szerint tán fájdalmas, tán nem kívánatosnak látszó dolgok merülnek fel életében, mert „...akik az Istent szeretik, azoknak minden javukra válik”. Sokszor csak a későbbi idők eseményei mutatnak rá a félelmetesnek látszó, nem kívánatos dolgok hasznát hajtó eredményeire, melyet az isteni Gondviselés idejében helyezett el a földi ember sorsában. Sok „nem óhajtott és félelmetes esemény” elszenvedésével megtisztul a lélek sok hiábavalóságok kívánásától, melyek addig megakadályozták a magasabb rendű dolgok megismerésében. Azért sokszor csak a keserű orvosságok használnak, csak azok állítják vissza a lélek és a test egészségét. És így, ennek tudatában, elhalkul és teljesen elmarad a zúgolódás szava a hívő ember ajkán, mert megérzi azt az igazságot, hogy a szeretet Istene mindig a legjobbat adja az Őt kérő gyermekeinek.

A léleknek vannak olyan rejtekhelyei, ahol még meghúzódik a bűn, vagy a téves igazság és ezek a tévigazságok sokszor nagy bűnöknek és nagy szenvedéseknek a csíráit hordják magukban. Sokan hordozzák a lelkükben ilyen téves igazságoknak az elméleteit és egyszer elkövetkezik az idő, amikor szembe kell néznie ezekkel és ilyenkor történnek meg azok a tragikusnak mondott események, melyek megrázzák az emberi lelkeket és sok esetben megrendítik az Istenbe vetett hitüket is. Utána jön egy nagy üresség és egy nagy szárazság az emberi lélekben, amíg ismét megtalálja az Isten útját, de már egy fokkal tisztább és világosabb fogalmak alakulnak ki szellemi énjükben.

Az emberi lelkek útja homályos és telve van tévelygésekkel és ferde fogalmakkal. Szükséges, hogy megüssék magukat a saját maguk által kialakított elméletek szikláiban. Szükséges, hogy

csalódjának, s így visszatérhessenek az egyetlen igaz és törvényes útra: az Isten útjára.

Szükséges, hogy beláthassák: az ember önmagától nem emelkedhetik fel, csak az isteni Kegyelem segítségével. Ez a belátás teszi őket alkalmassá arra, hogy elszórjanak maguktól minden önalkotta igazságot és elméletet és ezzel a kicsinységgel és erőtelenséggel magábaroskadva válik csak az embert lélek erős eszközévé az istent Akaratnak.

Még vannak emberi tökéletlenségből eredő hibák és gyarlóságok, még vannak félreértések és félrefogások, de ezekre hamar rávilágít az isteni Törvény világossága és ha történnek is ilyen tévedések és félrelépések, de ismét visszatér az elhagyott útra. De eljön az idő, amikor ezek már lemaradnak és a szellem teljes egészében újjászületik. Többé már nem tévelyeg, mert a szellemi Nap, az Úr világítja be teljesen a lelkét. Ez az az új élet, amiben már nincs árnyék, nincs csalódás, nincs fájdalom, nincs szenvedés. Nincs semmi titok, mert minden világos és tiszta a lélek előtt. Ezért az állapotért érdemes küzdeni, mert ez nem mulandó, hanem örökké tartó vagyona és része az embernek a teremtettségben.

Isten veletek!

A szeretetről és engedelmességről()**

A szeretetről. — Salamon bölcs ítélete. — A két véglet: szeretet és gyűlölet között sodródó emberi világ. — Az ember nem ura önmagának. — Egy a szükséges dolog... — A kegyelemmel szemben mindig függő helyzetben van az ember. — Az engedelmesség nagyobb az áldozatnál. — A Szentlélek ajándékának kitöltetése. — A hittel való könyörgés meghallgattatása.

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében gyermekem. — Mondottam már többször, hogy az ember okoskodó természete nem hagyja békén a lélek dolgait sem, pedig ez olyan terület, ahová az emberi értelem nem hatolhat be, hogy magának helyes fo-

galmat alkothasson, mert abban a pillanatban, amikor az az ellentétes lelki természetű emberiség előtt megnyílna, rögtön betolakodna oda a sátán és megfertőzné az egész értelmi területet. Ebbe tehát bele kell nyugodnia mind a megtérésben lévő, mind a még megtéretlen embereknek, hogy a „...test és vér nem veheti az Isten Országának örökségét.” — A lélek a maga világában elszigetelve élvezheti azokat a kegyelmi ajándékokat, melyekkel az isteni Irgalom elárasztotta, de nem dicsekedhet vele, mert a másik lélek azt nem láthatja, és nem érezheti.

Az Isten minden lélekkel külön-külön tartja fenn a kapcsolatot és, akinek akarja, annak adja az Ő kegyelmét és nem vonhatja senki felelősségre, hogy miért adja az egyiknek és miért vonja meg a másiktól.

„Az Isten szeretet.” Valóban, nincsen senkiben szeretet Őrajta kívül, mert „...akiben szeretet van, az Istenben van és az Isten is őbenne lakozik.” — Csak az tudja a szeretetet megérteni, akiben már van, és csakis az érti meg az isteni dolgokat, az isteni törvényeket, akiben szeretet van. — Szeretet nélkül nincs üdvösség, nincs felemelkedés és nincs semmiféle jó eredmény, mert csakis a szeretet cselekedetei hozhatnak létre jót.

Hiába mondja az ember azt: van bennem szeretet, de cselekedetei gonoszak és fájó, szenvedtető hatásokat hoznak létre: ez visszaélés a szeretet lényegével szemben. Mert a szeretet a cselekedetekben nyilvánul meg. Úgyszintén a gyűlölet is, mert sem az egyik, sem a másik nem tagadhatja meg magát.

Az elméletek felállításában, a beszédben, a külső formákban, a tettetésben már nagyobb gyakorlattal bíró léleknek sikerül egy ideig a látszatot megőriznie, de a cselekedetekben nem képes önmagát meghazudtolni. Erre alapozott, ilyen bölcs áttekintéssel hozott ítélete maradt fenn Salamon királynak a két — gyermekéért viaskodó — asszony igazi anyaságának megállapításában. Az igazi szeretet inkább lemond és áldozatot hoz, de nem tudja elviselni, hogy az ő akarata teljesedéséért szenvedést okozzon annak, akit szeret.

A gyűlölet ellenben keresi, kutatja azokat az alkalmakat és lehetőségeket, melyekben bosszúját kitölthesse és nem képes elmulasztani egyetlen kínálkozó alkalmat sem, amikor kárt okozhat, hogy azt, ki ne használja.

Eközött a két véglet között súrlódik, csiszolódik, szenved, reménykedik, kétségbeesik, örül vagy vad hajszában tombol a világ, anélkül, hogy bárki is megtalálhatná vágyai kielégülését. A világi élet nem végcél, nem befejezés, nem kiteljesedés, csak átmenet a valóság megismerése felé vezető útra, ahol minden a valóságos formában éli az ő maga életét. Ez a valóság átvetíti a földi, testi életre is a maga képét és azért kapkod a földi ember balgán azok felé a mulandó, vetített formák felé, mert azt hiszi mindenki, hogy azt meg is tarthatja. — Pedig nem sajátja senkinek az a sors, melyben él és van. Mert a szenvedő embert felemelheti a kegyelem, a szenvedések gyötrelmeiből. A boldognak látszó sorskegyeltjét lesújthatja a következő perc a kétségbeesés mélységeibe. Nem vetheti meg sarkát a bizonyosságban a legerősebb, a legtudósabb, sem a legbölcsebb ember, hogy ki ne mozdíthatná onnan a forgandó hatalmasság, mert **az ember nem ura önmagának**. Ideig-óráig uralkodhatik ugyan egy-egy adott célból — melyet a saját és mások tanulása és tapasztalatainak bővítése érdekében el kell érnie — de ismét alámerül, hogy felette összecsapjon az ár és eltemesse azokkal az emlékeivel együtt, amelyek nem simulhattak, nem olvadhattak bele az Örökkévalóságot fenntartó és szabályozó törvényekbe.

Egy a szükséges dolog: ezeket az isteni Törvényeket megismerni, ezek szerint élni a mulandóban, hogy az örökkévalóba átlépve a lélek ne idegen világban érezze magát, mert aki ezekben a törvényekben él, az lelkileg és testileg is átváltozik. — A test levetése nem jelent halált és megsemmisülést a részére, hanem mindazt, amit a boldogság és gazdagság világaiból levetített képek a földön tökéletlenül tükröztek vissza, azokat a valóságban magáénak mondhatja.

Mert a szeretet törvényében való élet a szenvedések, a fájdalmak, a csalódások megszüntetésére törekszik, még áldozatok árán is azt segíti érvényesüléshez és nem az önzést, nem a boszút, nem a hazugságot, nem az áligazságokat, hanem az isteni Igazságot segíti uralomra a földi életében.

Tehát, mivel senki sem ismerheti önmagát, nem értékelheti ki mennyi igazi értéket jelent az ő földi élete, így senki sem állapíthatja meg önmaga részére a kegyelem fokát. Éppen ezért mindenki nagyon is függő helyzetben van a kegyelemmel szemben, mert sohasem tudhatja, hogy minden jóakarata mellett is, nem helytelenül fogta-e fel az isteni Törvényt és így: tévedett. Az ember a legnagyobb jóakarattal is elhibázhatja életfeladatát. A legszebb erényeket is el lehet torzítani egy kis felettébb való akarással és az erény bűnné válik, az engedetlen lélek részére. — A szeretet is tévedhet, de ez a tévedés — ha nem önzésből ered — akkor az engedelmes lélek részére könnyebben átlátható és kijavítható.

Az isteni Akarattal szemben való **feltétlen engedelmes- ség** nagyobb, **sokkal nagyobb az áldozatnál.** Ennek **felismerése,** ez előtt való meghajolni tudás már maga is az erények erényét, és kegyelem felmérhetetlen értékű ajándékát jelenti. Jelenti ezen felül az Isten Szent Lelkének közelségét és kitöltését, melyet csak az egészen Istennek átadott lelkű emberek nyerhetnek el. Ezt nem lehet meglátni, nem lehet megtanulni, vagy elsajátítani, ezt csak érezni lehet azoknak is, akik hasonló törekvésűek. A Szentlélek ajándékának kitöltése ez, mely elválasztja azokat a földi emberek közül, akik nem e világból valók.

Ez az elválasztás sem látható és nem is érezhető, mert csendben megy végbe, de erezi a lélek a maga belső megvilágosodott állapotában, hogy a Szentlélek kiemeli őt a világ forgatagából és felemeli az isteni Eszmék és Igazságok világába, ahol mindent tisztán lát és helyesen tud megérteni. Nem az emberi ész útján, hanem a felsőbb én isteni átvilágításában. Ebben a vilá-

gosságban törpévé zsugorodnak össze a földi élet örömei, bajai és megpróbáltatásai, melyek már elvesztették jelentőségüket a lélek részére. Apró dicsőségek, felmagasztalások, idejétmúlt gyermekjátékok értékével bírnak, melyet szívesen átenged annak, aki még örül azoknak. Sem a kedvező, sem a kedvezőtlen életforma nem jelent próbát, de a mindennapi kenyérért való könyörgést az Úr elé viszi, amit megad az Úr azoknak mindig, akik hittel kérik.

A hittel való könyörgést meghallgatja az Úr és nem engedi el üres kézzel a Benne bízókat. Nagy dolgokat bíz az Úr azokra, akik Előtte járnak és ezeknek nincsen eldobni való érzésük, kivetni való cselekedetük, mert a feltétlen hittel kért imádságban hatalmas erőket mozgat meg a lélek!

Azért kérjétek gyermekeim az Urat, árássa ki Szentlelkét a világon élő, igazságra törekvő emberekre, hogy az Ő akarata teljesezésbe mehessen a földön.

Isten veletek!

„Mindennek rendelt ideje van...” Idő és örökkévalóság összefüggése()**

Minden a maga természete szerint vonzódik valamely égitest fordulóihoz. — Az örökkévalóságról. — A lélek állapota az örökkévalóban. — Az időhöz kötött lejáratok és a szabad akarat próbája a világmindenségben. — Mindenkinek készen kell lenni fejlődésével mire az illető égitest természetes erői kiforranak. — Égitestek keletkezése és fejlődési állomásaik. — A lélek csak állapotot ismer. — A szabad akarat királyi hatalom. — Krisztus: Isten kegyelmi ajándéka. — Az imádság hatására kedvezőbb körülmények alakulnak a lélek ééréséhez.

Már itt vagyok gyermekem az Úr Jézus nevében. Mindent a maga idejében kell végezni, mert mindennek megvan az Istentől meghatározott ideje (Prédikátor 3:1-15), ami nem abból áll, hogy hányszor fordul meg a Nap a saját tengelye körül, vagy a

Föld hányszor kerüli meg a Napot, hanem mikorra érik meg valami szellemi, vagy anyagi dolog. Vannak fordulók, amelyek az időből óriási mennyiséget foglalnak magukba és vannak, melyek rövid lejáratúak.

Minden a maga természete szerint vonzódik valamely égitest fordulóihoz, annál is inkább, mert nem a Föld a hazája.

Minden és mindenki a maga lelki természete szerint valamilyen magasabb vagy alacsonyabb fokozatú égitesthez tartozik, és amikor ez a Föld felé közeledik, vagy a horizonton megjelen, legtöbbnyire változás áll be sorsába.

Mert azalatt, amíg az égitest távol van, készülni kell, hogy a közelebbi vonzás felemelhesse, vagy esetleg messzebb ellökhesse magától. Azért az örökkévalóságot nem szabad úgy elképzelni senkinek, hogy ott minden megállt és semmiféle mozgás vagy változás nincs többé. Aki így képzei el, az nagyon csalódik, mert az örökkévalóság csak annyit jelenthet, hogy azok a durva változások nincsenek meg, amik a földön. Ott nincs olyan gyors lejáratú élet; nincs tudattalan — kezdő — gyermekkor, ébredező ifjúkor és nincs tehetetlen öregkor. Hanem van egy mindent befogadó gyermeki hit és bizalom. Ez képesíti a szellemet minden jónak és szépnek az elfogadására és ennél fogva mindenért való szent lelkesedésre, így az öröm állandó vendég a lélekben. Az ifjú folyton felfokozódó erejének tudata és nagy ambíciója — mert tudja azt, hogy mindent elérhet, amit csak akar —, a sikerek változatos színpompája megtölti a lelkét önbizalommal és vállalkozó kedvvel. De övé az érettkor mindent átölelő, nagy tettekre való felkészültsége, elhatározásokra való áttekintő képessége, mely a higgadt bölcsességgel együtt nagyszerű eredményeket juttat munkája gyümölcséül a szellem részére.

Ezeket az eredményeket összegezve mindig több és igazabb, tisztább jó birtokába jutva, mind gazdagabb polgárává lesz annak a világnak, melyhez tartozik.

Mivel tülekedés, versengés nincs, tehát nyugodtan haladhat a

maga szorgalmából előre.

A szellemi gazdagsággal mindig nagyobb hatalom, nagyobb dicsőség jut osztályrészül, ami igaz boldogságot jelent. Ez, mind időhöz, lejáratokhoz van kötve. Ha egy szellem nem tudja elvégezni „időben” azokat a felkészüléseket, melyek a természet lassú forgásával is az úgynevezett válságot előidéznek, akkor az nem jut a világtest felső igazgatásához, a szabad szellemek választás szerinti irányító osztályaiba, hanem az alsó, kötött és irányított rétegekhez tartozhat csak, mert nem szabadította fel időben magát attól, vagy azoktól az erőktől, melyek gátló akadályul szolgáltak csak a haladás kerekében.

Ez a szabad akarat próbálja, nemcsak a földön, hanem az egész Világegyetem minden zugában.

A nagy Egész él a legkisebb parányban és a parány él az egészben, együtt, egy időben, mert az összes időbeni lét egy-egy parányi része az örökkévalóságnak. Most, ez az egy kicsiny perc is — melyben erről írok — része az örökkévalóságnak. A halál pillanatában lezáródik egy szűk határok közé szorított életforma és kinyílik a nagy, határtalan Végtelenség, amelyben része van minden teremtett szellemnek. Része és öröksége, melyet a létbe-állítottsággal Istentől kapott.

Ezt a részt és örökséget megnagyobbíthatja, széppé, dicsőségessé munkálhatja; de le is veszítheti, ha az isteni Törvényből kilép és nem a harmóniába olvasztja bele képességeit, hanem ellenszegülő elgondolásaival és megmozdulásaival zavart okoz.

Mindenkinek készen kell lennie a maga fejlődésével arra az időre, amikor annak az égitestnek a természetes erői kiforrnak, és elválasztódik a nemes, megtisztult erő a salaktól. A megtisztult erők és anyagok felszabadulnak a szigorúan kötött állapotból és fokozatilag magasabb rendűvé válnak. Szabadabb és boldogabb létforma alakul ki és azok, akik ebben munkálkodtak, élvezhetik munkájuk gyümölcsét.

Akik pedig ebben nem dolgoztak, nem adtak semmit önma-gukból, hogy ez létrejöhessen, hanem inkább súlyosbították

azoknak helyzetét, akik önzetlenül cselekedtek: azokat megkö-
tözik saját gonosz eredményeik és mind szűkebb lehetőségek
határai közé szorítják azok a természettörvények, melyek körül-
löttük és bennük materializálódnak. Hiábavaló az erőlködés és
az okoskodás, a természettörvény acélnál keményebb bilin-
csekbe zárja az engedetlen pártütöket.

Az örökkévalóság kényszerhelyzete szintén eltörli az idő fo-
galmát. Nem azért, mintha mást adna helyette, hanem mivel
mind szűkebb korlátok képződnek körülöttük, így mind szű-
kebb a láthatár és mind nehezebb a tájékozódás. Az örökkéva-
lóság egyhangú változatlan változásai, szegényes lehetőségei
alighogy megcsillannak a lélek előtt, már ott áll az akadály
mindenféle formában, mert az anyag olyan alakot ölt, olyan
lehetőségek alakulnak, amelyek megfelelnek az őket létrehozók
gondolat- és érzés-formáinak.

Ez az örökkévalóság is „időhöz” van kötve. Olyan időhöz,
melyre egy hasonló fokozatú világtest természetének van szük-
sége, hogy újra törvényes formát ölthessenek azok az erők,
melyeket a már feljebb emelkedett anyavilág kiközösített ma-
gából. **Ezeket a kiközösített, hasonló kis töredékeket össze-
vonzza a fejlődés tisztogató munkája és egy új világgá gyúr-
ja, s az égitestek összességében elhelyezve, új pályát nyit
részére.** S ez alatt — amíg az Idő itt ismét észrevehetővé válik
— sok és hosszú jelenek képződtek ki, és mint a boldogság
szigetei, úgy emelkedtek ki az örökkévalóság véget nem érő
óceánjából. Az idő képzete az ember mulandóságra előhívott,
részekre osztott, életében fontos csak. A születés és halál kö-
zött leélt földi tartózkodás alatt is csak a **szenvedés ideje a
hosszú, de a boldogság ideje rövid** — ha mégolyan hosszú is
—, **mert a lélek csak állapotot ismer.** — **Az állapot pedig
alakítható, változtatható** — különösen a földön még —, **mert
a szabad akarat királyi hatalom az ember kezében.** Szabad
akarattal választhatja a jót és elhagyhatja a rosszat. **A szaba-
don választott jóhoz az isteni Kegyelem mintegy ajándék**

hozzájár az „embernek”, mert az Isten egyszülött Fia itt járt és feláldozta Magát a bűnért való áldozatul, hogy aki hisz Benne, az el ne vesszen, hanem örökélet részesévé lehessen. Hinni Benne, követni Őt, igaznak lenni még akkor is, ha a hazugság orgiákat ül; hatalom ez, mely sarkaiban rendíti meg a világot. **Imádkozni a világokat teremtő és fenntartó Istenhez: nagyobb minden erőnél és hatalomnál. Így jobban és hamarabb érik a gyümölcs mint az időben.**

Hiszen megmutatja a természet azt, hogy nem akkor van tavasz, amikor a naptár ideje mutatja. Nem akkor nyílik a virág, amikor a hónap és nap mutatja, hanem ha az idő kedvez, hamarabb nyílik a virág, hamarabb érik a gyümölcs és minden előbb bontakozik ki, mint a naptári ideje.

De vannak idők, amikor a zord időjárás miatt késik minden és nem is lesz jó eredménye. — Azért mondom én: eleibe kell menni az élet eseményeinek, **imádkozni kell érte, mindenért.**

Isten veletek!

Isten törvényéről és a földi törvénykezésről()**

A világosság, mint irányító eszköz az ember életében. — Tévedés — sajátmagunk megtévesztése — elhomályosodás — elsötétedés. Az ebből adódó hézagos törvények. — Az Úr óvta követőit a földi jogokon alapuló kiváltságoktól. — Az igazság ritkán juthat érvényre. — A földi törvények hivatása. — A természettörvény szigora megtanítja az embert a helyes cselekvésre. — A természettörvény keménysége az igazságszolgáltatást kijátszókkal szemben. — Kiknek adja ajándékol az isteni Kegyelem a földön az áldásokat. — A földi törvénykezés büntetésének hatása. — A büntetés célja: javítás, tanítás. — A hívő ember törvénye a lélekben felírt isteni kijelentés. — Nem szabad a lelkiismeret szabadságát megkötözni.

Már eljöttem és itt vagyok az Úr Jézus nevében gyermekem. — Igen, minden elég borzasztó az életben, ha nincsen kellő mennyiségű világossággal és alázatossággal felszerelve a lélek.

Ezt úgy értem, hogy már az a világosság is nagy segítségére van az embernek, amely csak a földi dolgokat mutatja meg, mert nem tévedhet el olyan könnyen a rengetegben, nem lép tükébe és ki tudja kémlelni, hogy az útnak melyik felén fenyegeti veszély, avagy mely részén talál kellemes pihenőhelyet.

Természetes, hogy ez a világosság hamar kísértésbe viszi az embert és az önző emberi természet siet kihasználni ezt a képességét, hogy a saját sorsának kialakításához, mint segítőeszközt munkába állítsa. Ez még nem volna baj, ha csak emellett maradna meg, de a baj ott kezdődik, amikor a maga hasznát a mások kárából igyekszik kifacsarni és mindent elkövet, hogy ezt véghezvihesse...

Itt kezdődik, ennél a káros gondolatnál a tévedés és bűn belegyökerezése a lélekbe, melyet a lélek legritkább esetben ismer fel önmagában, mert amint kutatni kezd, az önzés és gőg egyszerre ott terem és megvédi az embernek az élethez s az ebből kifolyó igazsághoz való jogait. Ez azonban már tévedés és ez addig erősödik, míg végre önmagát is megtéveszti az ember. Ez már az elhomályosodás első tünete. Hovatovább a homályosság elsötéttedéssé válik, amikor már eszébe sem jut senkinek, hogy ezeken a finom, árnyalatinak tetsző, igazságokon gondolkozzék.

Így jönnek létre azok a megszokáson alapuló jogok és hézagos törvények, amelyekhez mindig nagyon ragaszkodnak azok az emberek, akiknek ezek kedveznek.

Azért óvja az Írás az Úr követőit a földi törvényekre való támaszkodástól, mert ha a földi törvények által biztosított jogokat és kiváltságokat élvezzi valaki, akkor könnyen eltéved az önmaga megítélésében is. Még a legbölcsebb és legigazságosabb bíró sem láthat bele az emberi lélek rejtett zugaiba, így csak a külső tünetekből szűrheti ki a való tényeket, s ezeken keresztül következtethet a belső indítórugók működésére. De mivel ember és tévedhet, a külső félrevezetheti, így az igazság

ritkán juthat érvényre. Legalább is nem abban a mértékben, mint azt sokszor az ügy megkívánná.

Azonban a földi törvények bármilyen tévedéseknek vannak is kitéve, mégis szükségesek a bűnök megfélézésére és a rend fenntartására. Mi lenne a földön, a sokféle irányú és szenvedélytől fűtött emberek féktelen cselekedetei folytán? Mi lenne, ha nem állítana korlátokat a törvény a gonosz hajlamú ember lelkek köré? — Kellenek a korlátok, kellenek a fékek, kellenek a fenytékek a tökéletlen gondolkozású, éretlen szellemek részére, akik még képtelenek cselekedeteik hatását és következményeit felmérni. Mert, ha az emberek tudnák minden esetben, hogy mit cselekszenek, még tizedrész bűn sem történne meg a földön, mint így.

Az emberi lélek elvesztette a helyes gondolkozási és megítélő képességét a bűn elkövetése miatt. Tehát nem irányíthatja a maga életét, sem sorsát, mert helytelen elgondolásával és cselekedetével sokkal jobban elrontaná, nemcsak az ideig való életét, hanem az örökéletét is.

Azért van mellé adva a természettörvény kemény és kérélhetetlen szigorúsága, hogy tanuljon.

Meg kell tanulnia, hogyan **nem szabad** és hogyan **kell** cselekednie, hogy valamennyire is el tudjon indulni a fejlődés útján. Nem könnyű út a sokféle törvénytelenység felé hajló emberiélekek az egyenes irányban előre haladni, amikor ezerféle kísértés csábítja a bűnre. De az egyenes irányból való minden félrelépés kínos, gyötrelmes következményekkel tereli vissza az elhagyott útra, ahol békét, nyugalmat és szabadságot élvezhet.

A földi törvények csak tökéletlen másolatai a természettörvénynek. Azért nem mindenben tévedhetetlenek. A **ravasz bűnözők** sietnek is ezt a megtéveszthetőséget a maguk javára kedvezően kihasználni, de **annál szigorúbb természettörvénnyel találják magukat szemben, minél több ravaszsággal és hazugsággal kerülték el a földi törvény igazságszol-**

gáztatását.

Minél nagyobb megadással és beismeréssel viseli el büntetését a bűnös, annál nagyobb a tisztulása és felszabadulása a következők terheinek felszámolásánál.

De minél keményebb és minél makacsabb, annál hosszabb a bűnhődése. Tulajdonképpen a földi büntetések elszenvéde megkönnyíti a természet törvénnyel való elszámolást.

Azért a földi törvények nagy feladatot töltenek be az emberiség előrehaladásának szolgálatában, ha a törvény pontjainak igazságos alkalmazásánál nem vezet annak végrehajtóját semmiféle külön emberi gyöngeség.

A törvények nem az egyenes úton haladók részére félelmetesek, hanem csakis azoknak, akik természetüknél fogva nem tudnak, és nem akarnak az Isten által megmutatott egyenes úton járni, hanem a saját tévelygésre és bűnre hajló természetük kilengésével veszélyeztetik a saját és mások békességét és nyugalomát; a mások hasznos munkájának eredményeit a maguk részére eltulajdonítják. Egyszóval: vétkeznek az igazság és szeretet ellen.

Az isteni törvények is kizárják a földre adott áldások élvezéséből a bűnöst, mert a földnek nyújtott áldás és kegyelem az Isten törvényét kereső és megtartó emberlelkeknek ajándékképpen adatott. Mert ezek, sőt csakis ezek viszik előbbre az összes földi ember sorsát.

Ezek az emberlelkek, akik az Isten útjain járnak, akik becsületesek, igazak, egyszerűek, bölcsék és szeretetteljesek, békességesek, többet adnak a világnak szerény megjelenésükkel — talán csendben való —, munkájukkal, mint a nagy tudósok, akiknek világraszóló találmányaik az emberiséget lázba hozzák és bűnös hajlamaiknak új kiélési lehetőséget ígérnek.

Az emberek közösségéből kizárja a törvény a bűnöst. Részben, hogy ne bűnözhesen, és ne veszélyeztesse a törvényt betartók békéjét, részben azért, hogy a büntetés elszenvéde alatt magába szálljon. Vétkeiket megbánva a javulás útjára térjen, hogy

többé ne vétkezzen.

Az elgondolás nagyon helyes és üdvös is, ha az eredmény kedvező. De jóakarató nevelőeszköz nélkül — ha a büntetés csak a bosszú kielégítését célozza — ritkán kíséri jó eredmény azt. A cél azonban ez volna: amíg az ember a földön él, tanulni és tanítani van hivatva, nemcsak szóval, mint azt a legtöbben cselekszik, hanem cselekedetekkel is. Ez a tanítás azonban áldozattal jár, amit nem mindig szívesen vállalnak az arra hivatottak.

A földi törvényekre való hivatkozás nem lehet a hívő emberek végső menedéke, mint a közönséges hitetlenek esetében, akik minden értelmüket és ravaszságukat az igazság félrevezetésére és megtévesztésére használják ki. **A hívő ember földi vagy szellemi sorsát nem az a végső eredmény dönti el, amit részére a bíróság kimondott, hanem az a belső törvény, melyet minden Isten útján járónak lelkében kell hordoznia. Ezek nélkül a belső törvények nélkül nem lehet hívő, csak tettető. Azért mondja az Írás, ne törvénykezzenek a hívők a világi emberek előtt, mert ezzel a belső törvénynek az erejét gyengítik. A hívő ember törvénye: a lélekben felírt isteni Kijelentés.**

De vannak esetek, amikor nem csak apró félreértésről, sértésről, vagy hiúságból eredő versengésről, avagy szándékosan túlzott követelésről van szó — hiszen az Isten útján járók is tévedező, bukdácsoló emberek még — hanem ezeket, a hívők között felmerülő, gyarlóságból eredő eseteket messze felülmúló, gonosz bosszúvágy és életet megromtó gyűlölet, hazug ármánykodásról, mely minden jószándékot nélkülöző támadássá és üldözéssé fajul. Itt már nem lehet szó „hívőkről” csak hívőről és elvetemedett vad ellenségről. **A hívőt nem lehet és nem szabad kiszolgáltatni a gonosztevőknek, éppen úgy, ahogyan nem szabad a vadállat elé sem kitenni prédául, vagy ahogy a veszett kutya elé sem szabad senkit hajszolni, mert ez annyi, mintha valakit a biztos halálnak tennének ki. Ez már a lelki-**

ismereti szabadság megkötözése volna. Mindenki védheti magát, sőt kötelessége is magát védeni az igazság megsértése nélkül. A hívő ember nem lehet áldozata a gonosznak, de nem harcolhat mindenben egyforma fegyverekkel, csak azzal amit az igazság megenged.

Te nem hibáztál, de hibáznak mindazok, akik nem az Írások tiszteletben tartásából, hanem azért ragaszkodnak ehhez a félreértett kijelentéshez, mert ebben keresnek menedéket rossz érzésekkel megtöltött lelkiismeretüknek. Ez súlyosbítja helyzetüket egyre jobban. Ne búsuljál, az Isten mindent javadra fordított, a kitisztult égből fényesen ragyognak reád a csillagok és míg megvirrad, magasabban emeltetel, hogy el ne érjenek a lent zajló piszkos hullámok.

Isten veled!

Az embernek tudni kell az élet törvényét()**

A félrefejlett, megmerevült elgondolások és a nagy csapások összefüggései. — A jóvá tevés lehetősége. — Az igazság ismeretére eljutott szellemek áldozata a tévelygőkért. — A tudás világosságának szükségessége. — A Természettörvény hatalma elől nincs menekvés. — Az igaz úton járó ember életprogramja. — Az örökélet valóságaiért imádkozni kell.

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében gyermekem. Nem úgy lesz, ahogy te mondod, mert, ha úgy lenne, akkor igazán nem volna értelme a hosszú reménynélküli várakozásnak.

Nem az egy helyben való topogás, és nem a földi élet újra és újra való megismétlése a cél, hanem az, hogy ezeken az ismétlődő átéléseken keresztül a szeretet kiterjeszkedhesek a lélekben. Ez a célja az azonos életek egyforma ismétlésének. Kevés eltérés azonban mégis van élet és élet között, variálódnak az érzések kifejezései. Nem volna erre sem szükség, ha az emberi lelkek nem volnának olyan nehezen formálhatók. De minél lejjebb nyúlunk a sűrű anyagiasságba, annál keményebben kell

mind a Természettörvénynek, mind a szellemi tanítóknak dolgozniuk, hogy valamit is meg tudjanak változtatni azokon a megmerevedett gondolati formákon és ösztöni törekvéseken, melyek az általánosító fluidokban mint szokások és elgondolások kifejeződtek.

„Pedig — ha a lélek nemesebb érzésvilágán keresztül nem megy —, a földi embernek kell ezt a nagy munkát elvégeznie, és akkor jön a visszahatások nehéz feldolgozása, amiket a tömegszeszvedések folytán kénytelenek az emberek elviselni.”

A háborúk minden fájdalmas pusztítása és a természeti csapások mind-mind visszahatások, amelyek kemény feladatokként állnak az emberek elé. Ezek elől nem lehet kitérni senkinek, mert aki ravaszsággal kisiklik a neki járó szeszvedés elől, az a következő alkalommal duplán szeszvedi el, mert kénytelen erre.

A szellemi életben nem lehet semmit jóvátenni, mint ahogyan azt a kevésbé járatos szellemek és emberek gondolják és hirdetik, mert jóvátenni valamit csak a földi életben lehet, de nem abban a formában, mint azt sokan elképzelik.

Az emberi lélek nagyon önző módon szereti elintézi a maga ügyeit, és azt hiszi, hogy az öntudatlannak látszó Természettörvényt is kijátszhatja, félrevezetheti. De ez nem így van. Az emberi lélek minden atomjában, testének minden legkisebb nedvében, szövetében, hangjának rezgésében, beszívott levegőjében, kisugárzott melegében, gondolatainak villódzó fényjátékában, érzésének vonzó, vagy taszító erejében **benne él a Törvény ereje**. Ő maga is benne él a Törvényben, még akkor is, ha folyton ellene cselekszik. Akkor is, ha nem ismeri el, ha tagadja, vagy öntudatosan szembehelyezkedik vele. — Ez a Természettörvény hordozza a fejlődés különböző állomásain keresztül a legmagasabb fokú öntudat felébredéséig. Innen visszatekintve alsóbb fokú létállapotainak nem kívánatos emlékei felé, ő maga kéri ezeknek az emlékeknek bezárását, mert fájdalommal töltik el. Egyben mélységes szánalom ébred fel benne küzdő és a nyomorúságos állapotokban sínylődő, tudatlan ember-

testvérei iránt, akik még nem tudják mit cselekszenek, amikor bűnt bűnre halmozva akarják sorsukat megjavítani és kedvezőre fordítani. Ez a **szánalomérzés** készteti az igazság ismeretére eljutott szellemlényeket arra az áldozatra, hogy leszálljanak közéjük és munkát vállaljanak értük, az ő érdekükben. Teszik ezt azért, hogy azok is megismerjék a jót és annak áldásait és megszeressék a jót, magáért a jóért és annak szolgálatában képezzék ki magukat, hogy így a boldogságot megközelíthessék.

Ahelyett azonban, hogy a jót megismerve azt követnék az emberek, gondolkozásukkal kialakítanak magukban egy — a szeretettel éppen nem egybehangzó — igazságot, és a jót elveszik ugyan, sőt ki is erőszakolják, de ők maguk nem adnak semmi jót, sem igazat a világnak. Ellenkezőleg kifosztják, megcsúfolják, kigúnyolják, sőt testi és lelki bántalmakkal illetik az ilyen — közöttük szánalomból testet öltött — testvéreiket. Azt meg egészen rendjén valónak hiszik és tartják, hogy mindezt a bánásmódot egy panaszos zokszó nélkül eltűrjék és elszenvedjék azok, akik semmi okot sem adtak rá, sem a Törvény igazságát meg nem sértették.

Ezeknek élete ajándék a földön tévelygő emberek részére és mégis nehezzé és terhessé teszik tudatlanságukkal a tévelygők azt az időt számukra, amit közöttük töltenek el azok, akikre nem méltó a világ.

Mindez pedig azért történik így, mert „nem tudják, mit cselekszenek”...

Ezekért a tudatlanságban vakon bolyongó lelkekért imádkozott az Úr a kereszt kínjai közepette: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek!”

Ha a világ tudná, hogy mit cselekszik, ha tudná azt, hogy minden szenvedése, gyötrelme a nemtudásból, az ismeret hiányából származik, nem állítana fel balga igazságokat gonoszságának befedésére, önmaga igazság után kiáltó, segítségért sikoltozó lelkiismeretének elcsitítására, hanem sietne minél hamarabb a tudás és ismeret megszerzésére, hogy a nemtudásból

származó cselekedetei és a bűnre való ösztönzés kényszere alól megszabadulhasson.

A tudás világossága áthatja a tudatlanság sűrű ködét és biztosabb a lépés előre. Helyesebb a megítélése mindannak, amivel az élet útján találkozik az ember. A természettörvények kijátszhatatlanok, félremagyarázhatatlanok, mert hatásaikban kérlelhetetlenek. Ha ideig-óraig fel is tartóztatja a kegyelem az igazság kardját, de amikor legkevésbé számít rá az emberiség, amikor egészen biztosítottnak hiszi a bűnös, bűneinek eredményeit és élvezni szeretné azokat az előre elképzelt előnyöket, melyek miatt törvénytelenséget követett el, akkor sújt reá a megsértett Természettörvény, mely elől nincs menekvés, nincs kitérés, sem a hirtelen való Istenhez-térés nem használ.

Vannak egyéni és vannak tömegkatasztrófák, melyek elől az utolsó órában való megtérés nem használ semmit. Mint ahogyan az erősen nekilendült kereket nem lehet egy pillanat alatt megállítani, úgy a Törvény erős mozgásban lévő kerekét sem lehet megállítani, hogy a következmények lehengerlő ereje utói ne érje a vétkezőt.

Azért az embernek tudni kell az Élet Törvényét, mert felelős önmagáért, azokért, akiket szeret, vagy szeretni fog. Felelős embertársaiért, azok békéjéért, boldogságáért, vagy boldogtalanságáért. Felelős a világért, a korszellem kialakulásának reá kiosztott részéért.

Nem mondhatja azt az ember: mi közöm nekem a világhoz?! A világ fusson a maga eszméin, én élem a magam életét, nem törődöm a világgal, a világ sem törődhet velem. Ez nem így van. A világnak minden kicsi porszeme hozzátartozik, és ha mérget öntözök a porszemekre, ezeket a szél tovább viszi és megfertőzi vele a levegőt. Akaratlanul, észrevétlenül kárt okoz az ember. — Így a tisztátalan lelkű ember megfertőzi a világot beszédjével, elveivel, cselekedeteivel. Így sokszor több kárt okoz beszédjével, melyet szájról-szájra, lélekről-lélekre hurcol tovább a tévelygés szelleme, mint akit a szenvedély elvakít és

tettegességre vetemedik egy emberrel szemben.

Azért mindenki óvakodjék a hazugságoktól, melyet sem terjeszteni, sem befogadni nem szabad egy igaz úton járó embernek sem, mert abból nagy és komoly fájdalom sarjadnak.

Ha a megismeréssel szerzett tudás birtokában először önmagában végzi el az ember a törvénytelenések lenyesegetését és szent lelkesedéssel beleveti magát az „emberre” váró munkába, önmagából csak jót árasztva és a rosszat, melyet másoktól elszenvadni kénytelen nem viszonozza rosszal, hanem ha lehet jót ad helyette, akkor betöltötte emberi hivatását és nem hívja számadásra a Természettörvény igazsága. Nem kell küzdenie a következmények hatalmas lavinája ellen. Ha megtéréshez méltó cselekedetekkel ékesítette fel életét, akkor a szeretet szellemi sugárzásában tündöklő aura veszi körül lelki alakját és a föld felett szárnyalva hagyja el a tévelygés világát. Szabadságban fürdő lelke elhagyhatja a szenvedések emlékeivel megrakott életeinek színterét, hogy egy szebb és tökéletesebb létformában folytassa létét. Ez az isteni Szeretet ajándéka, amit nem tud értékelni még most a bűnös földi ember, mert nehezen tud a rögtől elszakadni. — „Az örökélet a gondolataiban csak mint feltevés, csak mint lehetséges, de érthetetlen valami jelenik meg — azért nem is pozitív valóság —, és mint ilyen: erőtelen az emberben.”

De az Isten szent Fia meghalt ezért a Valóságért, hogy a földi ember is valóságot lásson benne. Azért imádkozni kell, hogy a zűrzavaros földi állapotokban időző lelki énetek is ki tudjon szabadulni az anyag látszatos valóságából és fel tudjon emelkedni a mi Urunk Megváltónk nagy áldozatának megértéséhez és erőt meríthessenek mindnyájan belőle. Az Úr legyen mindnyájatokkal, hogy a rosta szemein ki ne hulljatok és szét ne szórassatok.

Isten veled!

A gyülekezetnek egynek kell maradnia

Az úrvacsorával való élésről és a gyülekezeti egységről. ()**

Legyen intő példa nektek a legutóbb lezajlott nagy próbáknak előkészítő eseménye, melyben a különböző gondolkozású és türelmetlen lelkű emberek a maguk igaztalan igazságával terheltén, szemérmetlenül odaálltak az Úr teste és vére áldozatának magukhoz vevésével az Úr elé — és nemhogy megerősödtek és megtisztultak volna, hanem sokkal mélyebbre süllyedtek lefelé.

Az embernek nagyon kell vigyázni arra, hogy milyen lélekkel veszi és milyen hangulattal és mire kötelezi el magát. — Maga az úrvacsora külsőleg — mint tény — erőtelen, mert nem egy határozott eszmének a magaelé vevését és abban való megerősödését célozza, hanem a szokásnak hódolva cselekszik.

Azonban minél nagyobb és erősebb a lélek elhatározása az Úr által hirdetett jóra és igazra és minél erősebb a vágy az Úr után, annál mélyebben tárul ki a belső ember öntudata a szellemi igazságok befogadására. Az Isten iránti bizalom és az Ő segítségében való hit csodálatos megvilágosodásban részesíti ennek a belső embernek a világát.

Ezekért a belső kereső és kérő érzésekért sokszor jólesik egy-egy bojt, egy-egy lemondás a lelki és szellemi téren is, csak azért, mert most az Úr azt így rendelte el felőletek. — Nem bűn az, ha a gyülekezet tagjai közül valamelyik a maga felekezetében úrvacsorát vesz, mert oda is tartoztok, de nektek többet adott már az Isten és nektek többről kell elszámolnotok is. A ti szellemi tudatotok képesít már titeket nagyobb kérdések megoldására és nagyobb feladatok elvégzésére is a földön. Ezt pedig az egység összetartásával és összefogásával érhetitek el. Azért nem szabad részekké alakulni, mert nem bírtok megállni a támadások viharában. **A gyülekezetnek egynek kell maradnia** az áldások elvételére és a lemondások elviselésére. Kerülni

kell minden kísérletet, ami nem az összetartásra, hanem a szétválasztásra indító okot szolgáltató alkalmat készíti elő.

Isten veletek!

A Változások Törvénye és az örök isteni Bizonyosság(**)

Az idő múlásában a Változás Törvénye az alakító tényező. — Minden új gondolat és érzés megjelenésekor már ítéletét is magában hordja. — Miért van a földi világ a Változások Törvényének alávetve. — Az önismeret útja: a tapasztalatszerzés. — Az emberi élet célja a földön. — A szabadakarat és a tanulás óriási jelentősége. — Ok-okozati összefüggések kaosz-szerű állapota a történelem világában. — Az örök isteni Törvényeken nyugvó bizonyosságok. — Az isteni Parancs: Szeressétek egymást! — Krisztus átszenvedte az emberi élet legnagyobb keserűségeit. — A nagy szövetség.

Már itt vagyok gyermekem az Úr Jézus nevében. A valóságot a valótlanság sohasem döntheti le, csak egy pillanatnyi időben látszik úgy, mintha felülkerekedne a viaskodásban.

A káprázat vetítésében sokszor megtéveszti önmagát az ember, mert mindazt elhiszi, amit szeretne, hogy úgy legyen.

Az **idő múlik** gyermekem és **ebben** az idő múlásában a **Változás Törvénye forr, izzik, rombol és teremt, formál és alakít.**

Új gondolatok, új érzések jönnek fel az ismeretlen mélységekből, a titokzatos homályból, de minden, ami az élet színpadán megjelenik, erős világítás elé kerül és sok szem figyeli, sok hatást felfogó lélek elemzi ki minden rétegét és minden mozzanatát. — Azért minden, amint megjelenik, már magában hordja ítéletét és hosszabb vagy rövidebb élettartamát.

Az ember, hibás, bűnrehajló természete soha ki nem alvó vágyal törekszik érvényesülni és keresi-kutatja azokat a lehetőségeket, melyeken keresztül beszívároghat a tudatba és azon keresztül érvényesülési szabadságot nyerhet. — A hibás termé-

szet sajátos törekvései, ezek, melyeket megtalálhattok az emberek világának minden rétegében, egészen addig, amíg az egyéni én rá nem dőbben tökéletlen akarásából létrehozott rossz eredményeire. Erre pedig csak akkor eszmél rá, amikor elgondolásainak nemcsak mint elindítója és megvalósítója, hanem, mint a hatásoknak feldolgozója és élvezője, vagy szenvedője is kieszi részét az eredményből.

Ezért van a földi világ a változások, az elmúlások és keletkezések törvénye alá vetve, mert ami az isteni örök Törvénnyel nem hasonulhat, az nem nyerhet maradandóságot, nem nyerhet örökéletet. Így a tökéletlenségben félrefejlett emberi léleknek szüksége van tapasztalatszerzésre, hogy abból tanulja megismerni önmagát. Önmaga kétféle irányban ágazó lelki törekvéseit. — Amíg az ember elszakítja magát az őt környező világ életközösségétől, addig ellensége a világnak, ebből kifolyólag önmagának is. Mert tudatlansága folytán **azt hiszi**, uralkodhat mindenek felett és élvezheti uralkodásának azokat az előnyeit, amelyeket és ahogyan azt ő maga, ellentétes természete szerint elképzelte. — Ezt a nagy tévedését kell megtapasztalnia és megismernie, hogy a beismerésig eljuthasson. Ez a nagy és kínos feladat, melynek megoldása az emberi lélek célja itt a földi életben. Szabadakarata folytán óriási lehetőségek felett rendelkezik és a tanulás nagy segítségére van.

Amíg az ember ellentétes természetének törekvései után indul, a maga életét jobbá és boldogabbá tenni, csakhamar tapasztalni fogja azt, hogy a vele egyenlő célú és akaratú emberekben „ellenséget” talált, akik szintén uralkodni akarnak azok felett az érvényesülési lehetőségek felett, amelyeken elméletben ők már uralmat szereztek. Az érdekek ütközése ellenséges indulatokat vált ki a lélekből, és ezek az indulatok új erőmennyiséget vonnak el belőle. így az embernek ellenségévé válik az egész világ, nemcsak az a másik ember, hanem — a természetet is bűnnel fertőzve meg — ott áll ellene felfegyverkezve az élők világa, a vérengző vadállatoktól kezdve a mikroszkopikus lényekig és a

mérgező növények eddig még nem teljesen ismert, minden fajtájáig. — Okok és okozatok, kiszámíthatatlan variációi, mint apróbb és nagyobb kerekedések dolgoznak az összesség életében és hozzájárulnak létre a legkiszámíthatatlanabb eredményeket és újabb lehetőségeket a jóra és a rosszra is.

Ebbe az ember által áttekinthetetlen, kaosz-szerű, de folyton mozgó életáradatban — a történések világába —, mint apró porszemecskék hullanak bele születésükkel az emberek, hogy életükkel résztvegyenek az örök mozgásban és kisebb-nagyobb hatásokat váltsanak ki a történések lezajlásában a maguk lelki természetének megfelelő törekvéseivel.

Az egyéni élet csak annyi, mint egy esőcsepp múló buboréka a tenger vizében. Ha még olyan sok esőcsepp esik is a tenger felszínére, nem változtatja meg azt, de még a folyót sem, csak legfeljebb megdagad és talán kiárad, de más medret nem váj és más irányba nem folyik. — Így az emberi élet sem változtatja meg fejlődése irányát, mert a teremtés Ura parancsol az élet-tengernek. Csak Ő hajthatja össze, mint a papírost, a természet erőit; csak Ő mutathat új irányt, amikor az Ő tervével és elgondolásával az megegyezik.

Az ellenségeskedő világ egymással küzdő és harcoló emberének megmutatja a szenvedésekben azokat az eredményeket, melyeket magának kivívott. De megmutatja az elfáradtának és a menekülésre készülőknek is azt az utat, melyen keresztül megszerezheti a lelki békességet; és az egész teremtettséggel való együttérzéssel megteremtheti a harmóniát és részesévé válhat az ember annak a bizonyosságnak, melyet nem rendíthetnek meg sem az idők, sem az események változásai, mert **ezek a bizonyosságok az időkön és változásokon uralkodó örök isteni Törvényeken nyugszanak.**

Ezek a törvények nem sebesítenek, hanem bekötöznek. Nem büntetnek, hanem meggyógyítanak. Nem elítélnék, hanem megbocsátanak, de — az „embernek” le kell mondania mindenről, ami ellentétes természetének kielégülését célozza. —

Nem irányítani, hanem szolgálni kell megtanulni az isteni Törvényben, az isteni Parancsolatoknak.

Az isteni Parancsolat pedig így hangzik: „szeressétek egymást, mint én szerettelek titeket”. Ez a szeretet bármilyen nehezen keresztülvihető és bármilyen fájó eredmények jöjjenek is ki belőle, de eleve kizárja azt az ártó törekvést, az ellentétre hajló lélekben is, mely a világ eseményeit és történéseit sötét színekkel festi alá. Nem bogózza össze a kiegyezés és kiengesztelődés szálait, hanem kioldozza és simábbá teszi a haladás és fejlődés útját a maga kicsiny életével.

És ebből a zajló, háborgó tengerből egy boldog, megpihentető szigetre vezeti ki az élethajót az Úr, Aki mint ember, éppen úgy átszenvedte az emberi élet legkeserűbb óráit ezekben az emlékezésre szánt időkben, mint bárki más az emberek fiai közül. Ő az egyetlen, Aki bűn nélkül való életében éppen a legnagyobb bűnösök közé számláltatott és némán, a bosszúállás leghalványabb árnyalata nélkül, tűrte a végzet reá nehezedését. A bűn végzetének, a bűn sorsának hordozása volt az Ő sorsa, hogy az Igazság Törvényét betöltse azokért, akik hisznek az Ő igazságának, a Szeretet Igazságának mindenekfelett való hatalmas erejében. **A hatalom az engedelmisségben, az uralkodás a szolgálatban, a jóság az önmeg-tagadásban, a dicsőség a megalázkodásban, az igazság a szeretetben magasztosult fel.**

A világ sötétsége az isteni világosságban, az élet a halálban nyerte el a diadalt az ellentét felett.

Ez a diadal örök időkre szól és mindenki, aki felemeli szemeit a keresztre és bűnbánattól összeomló lélekkel tekint a nagypéntek szenvedő Krisztusára, az erőt nyer saját lelkében küzdő kétféle természete felett és erős elhatározással vállalja vele a kálvária útját, mert átérezzi azt a hatalmas bizonyosságot, mely a szenvedő Krisztusból sugárzik e világ jó és igaz felé törekvő emberei felé. Mert Ő az Atyától jött és kivezeti az ellentét megtevesztő bizonytalanságából e világot az Atya örökké élő bizo-

nyosságába, ahol nincs változás és nincs árnyék, nincs eshetőség, hanem van örök szeretet és igazság.

A nagy szövetség, a nagy kiegyenlítetttség kegyelmi ajándeka készen áll a vergődő, szenvedő emberiség részére, csak meg kell magát aláznia és **a vele életközösségben élőkkel szeretetet kell gyakorolnia.** Az ellentétes törekvéseket le kell rombolnia lelkében és az Úr megkegyelmez megtérő tékozló fiainak és leányainak. Szövetséget köt velük és amit az Ő egyszülött Fia által ígért, azt beteljesíti a legnagyobb bizonyossággal. És megszűnik minden komplikált és durva bűn és szenvedés a földön, legalább is azok között, akik az Ő nevét felveszik és az Ő igazságában élnek. Ne tekintsetek a bűneiben tomboló és vonagló világra. Tekintsetek a legnagyobb áldozatra, melyet az isteni Szeretet a világon megjelenő emberré lett tévelygő szellemekért hozott és elhalkul a panasz ajkaitokon és Istent dicsérő hálaadás fakad azért, hogy „ti” megtaláltátok Őt, a kivezető „Utát” a világ káoszából.

Isten veletek!

Hívők egymás közt való anyagi kapcsolatairól A bizalom biztosítékairól. — Hívők egymásközti anyagi kapcsolatáról. ()**

Már vártalak az Úr Jézus nevében gyermekem, mert tudtam, hogy mit fogsz kérdezni. — Az ember gyarló és sokszor egészen tehetetlen a saját bűneivel és hibáival szemben. Ezek anyyira uralkodnak felette, hogy az egész gondolati és érzésvilágát befolyásolják. így jönnek létre azok a sok magamentő gondolatok, érvelések és okoskodások, melyek félig az igazság, félig a bűn és tévedés védelmére hajuknál fogva lesznek előráncigálva, csakhogy az egyéni önző énnék ne kelljen álláspontjából engednie: egyszóval a saját felfogása érvényesüljön a máséval szemben.

Mivel az ilyen esetek legfőképpen a hívő emberek között for-

dulnak elő, azért ezek burkolt bűnök és az emberek ezeket me-
lengetik, óvják, védik a legjobban.

A külvilág embere nem keres takarást, hanem egyszerűen sza-
badjára engedi önzését és nem keresi az igazságot, hanem vad-
állat módjára elveszi, ami neki megtetszik, ha ellenállásra nem
talál. Ha ellenállásra talál, akkor meghunyászkodva úgy tesz,
mintha egészen más célból közeledett volna.

Tehát, mivel a félig megtért emberlélek még nagyon is ki van
téve a saját önző természete kísértésének, azért a külső világ
élősdiek ellen megalkotott törvényeit nem lehet félretenni a
hivők között sem. Ha egészen igaz és becsületes szándékú em-
ber az illető, nem sértődik meg az óvó és védő biztosítások
felhozása ellen, sőt ő maga igyekszik az ilyenre, de aki minden
biztosíték nélkül, szinte megköveteli maga iránt a bizalmat, az
a legjobb esetben gőgös, de inkább számító és a hitben élők
elősdije közé tartozik.

A hitben élők csakis a teljes lelki egyenlőségben adhatnak
egymásnak nagyobb kölcsönöket, vagy segítséget, de ebben az
esetben még igazabb, még önzetlenebb, még biztosítottabb
formában kell annak eleget tenni, mint a világi keretek között.
Mert, ha a hivők élnek vissza egymás bizalmával, az nagyobb
súllyal esik a mérlegbe, mintha a külső tudatlan és önző embe-
rek cselekszik ezt egymással. Ennek a legsúlyosabb követke-
zményei vannak, mert ezt nem lehet megbocsátani, ezt meg kell
fizetni kamataival együtt, mert a hitet gyalázta meg és azzal élt
vissza.

Isten veled.

A hegyen épült város()**

Az ember sorsa nincs egy lerögzített ponthoz kötve. — Az igaz siker
titka és a jóakarató, tanulékony lélek jutalma. — A tanítás hatásáról.

— Hasonlók vonzák egymást és felelősek egymás hibáiért. — A
földi élet megtérésre adott alkalom. — Isten nem mértékkel méri az
Ő Lelkét. — A Bárány trónusának dicsősége. — Isten ígérete az Őt
szeretőknél.

Már várok rád az Úr Jézus nevében gyermekem. A megbeszélte időről igaz, hogy elkéstél kicsit, de nem baj, még lesz idő a befejezéshez is elég. Igaz, nem nagyon hosszú, de kiadós lehetőségekkel, mert a cél ugyan még nincs elérve, de erősen közeledünk feléje, és ez a közeledés új erőket szólít munkába és ezek új lehetőségeket teremtenek mind a láthatóban, mind a láthatatlanban.

Az ember sorsa gyermekem nem egy lerögzített ponthoz van kötve, hanem a lehetőségek jól, vagy rosszul való felhasználásához. A talentumok helyes, vagy helytelen felhasználásában van a siker titka elrejtve. Nem azokat a sikereket értem én ezalatt, amit a földi élet tüntet fel egyes emberek életében, hanem azokat, amelyekre nyíltan, tiszta, félelem nélküli érzésekkel tekint vissza az ember bármikor emlékezéseiben; azzal a meggyőződéssel lelkében, hogy a tiszta jóakarattal vezérlete alatt cselekedett. A tévedés ugyan nincs kizárva így sem, de az igazán jóakarattal ember hamar belátja tévedését és szívesen fogadja a jónak jobbal való helyettesítését. A sors az ilyen hajlékony és tanulékony lelkeket megjutalmazza azzal az igaz örömmel, hogy munkája gyümölcsét még földi életében élvezheti és boldog megnyugvással tér pihenni a testi tudat is, hogy a lélek egy boldogabb létben ébredve fel, új beállítottsággal újabb és kedvesebb munkában, újabb sikereket és újabb, eddig ismeretlen örömeket élvezhessen.

Minden munka fontos, ami a köz érdekeit szolgálja. Minden siker bizonyos jutalom a jóban és igazban fáradozó lélek részére, aki nem az ő maga egyéni érdekeit — vagy akárcsak halvány dicsőségét —, keresi, hanem a jót magáért a jóért szolgálja és engedelmesen követi annak tanácsait, ha némi lemondással vagy áldozattal jár is. Mert a siker nem mindig ott és abban mutatkozik, hogy ki mennyit és milyen világraszóló nagy dolgot cselekedett, hanem: hogyan, mi célból, milyen indíttatásból cselekedte. így vannak nagy és értékes cselekedetek és valóban

világraszólók és mégis: az, aki ezeket véghezvitte, csak egészen kicsiny, vagy legjobb esetben közepes érdemeket tudott magának szerezni vele, mert nem úgy cselekedte ahogyan azt a **maga részére is** értékessé tehetné volna.

Azonban minden jóra való törekvés és minden igazság után való kutatás és az ebben való munkálkodás, meghozza a maga gyümölcsét mindenki részére. De **aki földi értékekért cselekszik, az a sikerekben elvette jutalmát.** — Ez az a kényes pont, amelyen nagyon kevesen ismerik fel földi életük rendeltetését és nehezen találják meg helyüket az eléjük szabott munkában, mert vagy túl nagy fontosságot tulajdonítanak személyes énjüknek, vagy túl kevésnek érzve magukat, a munka nagy és dicsőséges elvégzéséhez, félrehúzódnak és helyet adnak a betolakodóknak, akik a jónak látszatával magukhoz ragadják az irányítást és lejtőre viszik a rájuk bízottakat. — **Azért kell mindenkinek tanulni, hogy helyesen taníthasson.** Mert mindenki hivatva van mind a kettőre: mind a tanulásra, mind a tanításra. Mindenki a maga megjelenésével, tudásával betölt egy helyet a földön, melyet csak ő tud betölteni. Mind-egy, hogy ez a hely hol van és miféle munkában, de az ő egyéniségének minden felkészültségével **valaki** ott, azon a helyen. Hatásokat vált ki és dolgoz fel a maga megismerése és szellemi felkészültsége szerint. Legyen az lent a legalsó fokon, vagy fent a felsőbb rétegekben, egyformán rányomja az ember egyéniségének bélyegét a környezetre érzésével, gondolkodásával és cselekvésével. Ezzel megmutatja lelkiségének egy részét és talán éppen az válik legkirívóbban láthatóvá, amelyet leggondosabban szeretne eltitkolni. Ugyanis, ha ő maga — az ember — szemlélné kívülről úgy önmagát, mint ahogyan embertársai előtt megjelenik, talán legjobban ő botránkozna meg a látottak és tapasztaltak felett.

A példaadás akaratlanul is tanít és a hasonló gondolkodású és hajlamú emberek vonzák egymást és egymásra figyelve elsajátítják egymás szokásait, gondolkodásmódját és törekvéseit, így

válík a tévelygő ember sok tévelygések kiindulópontjává. Nemcsak a saját cselekedetei folytán, hanem az őreá figyelők hibái folytán is. Főképpen veszélyes ez azok részére, akik valamely olyan pontra vannak állítva, ahol sok figyelő szem tekint fel rájuk és tevékenységükkel sok irányban váltanak ki hatásokat, az emberek lelkében és életében. — Jaj azoknak, akik rosszul tanítanak, mert rossz hatásokat váltanak ki embertársaik lelkében. Ezeknek okvetlenül találkozniuk kell önmaguk elhibázott életével, hogy azokkal a hatásokkal szembenéz-hessenek. — **Így jönnek létre azok az állapotok, melyben az elnyomókból lesznek a legbékétlenebb elnyomottak, az igazságtalanság elkövetőiből pedig sokszor azok a szenvedők lesznek, akiken nem lehet segíteni.**

De békességre hívott minket az Isten! A földi élet nem a visszafizetésekre, leszámolásokra van adva Istentől és a földi élet nem a bosszúállások, hanem a megtérés, jobbá, igazabbá és tökéletesebbé levés ideje.

Így mindenki, aki gonoszt cselekszik és meg nem tér idejében az ő gonoszságaiból, értelmetlenségéből, arra reászakad cselekedeteinek következménye akár a földön, akár a szellemi életben, mert **mindenki önmagában hordozza sorsát.**

Aki pedig megérti az igazságot és beismeri az Igazság élő és ható erejét és megtér bűneiből, tévelygéseiből, az igyekszik az igazság szerint élni és a szeretetet érvényre juttatni. Azoknak „az Isten nem mértékkel méri az Ő Lelkét” és a lelki ajándékok sokféleségében dúskálkodhatnak. Azoknak bőséges lehetőségek állnak rendelkezésükre, hogy azokat a talentumokat, melyeket az útra kaptak, kamatoztathassák és gazdag eredménnyel térhessenek meg égi hazájukba. — Ezeket a földi élet hulláma felemelheti, de a hullámhegy tetején is megőrzik alázatoságukat és engedelmeskednek a lelkükben visszhangzó isteni szózatnak. Nem válnak gögöseké, kevélyekké azokkal szemben, akik a hullámvölgy mélyén töltik életüket, mert tudják azt, hogy az élet tengerét az Ūr tartja kezében és Előtte mindenki

egyforma; az is, aki fenn van és az is, aki lenn. Aki ma a dicsőség sugaraiban fürdik, holnap az elfeledettek és eltemetettek között is az utolsó lehet. — Aki lent a megvetettek között agyontaposva várja a halált, holnap ünnepelet nagyság lehet, kinek dicsőségét zengik a világ négy széle felől. Az Isten fenn is, lenn is ugyanaz az Isten. Éppen olyan hatalmasat cselekszik a kicsinyben, mint a nagyban. Az Ő kezében nincs kicsi és nincs nagy, de van végtelen szeretet, van végtelen irgalom és kegyelem.

Irgalmas és kegyelmes mindazokhoz, akik belesimulnak engedelmesen az Ő törvényébe és engedelmeskednek Neki. **A reájuk bízottakat megőrzik és helyesen kamatoztatják.** Hisznek, bíznak és eme hitükben nem engedi őket csalódní. Ha néhez az út porában a vándorlás és azt hiszik, hogy még messze van a cél, s elfáradva megpihenni akarnak, hús árnyékot nyújtó fához vezérli el őket és új erővel indulhatnak tovább mielőtt pedig leszállna az este, feljutnak a hegyre. A hegyről visszatekintve meglátják, hogy vándorútjukon végig kikelt az elszórt mag és néhol már árnyat vető fiatal fák ágai lombosodnak, néhol zsendülő zöld vetések hullámzanak amerre ők elhaladtak. A gazzal és dudvával benőtt pusztaságból életet ígérő kis világ alakult. Boldogan tekint vissza a föld fáradt vándora, mert látja, hogy fárasztó útja nem volt hiábavaló. — És boldogan tekint előre is, mert a Hegyen Épült Várost látja, mely márványpalotáival és kristály hegyeivel tündöklően veri vissza a fényt: amely nem nyugszik le soha. Mert ott nincs sem éjjel, sem nappal, mert a Bárány trónja világítja be messzeható sugaraival ezt a világot. A béke, a harmónia csendjében finom csengésű hangok összessége az Urat dicsérő és magasztaló énekbe kezd, hogy örömét és boldogságát beleolvastva, a Bárány trónja felé küldje.

Ünnep — ünneplés — a megérkezettek fogadása, mindennel való ellátása, a szeretet gyakorlása, az örömök fokozása: ez a kötelesség. A föld fáradt vándora még meg sem pihen, már

előtte áll életének és szenvedésének szellemi értékekre átváltott jutalma. Gazdagság, dicsőség, hatalom és jólét. Mert gazdag ország az Isten Országa és boldog lehet mindenki, aki eljut odáig. Az Isten egyszülött Fia, a mi Megváltónk, ide hívja, ide várja minden földi ember lelkét, ahol Ő él és uralkodik mindörökké. Az Ő világhossza megvilágítja a földi sötétséget és megmutatja a kivezető egyenes utat a bűnök kaotikus zűrzavarából, ennek sötét hullámú következményeiből: a szenvedések tengeréből. És higgyétek, hogy vannak a földön is kicsiny szigetek, ahol a hívő lélek megpihenhet és bízzatok, hogy Ő oda is elvezeti az övéit.

Ez a földi élet is egy ilyen szigethez közeleg már. Nemsokára el is éri, mindnyájan megpihenhettek. Ez vár reád is, mert az Úr így akarja.

Isten veletek!

A kétszínűségről()**

A nemkívánatos életformák sokszor nagyobb eredmények forrásai, mint a kívánatos, de zord és eredménytelen életek. — Mozogni kell a földi életben, haladni az igaz jó felé. — A kétszínű élet veszedelme. — Miért takarták be mezítelenségüket a paradicsomi szellemek? — Az alázatosság a legfőbb erény.

...Már nem messze van az az idő gyermekem, amikor boldogan adsz hálát mindenért, hogy minden úgy volt jó, ahogyan azt most nem szereted. Mert minden léleknek vannak még fel nem dolgozott részei és amíg ezek is a felszínre juthatnak, addig nem tud tisztán látni a maga sorsában. — Azért kellene ezek a homályos idők és zavaros állapotok, hogy mindent megismerjen a lélek önmagában, körülményeiben és keresse azt a kibontakozási lehetőséget, mely rendet és békét teremt azokban az egymásnak ellentmondó törekvésekben, melyek a földi életben ilyenkor előállnak.

Nem lehetséges minden, amit az emberi lélek óhajtana, mert senki nem tud önmaga fölé emelkedni — és végeredményben a

munkás a munkaidő alatt még nem élvezheti munkája jutalmát, csak ha már valamire vitte és meg van a reménye, hogy be is fejezi úgy, ahogyan azt előre elképzelte. Ebbe én nem szólhatok bele, mert a munka nincsen befejezve és nem is akarok e tekintetben semlegességemből kilépni, azt magadnak kell elbírálni a nagy összegezés idején. Minden a végeredmény lezáródásánál tűnik ki, azért végezzél el mindent a legjobb akaratod és tudásod szerint, hogy az eredmény ne legyen szegényes.

Az Isten, Aki minden időnek és minden sorsnak ura és parancsolója, nem az előre kijelölt utat és pontokat adja az Őt követők elé, hanem minden útra szórhat virágot és minden utat átvilágíthat az Ő kegyelmének sugarával. Így igen sokszor a nem kívánatos életforma több öröm és nagyobb eredmények forrásává válik, mint a kívánatosnak látszó, de zord és eredményekben terméketlen életeteket élők világa. Sőt, sokszor vannak nagy bukások, melyek nagyobb előrelendüléseket eredményeznek, mint a szigorúan betartott formákkal ékeskedő, erényekben gazdagnak látszó életek, melyek talán egy lépéssel sem vitték előre a szellem kibontakozását.

Mozogni, dolgozni kell a földi életben és tanulni, hogy minden megmozdulásával előbbre jusson a fejlődés útján az ember. Az kell, hogy igazságra törekvő legyen a lélek és a jó felé igyekezzen, az **igaz** jó felé, mert akkor nem téved el olyan könnyen és nem lesz kétszínű.

A kétszínű életet élők nehezen találják meg a kivezető utat és nagyon sokat kell nekik levetkezni, hogy újra felöltözködhessenek. — A kétszínű élettel olyan külső megjelenést alkotnak maguknak, melyben örök ellentmondással kell önmagukban harcolniuk. Mert más a valóság és más a látszat törvénye. Két malomkő között őrlődik a tudat és nagy küzdelembe kerül, ha valamit elérhet, mert nem tarthatja meg a jót és örök vágyakat érez utána, de a látszatot sem meri fölláldozni, mert akkor úgy érezi, hogy az utolsó ruháját is le kell vetni magáról.

Pedig mindenkinek ez a sorsa, aki kétszínű életet él. Mindent

el kell vetni, hogy az igazban felöltözködhessen. — Igen, de nem feltétlen szükséges, hogy az éretlen emberlelkek előtt levetkezzen, amíg azok is meg nem értek a teljes megbánásra.

Amikor odáig eljutott egy emberlélek, hogy minden hiúság kielégítéséről le tud mondani és mindennemű dicsőség hidegen hagyja, akkor már ritkán van értéke előtte a kétszínű életnek. Az érdekek hajszolása is csak addig jelent valamit, amíg valaki akar lenni a világban, de amikor már a mindennapi szükséglet kielégítése csak a cél, akkor már a kevés is elég. A világ hiúsága felkelti a lélekben a hasonló vágyakat, meg az az érzés, hogy ő különb lehessen a másik embernél, az ő akarata érvényesüljön a másikéval szemben. Az én-nek a túlhajtásai ezek, amelyek az első pillanatban nem is látszanak bűnnek és mégis az első bukásoknak az ismétlődései ezek, melyek az Istennel való szembehelyezkedést, engedetlenséget hozták létre és végül a sötét bűnök láncolatát. — **Azért takarták be mezítelenségüket a paradicsomi szellemek, mert jól tudták, hogy cselekedeteik és törekvéseik meglátszanak a lelki testen és azért kellett a kétszínűség takarója, hogy elfedje a lecsökkent értékű valóságot.**

Az emberek azért hazudnak, hogy jobbnak, igazabbnak látszassanak, mint amilyenek és élvezhessék azokat az előnyöket, melyeket a látszat valónak mutat, s vele együtt azokat, ami ehhez törvényszerűen kijár.

Az alázatosság ezért a legfőbb erény, mert az igazságtól nem térhet el, hanem feláldozza magát, az emberi én méltóságát az igazság oltárán.

Isten veled.

A megtérésben lévő ember és az eshetőségek()**

A kikerülhetetlennek látszó eseményekre utaló bolygóállások. — Mindennek megvan az érési ideje. — A dolgok különböző minőségű megoldásai. — Isten, könyörgéseket meghallgató Atya. — A megtérésben lévő ember föléhelyezkedhet az eshetőségeknek. — A rossz

nem az Isten akarata. — A földi életben meg kell tanulni jót és rosszat különválasztani. — Eszter sorsának alakulása. — A szellemvilággal való összeköttetés elsekélyesedése. — Az ember csak istenfélelemmel szívében állhat a szellemvilág elé.

Az ismeretlenben senki sem láthat tisztán, mert azokat a tényezőket maga az élet teremti elő, de mindennek vannak bizonyos feltartóztató eshetőségei és gátló körülményei, melyek hol felerősödnek, hol elgyengülnek, aszerint, amint a lélek helyesen, vagy helytelenül érti meg és tölti be földi hivatását. Vanak nemkívánatos dolgok, melyek nem az egyén hibáiból állnak elő, hanem a megmunkálni való terület elgazosodása következtében kikerülhetetlennek látszó események formájában útját állják a megkezdett úton való további haladásnak. — Ezeket jelzik azok a bolygó-állások, melyekre ha nem is száz százalékos bizonyosságra, de az esetek nagy hányadában, számítani lehet. De csak számítani lehet, mert nem azok a csillagállások okozzák a bajt, hanem a bajok gyűjtő és összevonzó törvénye ezekben az időkben éri el a teljesedési lehetőséget. Mert, mint ahogy a fogaskerék egymásba kapcsolódó fogai sem léphetnek ki a maguk megszabott rendjéből, úgy semmi sem előzheti meg a maga sorsszámát a természetben sem.

Mindennek vannak előzményei és következményei, melyeket nem lehet kikerülni és nem lehet megelőzni, mert mindennek megvan az érési ideje. — De minden adott dolgot el lehet végezni jól vagy kevésbé jól és rosszul. A jól megoldott kérdés új lehetőségeket teremt és elveszi a rossz következmények halmozódásának és villamos előre-nyomulásának hevesességét, úgyszólván elvezeti azoknak a villamos kisüléseknek a lehetőségét, mielőtt még azok cselekedetté lehetnének. Súrolják ugyan a határát, és bizonyos megérző képességű emberek látnak is bizonyos dolgokat, amelyeknek be kellene következnie, de végeredményben — mégis — csak elhalad mellette.

Mi lenne, ha minden előre ki volna szabva az emberre? —

Mi lenne, ha Isten nem volna a könyörgéseket meghallgató Atya, Aki aggódó szeretettel kíséri figyelemmel az első lépéseket próbálgató gyermekét?

Mi lenne, ha a gyenge, imbolygó lélek egyensúlyát veszítve elesik és összetörve magát, a szigorú következményekkel még el is temetné? — Nem! Ezek a dolgok csak az előrevetített eshetőségek képei, melyeket meg lehet másítani. — A megtéréstől messze esett léleknek ezek valóságot jelenthetnek, de a megtérésben lévő emberlélek föléje helyezkedik ezeknek az eshetőségeknek.

A gonosz soha sem az isteni törvénynek engedelmeskedik, így nem isteni akaratból jut érvényre a földi világban. Ne keverjétek tehát bele az isteni akaratot. — **Ha az isteni akarat irányítaná a rosszat, az igaznak nem kellene szenvednie.** A gonoszt azonban űzi, hajtja a maga természete, mert terjeszkedni, uralkodni, és mindent a maga akarata alá hajtani törekszik, ezért minden eszközt jónak talál, hogy tervét keresztülvihesse. — A földön a rossz a jóval annyira össze van kuszálva, hogy az ember alig tudja megkülönböztetni, melyik a jó és melyik a rossz. Sokszor a rosszat jónak látja és a jót rossznak, mert nem ismeri a következményeket, melyeket csak a tapasztalatok útján ismerhet meg. Ez a tanulási korszak, mely addig tart, amíg olyan elméleti tudást össze nem gyűjt, amivel mint enyhén világító lámpással nekiindulhat a sötét éjszakában. — Még megbotlik, még el is esik az úton, amíg a biztonságos mozdulatokat meg nem tanulja az ember, de hova-tovább megtanulja ezt is és nagyobb bátorsággal lép előre a kúszónövényekkel benőtt és omladékokkal eltorlaszolt úton. Akinek már van ilyen — gyakorlati életben használható — lámpácskája, azt az isteni Gondviselés nem a kitaposott, mindennapi életben már bevált útra küldi, hanem külön útirányt szab elejbe és a régen elfelejtett és elhagyott, nemkívánatos életutat mutatja neki, melyen bár nehezebb, de közelebbi ösvényt vágjon a cél felé azoknak, akiknek ezen kell majd azt a célt megközelíteni.

Nem a véletlen játéka, nem is az Úr büntetése, sem elkövetett hibáid következményeinek összetorlódott omladékából származik a te életed sűrített szenvedése, hanem ez a munkatér részedre, ahol a te lelkeseden keresztül átsugárzó világosságnak kell belevilágítani azokba az elhanyagolt sarkokba, ahonnan a bűnök és tévelygések csírái megfertőzhetik az alig hitre ébredt lelkeket. Természetes, hogy ez, az ilyen lemondásokban és szenvedésekben gazdag élet nem kívánatos a földi testben élő lélek részére, mert az ilyen élet megpróbálja a lélek igazra és jóra való törekvéseit. Vitába száll önmagával és a kétféle törekvésből mégis a szellemi jónak és igaznak kell győztesen kikerülnie, még áldozatok árán is. — Azonban ennek az ideje is lejár, még ebben az életben éspedig nem messze van az idő, hogy te magad fogod boldogan megállapítani, hogy jó az minden úgy, ahogyan volt, mert új ragyogásban emelkedik fel az igazság napja és szórja sugarait széjjel a világban. És a te szégyenteljes meghurcoltatásod, az igazság sugaraiban megvilágítva, dicsőséges felmagasztalássá válik, hogy az Isten gondviselő kegyelme és az igazság hatalma minden élők előtt, mint örökidőkre szóló bizonyosság álljon ott, ahol az útjelző táblák mutatják az irányt a szellemisség felé törekvő embereknek.

Mert mindent belep a föld pora, füstje, a megszokás által hétköznapivá vált összeköttetés a szellemvilággal, olyan egyszerű, olyan magától értetődő valamivé válik a szellemkutatók előtt, hogy végre nem az isteni kegyelemnek, hanem a saját egyéni érdemeinek tulajdonítja az eredményt.

Így támadnak fel az irigységek, önzések, versengések és érvényesülési törekvések a lélekben, hogy a hibázó és tévelygő emberi okoskodás és fontoskodás helyet szorítva magának, félreállítsa az isteni akarat rendelkezéseit és eleve elrendelését és ő irányítsa a láthatatlan törvényt, vagy legalább is látszólag hatalmat vehessen felette.

Az ember maradjon embernek, amíg a lélek testben él és félje, tisztelje az Isten Törvényét.

Igyekezzen összhangban lenni az isteni Törvénnyel. Parancsolatait, rendelkezéseit betartva igaz érzésekkel és szent jóra való törekvéssel álljon Isten elé és ugyanígy állhat a szellemvilág elé, mert csakis így részesülhet segítségben és védelemben.

Aki nem így közeledik a szellemvilághoz, az bűnt követ el és a maga dicsőségét keresi. Ezért a bűn bűnhődést eredményez, hogy az igaz és szent, tiszta legyen és maradjon a mennyen és földön egyaránt, azért mondom és mondtam mindig: légy türelemmel és várjál, várjad az Isten nagy kegyelmét, ami nem marad el, mert az Úr Lelke bizonyosságot tesz melletted, amíg az igazságban megállsz.

Isten veled.

Néhány soros utasítás egy bizonyos üggyel kapcsolatban:

„...a saját és mások belépését az egyházba, mint érveket felhozhatja bizonyosságul arra nézve, hogy éppen nem elvonja, hanem a vallásos életre neveli az embereket, stb. A dolognak lesz folytatása, ha nagyon meggyerővé tudja tenni, de hatásvadászás nélkül. Erre nem szabad számítani soha. És kevés időt töltsön ott, ne mondjon sokat, ne vitatkozzon, legfeljebb sajnálkozzon az ilyen félremagyarázásokon, melyekkel a lelki életre vágyókat elriasztják, stb....”

„...Bízzatok, én meggyőztem a világot!” ()**

Krisztus ledöntötte a test igazságát a szellemi igazság világosságával. — A feltámadott Krisztus hatalmas mennyei Úr. — A Krisztusban boldogokról. — Krisztus királysága. — Ne keresse az ember a feleletet a kínzó miértekre. — Krisztus új korszakot nyitott. — Valamilyen irányt mindenkinek követnie kell az életben. — Az ellenszegülők és kétszínűek hatásai és magukkovácsolta sorsuk. — A jóért és igazért szenvedők békességes tűrése és jutalmuk: „Ne féljete, én meggyőztem a világot!”

(Eszter kérdésére válaszolva): ...nem voltunk szomorúak, csak nagy várakozással tekintettünk a jövő elé. Hiszen az a félelmetes szomorúság, az a porbasújtó eseménye, ami az Úr halálának napján megbénította az egész lelkünket, már annyira elenyésző hatás volt emlékeinkben, hogy nem is időztünk ott, annál, az Úr feltámadása után. Azt mondhatnám egészen áthangolódott a lelkünk a teljes hit és a teljes reménység állapotára. Az Úr halálával mintha egy egész korszak záródott volna le részükre és mi már a másik korszakba léptünk át. — És ez valóban úgy is volt. Az Úr meghalt a bűnökben alámerült ember lelkekért, hogy azokat a bűnök mélységeiről felhozza az isteni napfényre, mely az Ő nagy és végérvényes áldozatából minden időközön át kifogyhatatlanul sugárzik a megtérni akaró emberiségre. Ez az egyetlen, és örök áldozati oltár, melyen Ő Magában az **embert**, a tisztát és a jót megáldozta, hogy aki az Ő nyomdokain járva megtalálja az isten-fíúságot, annak ne kelljen új harcokat kezdeni sem a tévelygés, sem az anyag szellemével, hanem a legyőzött világhatalmasságok egyszer és mindenkor szabad utat engedjenek a földről a mennybe azoknak, akik hittek az isteni Kijelentésekben. És hittek abban, hogy az Isten Fia immár eljött, hogy ellenfeleit legyőzve uralmat vett a föld minden országa és népe fölött és az isteni Jóval és Igazzal kormányozza e világot. — Bár ez a törvény még nem teljes és nem tiszta, mert sok a téves és nehezen felismerhető lelki törekvés az emberi lelkekben és nem tud a mennyei igazság érvényesülni, **de aki hittel és teljes odaadással tekint fel Krisztus áldozatára, az győzelmet arat bűnei, tévelygései és hibás lelki törekvései felett, mert Krisztus meggyőzte e világot az igazság és szeretet erejével.** — Ledöntötte a test igazságát a szellemi igazság világoosságával. Érvénytelenné tette a test törvényét a szellemi törvénnyel szemben. Mert Ő felvette a megaláztatás kimondhatatlan súlyos terhét és felvette a kínszenvedést és halált is, hogy Őbenne, Őáltal felmagasztaltatást nyerhessen ez, az ellentét kezében oly félelmetesen hatalmas eszköz.

A feltámadott Krisztus már Ura és parancsolója a Földnek és törvényt tart fenn az Ő országában azoknak részére, akik hisznek Őbenne.

Boldogok azok, akik hisznek és Őhöz á folyamodnak életük minden változataiban, mert azokat az Úr külön törvény szerint ítéli meg. Boldogok azok, akik engedelmesen belesimulnak ebbe a törvénybe és minden kérdezőtetés nélkül megnyugsznak sorsukban, mert ez nagy súllyal esik az isteni mérlegbe és nagy eredményt mutat fel részükre. Az Ő országa nem evilágból való és az Ő királysága nem evilág bűnös és pártütő alattvalói feletti uralkodást jelenti, hanem a szeretet óvó, védő, segítő, gondoskodó, örömet és boldogságot osztogató uralkodása, mely felemel, megtisztít, megigazít és megszentel. Majdan pedig megdicsőíti mindazokat, akik hűségesen megcselekszik az ő Urukak akarátát.

Azért ne keresse az ember soha azokra a „miértekre” a feleletet, melyeket vergődő lelke szenvedései közepette zúgolódva dob bele a világba, vagy nagy okoskodásokkal „karma” elméletekkel igyekszik megtalálni az igazságot, a kínos miértekre a feleletet.

Krisztus megjelenéséig mindezek a kérdések és feleletek időszerűek voltak, hiszen a világ bölcsei nem tudtak semmit az Isten szeretetéről. **Krisztus új korszakot nyitott.** Új világosságot gyűjtött, új eget és új földet teremtett azoknak a részére, akik megértik Őt. Ez az új korszak, új világosság, ez az új ég és új föld, új emberek részére van adva, mert a réginék fokozatosan el kell múlni, le kell tűnni, mire az Úr kezéhez veszi az Ő világát, az Ő tulajdonát. Ő megmunkálta a földhöz kötött fluidok világát, a föld légkörében rekedt ellentétes hatalmak felett diadalt aratott és azok félelemmel és rettegéssel húzódtak el Előle. Csak az emberek világa maradt küzdőtérnek az idők végezetéig. — Csak a próbát élő emberlelkek a szabad választású szellemek, akik a rég letűnt időkben elkövetett nagy vétkeik vagy mulasztásaik miatt szenvedve vezekelnek és újra meg

újra próbák elé állítatnak, hogy bűnös hajlamaikból kivetkőzve egy lépcsőfokkal feljebb emelkedve maguknak könnyebb és boldogabb szellemi életet biztosíthassanak — csak ezeknek lelke nyújt még menedéket és biztos fedezéket a Világosság sugarai ellen azoknak a sötét hatalmaknak, amelyek számúzve lettek a föld szféráiból. — Az emberi lélek a földön teremti meg szellemi és emberi sorsát aszerint, hogy melyik irányt választja, hová, merre törekszik haladni. Mert valamelyik irányt követni kell. Az élet parancsa ez. Ennek nem állhat ellene senki. A jó és igaz felé haladó emberi lélek örömmel veszi a támogató segítséget és aláveti magát az isteni törvény irányt mutató hatalmának.

A lázadó lélek szembehelyezkedik az isteni és emberi törvénnyel és erejének tudatában erőszakosan a maga akarata alá gyűri és túlteszi magát mindazokon a követelményeken, melyeket ezek előírnak. Elgondolásai, cselekvései támadó jellegűek és szenvedtetik mindazokat, akiket sorsuk vele összeköt.

A gyengébb, de ugyanolyan irányú lelki természetű emberek kevésbé erőszakosak, sőt a jónak és igaznak bizonyos látszatát is keltik. Ezek ravaszok, hazugok, kétszínűek és sokszor veszedelmesebbek az erőszakos és nyílt ellenségeknél.

Ezek minden fajtája az isteni törvénnyel szemben az „ellentétes” irányt követi és minden megmozdulásával zavart, szenvedést, hiábavaló fáradságot okoz. A jót, az igazat, az örömet okozót lerombolja. A békességet, a megértést nem ismeri és nem értékeli. Vakon rohannak vesztükbe, mert „azt hiszik”, hogy tetteik következményeit elkerülhetik. Ez a vak hitük mind mélyebben és mélyebben csalogatja őket be a bűn ingoványába, míg elmerülve egészen elnyeli őket a lóp iszapja. A szenvedések és csapások összezsapnak fejük felett és kezdetét veszi számukra a megvilágíthatatlan szellemi sötétség, a szabad választás elvesztése.

Azonban amíg eljut a lélek idáig sok vonzás és taszítás között súrlódva, nagyon sok rossz hatást kelt maga körül, mellyel

megrontja mások életét. Legtöbbnyire azokét, akik jobbak, azaz a törvényes irány követésében nagyobb eredményt értek el és igazabb, tisztább érzéseket adnak bele földi feladataik betöltésébe. — Akik lemondanak jogos követeléseikről a béke és az összhang megteremtése érdekében, vagy szeretetből sokat áldoznak, csakhogy a szeretetnek vagy megértésnek egy kicsiny sugarát megérezhessék. Sokszor feláldozzák békéjüket, nyugalmaikat, sőt az életüket is, hogy az igazság arathasson diadalt.

Vannak a jóért és igazért szenvedő emberlelkek, akik mindvégig hűségesen kitartanak, dolgoznak, fáradsz, vagy börtönökben sínylődnek, akiket az álnokság megfoszt minden jó eredménytől. Ezek méltán háborodnak fel és méltán kiáltják bele a világba a „miértet”. — A világ süket marad a méltatlanul szenvedőkkel szemben, mert a világ nem adhat választ sem az örömökre, sem a szenvedésekre, mert a világ csak egy kicsiny állomás a lélek fejlődésvonalán. Egy színpad, melyen igaz szerepeket játszanak a szereplők. Lelki fokozatuk javításából vizsgáznak, hogy a vizsga után felfelé, vagy lefelé jutnak-e, azzal adós marad a süket világ. — De, Aki előttünk járt, Aki a legnagyobb áldozatot hozta, Aki a legjobb, a legigazabb, a legszentebb volt azok között, akik a föld porát taposták, Az, abban az Általa teremtett új égben és új földön, gondosan számontart minden fájdalmat, minden szenvedést, minden sóhaj, minden könnyet, amit méltatlanul szenvedett el a lélek és Őreá függesztve tekintetét meg tud nyugodni sorsában. Ezeket számontartja és megvigasztalja, erősíti, bátorítja a harcban, mert ezek az Ővéi. Ezeket vette meg az ellentét világából az Ő vérén az Ő áldozatán, hogy ezekkel népesítse be az Ő általa megteremtett új eget és földet, mert a régi ég és föld — amikor minden igaz és jó kivonul, kivonatik belőle — már tartalmatlan és életképtelen lesz, azokkal a szellemekkel együtt, akiken már nem lehet a legnagyobb áldozattal sem segíteni: a „külső sötétségre vettetik”. — Az Úr a mi Urunk, az Úr, a mi Világos-

ságunk, az Úr a mi Életünk, hogy az örökkévalóságban élhesünk.

Aki találkozott a szellemi Krisztussal az örüljön, hogy az Úr reá is tekintett, örüljön, hogy hívta, mert ahogyan felemelkedett, úgy Magával emelte azoknak lelkét, akik a földön méltatlan szenvedésben részesülnek, mert ebben a méltatlan szenvedésben méltónak találja az Úr, hogy az Ő megváltói munkájában és szenvedésében is résztvehessen, hogy része lehessen abban a dicsőségben is, melyet Ő osztogat azoknak, akik Őt követik a szenvedések és megaláztatások útján is. — Mivelhogy Ő is szenvedett az ellentétek világában és legyőzte a halált és minden bizonytalanságot, ezt a győzelmet hagyta az Őt követőknek: „Ne féljetek én meggyőztem a világot!”

Ezért ti se féljetek és ne érezzétek magatokat elhagyva, mert a hívőkkel és az igazakkal jobban velük van, mint a testi életében. Mert a hit által és az Ő szeretettörvényébe való beleolvadás által az Ő testévé lettünk abban a láthatatlan közösségben, melyet csak Ő tud, mert az Ővé.

Adja a mindenható Isten, hogy akik Vele találkoztak földi életük tudatában, mind megtérve bűneikből egy testet képezhesünk abban az Általa teremtett új világban.

A vágyról... ()**

Az ismeret szüli a vágyakat; a vágyakban szunnyad a cselekvési akarat, melynek kiteljesedése a megvalósításban van. — Az ellentét az isteni Törvény megkerülésével „rövidebb úton” akarja megszerezni a kívánatos eredményeket. — A jóban és igazban előrehaladottak áldozat-bemutatása. — A góg szülőanyja: a vágy. — A „rövidebb út” veszedelme. — A lélek boldogság utáni vágya. — A boldogság elérésének útja: Krisztus. — Krisztus az Isten iránti engedelmesség útján a szeretetből való áldozat. — A békességnek a lélek belső természetében és nem a külvilágban kell kialakulnia. — A boldogság eléréséhez szerénység, igénytelenség, alázatosság és okos engedelmesség vezet. — Az engedelmesség helyes gyakorlásának fontossá-

ga. — Imádkozzatok! — Az engedelmesség megtanít a békességes tűrésre és a szelídségre, mely Isten előtt kedves.

Kedves gyermekeim, tinéktek, kiket az Úr kegyelembe vett, nem szabad az ilyen nagy események felett úgy gondolkoznotok, mint azoknak az embereknek, akik még nem ismerik az élet célját és nem tudják honnan, miért jöttek a világra, s elmenésük után hová, merre jutnak — csak élnek, mint az öntudat nélküli álomkórban szenvedők.

Ti itt vagytok és minden világos előttetek, mert **az isteni vilá-gosság át kellett, hogy hathassa a lelketeket, másképpen nem tudtatok volna felfigyelni a sírontúli életből jövő jelen-ségekre.** Ezért az Isten néktek sokkal többet adott tudtotokra, mint azoknak, akik még csak most kezdenek majd figyelni, mert az ő idejük még csak most jött és jön el azokban a nagy csalódásokban és szenvedésekben, melyek rájuk következnek, hogy keressenek és kutassanak olyan megoldások után, melyek kivezetik őket a saját értelmük által létrehozott káoszból, melyben eltévedve a nyomorúságos világok és állapotok határaihoz értek.

Az ember is — mint **az őt nyomorúságba döntő ellentétes szellemi létező — mindig „jót akar”.** Azaz mindig annál-fogva ragadják meg lelki vágyai, ami nincs, amit nélkülözni kénytelen. Amit elvesztett, ami felett nem rendelkezik. Az embernek is mindig az fáj, ami volt és már nincs. Amiről nem tud, amit nem ismer, az nem kísértés a részére. Azok az embe-rek, akik nem ismernek valami jobbat, akik nem láttak valami szebbet, nem óhajtoznak olyan dolgok után, ami értelmüket és képzeletüket meghaladja. **Az ismeret szüli a vágyakat és a vágyakban szunnyad a cselekvési akarat, a megvalósítás-ban: a kiteljesedés. Ez a tulajdonképpeni fejlődés hajtóru-gója. Az ellentétes irányban haladó létező — legyen az testét levetett szellemlény, vagy testben élő ember — úgy hiszi és úgy akarja célját elérni, hogy a meglévő kívánatos eredmé-nyeket, melyeket az isteni törvény szerinti tanulással és munkával elért valaki, azt a maga részére rövidebb úton**

szerezhesse meg.

Így kezdődött ez a paradicsomi időkben és állapotokban és így folytatódott az idők végtelenéig, amíg csak az isteni kegyelem a szabadakarat választási jogát ajándékozta teremtményeinek.

Így jön létre a két irányban való fejlődés lehetősége, nemcsak itt e bukott földi világban, hanem a magasabb világok szebb és tisztább életlehetőségeiben is.

A földi világ erősen fertőzött értelmi és érzelmi iránya szinte kizárja a jóban és igazban előrehaladott szellemek boldogulását. Azért csak áldozatot bemutatni kész szellemek vállalják a földön való testöltést. Az Úr ilyeneket küld a szellemi tudományok gyertyáit meggyújtani, hogy abban a korban, amíg ezek a földön vannak, világosságot hintsenek szét a sötét, törvénytelenségekkel beszótt világban.

A világosságot terjesztő emberek sorsa meg van pecsételve, mielőtt e földi világba lépnének, mert a világ nem szereti a világosságot. Nem szereti ha rávilágít az emberi bűnökre, gyarlóságokra, nem szereti, ha a világosságban meglátszik az ember kicsinysége és értéktelensége. Egyszóval nem szereti az igazságot, inkább szereti a hazugságot, ha azzal az ő dicsőségét emelheti az ember. Ezért sok mindent megtesz, sokat elnéz és — még önzetlen is tud lenni, ha a szükség úgy kívánja, mert ez a gőgjét növeli•

Mi hozta létre a gőgöt? A „vágy”. Istenhez hasonlónak lenni. A teremtett szellemek látták az Isten dicsőségét. Színről-színre látták megnyugodni Istennek minden cselekedetén abban a visszasugárzásban, mely a teremtett világokról az Úr felé, mint öröm, hála és magasztalás sugárzott. A boldogság és hatalom érzetében csak egy vágy kelt életre: olyanná lenni! Nem a hosszú tanulás után, nem a tökéletesség megszerzése után, nem! Van rövidebb útja is ennek a sikernek...

És ez a rövidebb út csábítja mindig tovább és tovább az árnyékosná vált ösvényekre azokat a lelkeket, akik csak egy pillanatra is, elfordulnak az ő Teremtőjüktől.

Az emberi lélek bármilyen messze esett is a paradicsomi állapotok emlékképeitől, de a boldogság utáni vágy nem halt ki és nem is fog kihalni belőle, mert ez ösztönzi a gondolkozásra, a cselekvésekre.

Amíg a főbűn sötét árnyéka el nem oszlik lelkéről, amíg a gőg, az Isten iránti engedetlenség ki nem tisztul és a szeretet lángja annyire fel nem lobog a lélekben, hogy önmagát megtagadó áldozatban tudjon megnyilvánulni, addig az ember nem lehet boldog, mert minden élvezett boldogságáért, minden dicsőségéért szenvedéssel és csalódással kell megfizetnie a földön.

Gyermekem, ez a világ képe. Ez az igazság, amit mindenkinek ismernie kell. Krisztus útja az igazi kivezető út. Krisztus igazsága — a szeretet igazsága — az áldozat igazsága az, ami megnyitja azt a titkos zárat, mely a szellemi kincsek birtokához juttatja az embert. — **Krisztus feláldozta Magát az Isten iránti engedelmesség oltárán, hogy az emberré lett szellemek megtanulják a szeretetből való engedelmesség nagyszerű igéjét**, mellyel a régi átok páncélja felolvad és lehull a lélekről, hogy szabaddá válva megtalálják az elhagyott paradicsomi boldogságot.

Mert ezt vágyja, ezt óhajtja, ide „akar” visszajutni, de minél erőszakosabban ostromolja, minél inkább a maga elgondolásával akarja megszerezni a boldogságot, minél inkább ellenszegül az isteni Törvénynek, annál messzebb esik vágyai elérésétől.

Az emberiség nagy csoportjai is ezt hajszoják, s lelki szegénységükben már nem is álmodoznak dicsőségről vagy hatalomról, csak békéről és megnyugvásról. Ez **a béke azonban a lélek belső természetében kell, hogy meglegyen**. Mert hiába a külső világ ráparancsolt békéje, a szív nyugtalansága új harcokra, új — eddig nem ismert — kielégülések keresésére hajtja. A világ nem adhatja meg sem a békét, sem a megnyugvást a léleknek.

A világ egy folyton forrásban lévő borhoz hasonlítható egység, mely minden gonoszságért, bűnért, Isten iránti engedetlenségért

gért megfizet azokban a szenvedésekben, melyeket az ember önmaga szerez magának.

Egy kivezető út van: a világ által kínált minden dicsőségről, minden törvénytelen boldogságnak látszó dologról való lemondás. A mindennapi kenyér, a szükséges ruha és az idő viszonyosságai ellen védelmet nyújtó hajléka ha megvan az embernek, akkor mindene megvan ahhoz, hogy lelki haladását munkálhassa. — A szeretet gyakorlása, az Isten Igéjének tanulmányozása és az életben való tettekre váltása: ez a földi ember feladata.

Az engedelmisség az alázatosság egyik ragyogó oldalága. De **az ember engedelmissége is olyan sokoldalú tájékozottságot igényel, nehogy ott engedelmeskedjék, ahol az éppen bűn számba megy és ott álljon ellen, ahol mint erényt kellene kifejlesztenie. Sokszor a kényszernek kell engedelmeskedni anélkül, hogy ez erény lenne.** Ilyenkor, és mindig — az Isten Szentlelkének vezetését és megvilágosítását kéri az engedelmes lélek és az Úr megvilágítja a homályos dolgokat. Végigvezeti a bizonytalan utakon és kiegyenesíti az összekuszált eseményeket, melyekkel a gonosz tört vet az egyszerű, hívő léleknek, hogy elbuktassa.

Imádkozzatok és imádkozzatok, hogy az Úr Szentlelke ne távozzon el tőletek és nincs a földi életnek olyan homályos és zavaros eseménye, amelyből ki ne vezetne ép testtel és ép lélekkel az Úr kegyelme. Az engedelmisség megtanít a békeséges tűrésre és a szelídségre, mely Isten előtt kedves. A léleknek pedig ékességére van, mert külön szép formákat teremt úgy a saját, mint az őt környező természet részére. Mondhatnám, a művészetet tökéletességre segíti. Az alázatosság nagy erőssége a türelem. A hittel való várás nagy és biztonságos ereje, mely közelebb hozza a távollévő jó eshetőségeket és eseményeket időben és térben. Meghozza a szabadulást minden rossztól, megoldozza a kellemetlen és fájdalmas kötelékeket a bűnöktől és ezek következményeitől. Terheket megkönnyít és sokszor

elvesztett kedves dolgokat ismét megtalál a hívő ember. Apró, kicsinynek látszó lelki erények kifejllesztése az emberi életben nagy és sokszor irigyelt eredmények gazdag birtokosává teszik azt, aki igaz odaadással Isten iránti szeretetből teszi le életét az áldozati oltárra, hogy ott hamvadjon minden egyéni nagyratörekvés és akarás, csak az Úr akaratát cselekedhesse életének minden idejében. És egyszer azon veszi észre magát a földi ember, hogy amit nem várt, amiről lemondott, ott áll előtte az Isten kezéből ajándékozva, hogy új örömmel gazdagítsa életét. **Az Isten iránti engedelmesség sokszor áldozatot követel, mert meg kell tagadnia az embernek önmagát, ömaga, talán tisztábbnak látszó érzését, vágyát, törekvését.** De Isten nem marad adósa senkinek és megadja sokszorosan azokat a Neki átadott értékes érzéseket és törekvéseket azokban az eredményekben, melyeket a kegyelem útján a hívő emberléleknek juttat.

Azért ti sem kell, hogy búsuljatok az elveszettnek hitt éveken és hónapokon, melyeket az élet mintha irigy kezekkel tépett volna ki a ti életetekből. Nem, ha ti hűségesen és engedelmesen teszitek le Krisztus kezébe azokat és hűségesen odaadjátok azt Néki az Ő akarata szerinti célok elérésére, nagyobb ajándékot adhat érte a ti Megváltótok, mintha mindig együtt ültök és közben az Ő törvénye ellen éreztek és cselekedtetek.

Isten veletek!

Az emberiség sorsát alakító lelki tényezők()**

Az isteni szövedék folytonossági hiányai. — A bűnösök hiányzanak az Isten által elgondolt drága gyöngysorból. — Nem lehet az ember boldog, amíg embertársa szenved. — Ne ítélkezzünk könnyelműen! — Az ember boldogságának alapja: beleilleszkedni a törvényekbe, hogy ezek segítségével felismerje helyzetét a világgal szemben. — A testben kiélt vágyak megromlott lelki törekvésekké válnak. Ezeket csak a testi szenvedés oldja fel. — A szellemi élet a valóság, a földi élet álom, melyből fel kell ébredni. — A haladott és az éretlen

lelkektörekvéseinek különbözősége. — A tévelygők sorsa.

Ne időzzünk az egészen lefelé zuhanó eszméknél és gondolatoknál, mert ez nem csak egy embernek, sem egy nemzetnek a tragédiáját jelenti, hanem az egész emberi nemzetséget.

Az emberiség sorsa úgy össze van szöve, mint egy nagy, végét nem látható ruhakelme szövése, melyből szebbnél szebb, gyönyörűséges mintáknak kellene előtűnni. A bűn miatt azonban az igazi formák helyett csak hézagok és folytonossági hiányok ötlenek elő, mert azok a szálak, melyekből ezeknek az isteni elgondolások mintáinak kellene kiképződnie, azok hiányoznak és kitudja, tán időtlen-időkig hiányozni fognak, amíg a tévelygés útját járják nagy kerülőkkel.

Mert minden bűnökbe süllyedt ember tévelyeg és a boldogság keresésébe belefáradva a sok csalódásban elgyengülve, hosszú-hosszú ideig elnyúlva fekszik az út porában, minden hasznot jelentő munkából kiközösítve, az összesség terhét képezi. Ezek a terhet jelentő szellemi csoportok minden bűnnel bemocskoltóságuk mellett is, drága gyöngyszemei annak a sorozatnak, melynek egyszer mégis hiánytalanul kell megjelennie az Isten tekintete előtt. Egyszer mégis le kell tisztulni a bűnök sarától, mocskától, mert az isteni Elgondolás, az isteni Terv szerint úgy és oda lett beállítva a lélek valamikor, ahol a folytonossági hiányok látszanak.

Tehát az ember nem lehet boldog addig, amíg embertársa szenved, vagy nélkülöz.

Ha vannak az emberi életben hiányok, szenvedések, ellentétes célok és visszas eredmények, akkor bizonyára megvannak az okok is, amelyekből ezek következtek. **A nagyobb ok nem mindig a láthatóban található, hanem a láthatatlanban húzódik meg lassan, érthetetlenül.** Azért az embernek nem lehet és nem szabad könnyelműen ítélkeznie embertársa felett, amíg önmaga lelkét beható lelkiismeretességgel át nem vizsgálta.

Az ember sohasem tudja megtalálni önmagában a hibát, az okot, hacsak a nemkívánatos eredményekből meg nem tanulja

azt: hogyan nem szabad cselekednie. A Természettörvény forgatja és keveri az emberi életek eredményeit és hol felemeli a magasba, a kedvező körülmények torlódásába, hol leejti a mélybe, hogy a lélek megtanulja az erőkifejtést és tudjon ellenállni azoknak az áramlatoknak, melyek minden rétegben veszályt rejtenek magukban a lélekre nézve.

Amíg az emberi lélek meg nem tanulja azokat a törvényeket, melyekbe bele kell illeszkednie, ha boldogulni akar, addig képtelen felismerni helyzetét a világgal szemben, mert nem tud ellenállni azoknak a csábításoknak, melyek mint kedvező lehetőségek, egyre messzebb, befelé vonzzák a bűnök és azok következményeinek ingoványába. Csak akkor veszi észre magát, amikor már nincs lehetőség a visszatérésre.

Az anyagban való élet nagy próbát jelent a valamennyire haladottabb lélek részére is, de a teljesen tudatlan egészen elveszti lába alatt a talajt és vakon rohan a testben elérhető előnyök, bármi úton megszerezhető formája után. Ezek leverik, legázolják egymást, mert lelki törekvéseik vagy szunnyadnak, vagy nem tudnak megküzdeni a testben kiélhető vágyak tömegével. Természetes, hogy ezek a vágyak a léleekben erős hatásokat fejtenek ki és többé már nem testi, hanem meg-romlott lelki törekvésekké válnak. — Ezek pedig csak **a testen keresztül átértett szenvedésekben** oldódnak fel, mely szenvedések **nagy segítségére vannak a léleknek, hogy megtanulja különválasztani önmagában a lélek és a test céljait.** S így megadni a testnek az ő maga helyes céljainak elérésére valókat, hogy mint a lélek magasabb, nemesebb céljait szolgáló eszközt, megtarthassa az emberi életkor határáig.

Mindazok a tudományok, amelyeket az emberi lélek a földön megtanult és a lélek magasabbrendű törekvéseinek szolgálatába állított a szellem tulajdonában maradnak. De ha rosszul használta fel azokat, elveszti testi halálával és a lélek szomorúan szemléli a szegényes lehetőségeket, melyek között a szellemi létre felébredt. — Mert nagyon különbözik a szellemi-, és a

testben az anyagi-élet egymástól. A szellemi élet a valóságot mutatja, a földi élet pedig csak ennek levetített képe, álom, amelyből fel kell ébredni. Ezt az álmot pedig a lélek álmodja a maga természete szerint.

A gazdagsáért, hatalomért, dicsőségért és egyéb mulandó — értéknek látszó — dolgokért nem kapkodnak az érett és haladottabb szellemek, mert ők magukban hordják ezeket, de nem embertársának kárára, hanem hasznára fordítják, hogy ezzel szolgálatot teljesítenek az isteni Törvény kiteljesedéséhez.

Az éretlen lélek rombol, pusztít, hogy a romokon ő ülhesen diadalt. Az isteni Törvénnyel ellentétes törekvések pusztítanak, rombolnak mindent, ami nem az ő céljaikat mozditja elő. Így romok között kell végighaladniuk, amíg csak módjukban nincs a romokat felépíteni. Az ellentét munkája könnyű, de megfeszített erő kell az építés munkájához.

Azért szenved meg az egész emberiség az ilyen nagy tragédiákat, mert nem lehet a tévelygőket okos szóval a természet tiszta erőihez visszavezetni, csak szenvedéssel és könnyőrélettel, mert soká nem találkozhatnak az összetartozók.

Imádkozzatok azokért, akik eltévesztették az utat. Most álmodnak, de ha felébrednek a legszerencsétlenebb leikekké válnak...

A lélek különböző állapotairól és az istenfiúságról()**

A földi élet álom, állapot, amiből egyszer fel kell ébredni. — A testi és a lelki anya magatartása a halállal szemben. — A halál a nagy egyé-tevő. — Isten nem a por és hamu egyenlőségét adta az embernek. — Az isteni Törvények ismerete és követése mindennél fontosabb. — Időben és térben közel, de az eshetőségek törvénye szerint távol.

Azok a dolgok, amelyek a test szükségleteire valók és nem a lélek túltengését szolgálják, éppen olyan fontosak a földön, mint a lélek dolgai a szellemvilágban.

A léleknek is szüksége van táplálékra, hogy egyensúlyi helyzetében megmaradhasson, mint a testnek az erőben maradáshoz és munkaképességének növekedéséhez. Azért kell mind az egyikre, mind a másikra gondolni és számítani.

Az élet forr, a maga üstjében, mert tűz van alatta. De jön egy hirtelen idő, amikor ez a tűz kialszik és megáll ez a nagy forrás és lassan lecsillapul minden. A tiszta fenn marad, az át-desztillálódott más úton távozik el, mert annak nem kell már az üstben kavarni többé. A magasabbrendűség törvénye éppen az ilyen időkben választja ki az éterikus anyagokat és azok, mint az anyagot formáló eszme, kiválasztódnak, hogy amerre eltávoznak, megtisztítsák az utat. Ezt nem szabad a test szemével nézni, mert akkor nagyon leverő hatású a látvány. Csak szellemi szemekkel kell beletekinteni, hogy a valóságot felfoghassa a lélek. Mert más a látszat és más a valóság. — Igen! Az egész élet, amit a földön él az ember, csak egy előkészület a nagy, az igazi életre. — Azért olyan rövid, azért olyan kezdetleges, mert nem lehet egy-egy életformába a lelket annyira beleszorítani, hogy az olyan nagy nyomokat hagyjon a szellemi tudaton, melyet nem lehet, vagy csak nagy erővel kisimítani a lélek mennyeinek teremtett ábrázataról.

A földön nagyon különböző állapotok vannak a legfelsőbbtől a legalsóbbig. Igen sokféle árnyalatban tükröződik vissza az emberi lélek erényeinek, hibáinak és bűneinek fokonként való változata, mely a valójában mégis egyet mutat: az emberi lélek különböző állapotát, melyből mindből ki kell emelkedni egyszer mindenkinek, mert: fel kell ébredni az istenfiúság tudatára. Bármilyen sok szenvedéssel és fájdalommal, de fel kell ébredni, mert az álom nem igazi élet, csak állapot. — Az álom lehet boldog, vagy riasztó és rettenetes, aszerint, milyen hatás alá kerül a lélek, milyen a keret, amiben álmodik, de mindenből fel kell ébrednie a valóságra. Ez a valóság pedig nem más, mint az, hogy isteni gyermekek a föld lakói is, éppen úgy, mint az angyalok, csak elvesztették

az elemek felett való hatalmukat, mert visszaéltek tudományukkal, világosságukkal. Rosszat, ellentétes irányút cselekedtek a jó és boldogító helyett és így az ő maguk által teremtett „jót” kell a maguk lelkében feldolgozniuk, hogy a valóság ne legyen mindörökké kárhozát a részükre. — **Itt a porban, az örökké változóban kell valósággá tenni azokat az eszméket, melyek szerint élve egy-egy pillanatra megnyílik az ég és megláthatják az Isten kegyelmének részükre eltett nagy ajándékát.**

Csak rövid kis álom a boldogság érzete, de hosszú a szenvedések terhes ideje, hogy az embernek belevésődjék a lelki természetébe: mit kell megszereznie és mit kell elhagynia, hogy könnyebb legyen az előrehaladás.

Láthatjátok, hogy mit hoz a gög, a hatalomvágy, az elsőségre való törés. Ilyenkor látszik meg, hogy mi az értéke a csak testet dédelgető életnek. A testi anyák által világrahozott gyermekek hogyan pusztulnak el egy szempillantás alatt, a tévelygés szellemétől áthatott másik lélek, más irányú ember akarata folytán. A testi anya fájdalma megdöngeti ilyenkor azokat az ajtókat, melyen át gyermekének élete elszállt és kétségbeesve jajong és átkozódik, vigasztalanul keresi a megnyugvást, de azt meg nem találhatja, mert a formába rakott port keresi, melynek végzete és célja: az elmúlás.

A lelki értékek bitokában élő anya hittel kéri az életek Urát, hogy idő előtt — mielőtt gyümölcsöt hozna — ne törje le a vihar a felfelé növekvő lélekojtványt. És ha mégis letörik az embertestbe ojtott lélekág, feltekint az Egek Urához és bár könnyes szemmel, de Istennek átadott lélekkel mondja: „Te adtad Uram nekem az én gyermekemet és most elvetted, mert Te más célt tűztél ki elejbe és más utat jelöltél számára. Legyen áldott érte a Te neved!” Hittel tekint a porladásnak induló testre, mert tudja, hogy szeretete tárgya nem az volt, hanem az Isten kezétől visszavett lélek, akinek csak hüvelye és külső kifejező-eszköze volt a test.

Ilyenkor tanulja megismerni az emberi lélek mit jelent: élni. Az életet helyesen használni fel. Ha az ember csak ezen a földön élne és a halállal csakugyan megszűnne minden, akkor nyeresége annak volna, aki az élet kívánatos javait magához ragadva a maga céljaira használva fel: úgy élne. De a halálban elveszítene mindent és egy pillanat alatt minden nyeresége mellett is egyforma a sorsa azéval, aki nyomorultul tengette életét. így ez a hasonló sors akkor is egyenlővé teszi az embert az emberrel; a port a porral.

De nem a por és hamu egyenlőségét és szabadságát adta az Úr az embernek, mely a megsemmisülésbe hanyatlik egy szempillantás alatt, hanem a lélek és a szellem egyenlőségét, mely az élet ragyogásában szikrázik és terjeszkedik. Hatalma alá hajtja az elemeket és megtölti az életet színnel, pompával, fénnel, erővel és sugárzással. — Ez a szellemi és lelki bőség a terjeszkedési és szabadság utáni vágy az egyéni lélek tulajdona és magával viszi ezeket a portest összeroskadása után is saját házába, hogy ott továbbfejlődve: új létállapotok megalapozásához használja fel.

Csak a kiművelt, az Isten törvényeiben járatos lélek képes annyira felemelkedni, hogy a föld pora lehulljon róla és ne vonzza vissza a megpróbáltatások eme világába.

Azért mindennél fontosabb az isteni Törvények ismerete és az élet azok szerint való formálása, mert az isteni Törvények betartása és a kegyelem nagy, mindent átfogó ereje, szabaddá teszi az embert a büntől és annak következményeitől a szenvedésektől. Megszűnik a halál hatalom lenni felette, mert a por és hamu természete már nem fogja az ember lelkét. A magasabb világok légkörének természete tartja fenn lebegve a törvénnyel ütköző sorsok felett, melyek bár időben és térben egy síkon zajlanak le körülötte — és emberi szemekkel nézve óhatatlan és menthetetlennek látszik sorsa a történések világában a hasonló sorsoktól — de az eshetőségek törvénye szerint távol áll tőlük, mert a Kegyelem felemelte azok fölé.

Azért: minden időben és minden állapotban kiemelheti az Úr az embert a bűnnek legnagyobb örvénylésében is a halálnak torkából: ha megtér és nem hasonul azokhoz a bűnökhöz. Életének napjai nem olyan cselekedetekkel vannak megtöltve, melyek hasonulhatnak azokkal. Az Istennek élő és ható ereje titkos, felfedezhetetlen utakon munkálkodik azokért a választottakért, akik hitük szerint tudtak cselekedni.

Isten veletek!

A természetről()**

A boldogság fontos kellékei. — A Természettörvény hatalma az ember eredményei fölött. — A földi élet: iskola. — Az Igazság Törvénye szent és sérthetetlen. — A látszólagos haladás. — A Természettörvény rendező hatalma. — Az igazság megismerésének fontossága. — A bűnös léleknek csak egy menedéke van: Istenhez térni. — A Szeretet Törvénye áldozatot mutat be Krisztusban, hogy meggyógyítsa azokat, akik hisznek és vissza akarnak térni az Igazság Törvényébe.

Az élet csupa fodrozódó hullámokból tevődik össze. Amíg az ember a külső világ szemléletébe merül el, addig lehetetlen, hogy akár csak egy percnyi időt is lelki békességben és nyugalomban tölthessen el. Ezt csak akkor érheti el, ha elvonulva a külvilág zajától, a természet lassú mozgását veszi figyelembe, ahhoz alkalmazkodik és éppen olyan pontosan és körültekintően rendezi be életét, mint ahogyan azt a természettől ellesheti.

Minél több tökéletlen természetű ember van együtt, annál nagyobb a káosz, ha csak egy is kilép a rendből. Azért jó, ha az emberek tudnak egymáshoz hasonulni, jó ha időben megtanulják kötelességeiket rendesen és pontosan elvégezni. Jó, ha a szeretet törvényét megismerik és követik, mert ez mind igen nagyon fontos kelléke a boldogságnak és a sikernek, mely a szellemi életben sem utolsó dolog.

Az ember sikereket érhet el minden lelki és szellemi ismeretével és tudományával, de ha azokat a természeti törvényeket

nem ismeri, amelyeken belül ezek mind számottévó kellékek, akkor nem tudja eredményeit megtartani, mert nem tudja fizetési kötelezettségeit teljesíteni. — A természet bőségesen adakozó, de vissza is veszi mindazokat az ajándékokat, melyeket helytelenül, vagy sehogy sem használ fel a szellem.

Ebből már a földi életben is lehet előtanulmányokat végezni, mert ez tulajdonképpen iskola. Mégpedig egészen komoly iskola, amelyben az emberi lélek megtanulja először azt, hogy hogyan nem szabad, azután hogyan kell cselekednie.

Mert azok a kisiklott szellemlények, akik az isteni rendből és harmóniából kiléptek, kiléptek egyszersmind a törvényes haladási lehetőségéből is. Az örökkévalóság törvénye ugyanis a legkisebb díszharmóniát sem tűri meg magában. Ezért szent és sérthetetlen az igazság törvénye, mert, aki mégis megsérti, az önmagát sértette meg, mivel minden arra hat vissza, aki azt elkövette.

Az igazság pedig továbbhalad a maga pályáján és osztja, hinti azokat az ajándékokat, amelyek folyton újabb és nagyobb örömmel és boldogságokkal gazdagítják az életet. — A szegény, tévelygő lélek — mivel a haladásból kiesett a hozzá hasonló sorsba jutott fertőzött lelkek tömegeivel együtt — elmarad minden olyan lehetőség mögött, melynek segítségével abba ismét bekapcsolódhatna. Mivel a tévelygés iránya nem előre, hanem hátrafelé mutat, így a lélek elveszti tájékozódóképességét és helytelen irányban kezdi keresni az elvesztettet. Ez azonban csak látszólagos haladás, ami csalódásokba vezet és szenvedés, fájdalom, erővesztés az eredmény. Meglassúdik a rosszban való erőkifejtés lehetősége is és stagnálás áll be. Ez a megtorpanás világokat teremt a lelkek nagy csoportjai körül, mert minden elgondolásukat, kiélt és ki nem élt vágyaikat, törekvéseiket anyaggá sűríti az a hatalmas erő, melyet **természet** néven láttok magatok körül. — Ez a természet dolgozza fel a jót és rosszat, hogy vezesse és tanítsa a szellemet újra harmóniába hozni cselekedeteit és elgondolásait az

igazság törvényével. T.i. amíg ezt el nem éri, addig a törvényes rendbe nem olvaszthatja bele sem érzéseit, sem törekvéseit. Azok eredményei sem ütnek meg a kívánt mértéket és így használhatatlanok az örökéletben. Tehát, amíg mint selejtest dobja vissza ez a törvény, addig újra és újra próbálkoznia kell a léleknek, hogy olyan emberi életet éljen le a földön, ami az örök törvénnyel kedvező kapcsolatot szerezhet számára.

Mivel azonban az ember annyira át-meg-át van itatva az ellenétes gondolatokkal és törekvésekkel, hogy már alig tudja a jót a rossztól megkülönböztetni, sokszor rosszat tesz jó helyett és azt hiszi: helyesen cselekedett. Bírál és okoskodik, ítéletet mond mások felett, önmaga felől a legjobb véleménynyel van. Ahelyett, hogy belenézne az igazság tükrébe és minden oldalról megtekintené azokat az okokat, melyek a visszás földi állapotokat létrehozzák.

Minden embernek ki kellene venni részét a munkából egymás segítségével és támogatásában, hogy mindenki megismerhesse az igazságot és annak törvényét. Megismerhesse annak hatóerejét, mert az igazság felemel és szabaddá tesz. De aki ellene cselekszik, azt lesújtja és emberi ésszel ki nem számítható időtlen időkig a száműzetés keserű kenyérére tengődik. Élete csak árnyékélet, mely rövid és mulandó minden javaival és kívánatosnak látszó előnyeivel, mely a nem kívánt és nem óhajtott következmények terheit kényszeríti a lélekre, amik elől nincs menekvés. Sem az élet, sem a halál nem nyújt ez elől menedéket.

Csak egyetlen menedéke lehet a bűnös léleknek: Istenhez térni, a bűnöket elhagyni és az isteni Törvénybe beleilleszkedve dolgozni, munkálkodni, felvenni a keresztet és hordozni, amíg az Úr nem küld egy Cirenei Simont, aki segíti azt hordozni a nehéznek látszó életúton.

A bűnök sokasága teszi terhessé az életet, de az isteni Kegyelem gyöngéd szeretettel hajol a szenvedő emberiélek felé. Várja a hívást, várja a segítség kérését és nem hagyja a teher alatt

összeroskadni, hanem felemeli, megtisztítja és meggyógyítja, ha meg akar gyógyulni. — Amikor már nagyon terhes a légkör nyomása, megindítja az egek csatornáit, megöntözi a kiszáradt földeket és a vihar szele elhajtja a terhes felhőket. Megtisztul a levegő és az egész természet örül a vihar elvonulásának. — A bűnök sok terhes következményét elmossa az eső és az emberi lélek boldogan ad hálát a gondviselő Istennek, hogy megismerte a legveszedelmesebb ellenségét: a bűnt és megtérhet belőle. Elhagyhatja, mert az isteni Kegyelem teremtett egy világot, ahol megtanulhatja az utakat és módokat a szabadulásra. Az Öegyszülött Fiát küldte el, hogy összeszedje a hibásakat, az elveszetteket és elvezesse a szeretet törvényének ismeretére azokat, akik hisznek Őbenne. Mert bár az Igazság Törvénye elítéli és az örökélet boldogságot nyújtó világaiból száműzi a megtévedteket, de a Szeretet Törvénye áldozatot mutat be, hogy meggyógyíthassa azokat, akik hisznek és vissza akarnak térni az Igazság Törvényébe. Ez a kegyelem új utat mutat és új erőt nyújt, új lehetőségeket a munkára, hogy gazdagon térhessen meg a meggyógyult lélek azokkal az átvilágított emberlelkekkel együtt az örökéletbe, akiknek élete nem idegen az övéhez. Az ember roskadozik a teher alatt, de az Úr segítsége vele van. Ebben a segítségben hatalmas erő van és megerősödik a lélek a nagy győzelemre.

Isten veletek!

Az élet vezérfonala()**

Az élet felépítése a belső cél megközelítésére. — A próbákat az az elv készíti elő, amelyben a lélek jó eredményeket akar elérni. — A mellékesnek tartott momentumok fontossága. — A természetes bölcsességgel rendelkezők és a megkülönböztetni tudásra meg nem érett lelkek. — Az életsorsok érthetetlen alakulásának olyan törvények a mozgató rugói, amelyeket nem tud az emberi ész rendszerbe foglalni. — A szűkre szabott emberi értelem tájékozódni tudása csak egy emberi életre szól. — A Természettörvény működése nem a vak véletlen játékan, hanem a legnagyobb körültekintésen alapszik. — A

magasabbrendű munka természetes jutalma. — A test és lélek egymáshoz való viszonya. — Az ember munkája: a Természettörvény-nyel egybehangzó módon való részvétel a földi természet átalakításában az emberi testen, mint eszközön keresztül. — A látszólagos boldogság ködfátyolképe. — Ahol bűn van, ott a szenvedés és fájdalom helye is el van készítve. — A **gazdagság** veszedelmei. — A bírvágy kialakulása. — A bírvágy büvöletében élők szellemvilági sorsa. — A gazdagság és szegénység kérdése mindaddig megoldhatatlan marad, amíg mindkét életformában azonos lelki fokozatú emberek élnek. — Kik a munka arisztokratái? A dicsőség után való vágyakozás az ismeretlenségből való kiemelkedést motiváló érzések.

...Én ezt mind megértem és a magam részéről el is rendezem, csak saját részedről nem fogod egyszer egészen kifogástalan-nak találni, mert akkor már más szemmel fogod látni a dolgokat. Az értékesnek látszók kevésbé értékesek lesznek, mert akkor más érzések, más vágyak, más törekvések lesznek a domináló hatalmak. Ezek pedig nem változnak, nem fakulnak és nem gyengülnek, hanem mindig élénkebbek és erősebbek lesznek, amint beljebb és beljebb lépkedsz a valóság világába.

Mindennek bizonyos okai és céljai vannak, mert ha ez nem volna, akkor az egész földi életnek sem volna semmi értelme, mert az a rövid földi élet, mely különböző részekre van osztva, együttvéve képezi az egész emberi lelket. A fogékonyabb rész a gyermekkorban az egyéniség kidomborodásához adja az alapot, ugyanez nagyobb tért hódít az ifjú korban, amikor a segítő erők már felszabadulnak, mert a növekedéshez szükséges erők nincsenek annyira lekötve. Így ezek az értelmi és érzelmi világot hatják át erővel és hővel, mely serkent, hajt, a megvalósításra. — Azért olyan heves és gátakat alig tűrni tudó, az ifjú tettrekészsége. — Az értelmi erők még kiforratlanok és az egyéni tapasztalatok még nem állnak készenlétben a tudatban, hogy a száguldó képzeteknek határt szabhassanak.

A kiforrott értelein- és a némileg megállapodott érzelmi-világ az az alap, melyre támaszkodva elkezd az élet felépíté-

sét, hogy a belső célt megközelíthesse. A belső pedig mindig a lélek tisztulását, nemesebbé alakítását tűzi ki célul.

A világi életben vannak a próbák, melyeket mindig az az elv készít elő, melyben jó eredményeket akar a lélek elérni.

A főcél tulajdonképpen a munka jól és helyesen való elvégzése volna, de amíg egy lélek eljut odáig, hogy ezt a földi testben is megérti, addig igen sokszor kell próbálkoznia, mert amit egészen **mellékesnek** tartott és nem is vette figyelembe, **azon bukik keresztül.**

Bizonyára sokszor észrevettétek már, hogy vannak emberek, akik nem tanultak és nem olvastak semmiféle bölcséleti munkát és mégis rendelkeznek egy bizonyos fokú természetes bölcsességgel. Ezzel szemben vannak olyanok, akiket a leghíresebb tanárok oktatnak, nevelnek, mégis — faragatlan és idétlen elgondolásaikkal — a legnagyobb zavarokat és bajokat idézik elő. **Ezeknek lelke még nem érett meg a megkülönböztetni tudásra,** azért felületeseek, türelmetlenek és mivel önhitték és önteltek, nehezen kezelhetők. Az ilyenek még kiforratlan lelkek, akiknek hol fent, hol lent kell a maguk tapasztalati tudását megszerezni.

Sokszor láttok életeket, melyek földi szemmel nézve irigylésre méltók, mert annyira kedvezni látszik nekik a sors, mintha kiválasztott kegyeltjei volnának és egyszer jön egy nagy csapászerű összeomlás és vége mindennek.

Sokan pedig a legjobbat adják magukból, melyek a földnek hasznos és nagyértékű ajándékok és mégis sokat szenvednek, mert a föld természete, mintha fösvény kezekkel inkább vissza akarná venni — mikor ad is valamit a megdolgozott, kiharcolt javakból — semmint ajándékozzon valamit nekik. **Balul üt ki minden, amit nem ő maga dolgoz ki magának.** Ezek azok az emberek előtt érthetetlen dolgok, melyeken minden elmélet és feltevés csődöt mond, mert ezek azok az igazságok, amelyek nem hagyják magukat semmiféle rendszerbe foglalni az emberi észről, mert az ember képtelen az ok és okozati törvények mé-

lyére hatolni. Ezek messzebb nyúlnak le a lélek benső természetébe, semhogy követni tudná **a szűkre szabott értelem, amely csak egy életre szóló tájékozódásra van adva.** Egy életre, mert ebben az egyben kell és lehet azt a feladatot elvégezni, amit a sorsokat kiszabó Természettörvény egy-egy emberi életre kirótt.

Ez a Természettörvény nem vakon — az úgynevezett véletlen eshetőségeivel — dolgozik, hanem a legnagyobb körültekintéssel veszi számba mindazokat az eredményeket, melyeket addig a lélek elért és az azokból származó tiszta, szellemi értékeket bölcsességgé, tudássá, megsejtéssé, belső szellemi világosságá alakítja át. Ezzel magasabbrendűvé válik az egyéni lélek és magasabbrendű munkára válik alkalmassá. **A magasabbrendű munkáért több tiszta öröm és boldogság, nagyobb szabadság és messzebbható világosság a természetes jutalom.** Minden olyan egyszerűvé, olyan természetessé válik, amikor már megvan, amikor már elérte a lélek.

Azonban amikor még ezeket a fokozatokat nem érte el, hiába erőlködik, hiába akar, a benne és körülötte élő természet felett uralmat nem vehet. A testben élő léleknek meg kell ismernie a test törvényét, a testi élet célját, hogy a lélek világában is tudjon ismeretekre szert tenni. A testi életben minden léleknek be kell töltenie a maga feladatát, hogy testét levetve ne kelljen a halál és megsemmisülés törvényében bolyongania, hanem feláradjon a szellemi életre. A szellemi élet pedig nem más, mint folytatása a testi életnek, ha: az ember azt már szellemivé alakította át, azok nélkül a fájdalmak és szenvedések nélkül, melyek a mulandó életben a bűnök és tévedések következményeit mutatják meg.

A test és lélek egymáshoz való viszonya nagyon is szembetűnő és sokszor fájdalmasan érzékelhető, mert a lélek tudatlanságai és mulasztásai szembetűnő nyomokat hagynak a testi élet fejlődési képességén.

A test csak eszköze a léleknek, amelyen keresztül kifejezi ma-

gát; elgondolásait, érzéseit, cselekedetein keresztül valóra tudja váltani és ezzel résztvesz a földi világ átalakító munkájában is.

Ez az átalakító munka az emberré lett szellemnek feladatát képezi, hogy a Természettörvénnyel egybehangzóan, az „igaz jó” szolgálatába állva, a magasabbrendű világok mintájára formálják át és tegyék jobbá, boldogabbá az életet a földön, hogy minden szenvedés és minden jaj elmúljon, s helyette az öröm és boldogság ragyogjon minden itt élők arcán.

A föld és annak szférái a mennyből kiteszítottak és száműzöttek helyei és mint a kalitkába zárt madár úgy, olyan vágyakozással száguld az ember képzelete, hogy megkeresse azokat a lehetőségeket, melyben megtalálja elveszett boldogságát.

A földön, mint egy levetített ködfátyolkép, úgy lebeg a látványos boldogság képe azokban a kialakított formákban, amelyeket az ember a maga hibás elgondolásaival igyekezett megvalósítani az anyagban.

Látjátok a gazdagság kívánatosnak látszó formáját, de csak kevesen tudják mellette annak nyomon kísérő átkát is meglátni, ami a legirigyeltebb órákat, napokat és éveket — sokszor az egész életet — megkeseríti. — Mert a bűn és tévelygés éppen úgy lakója az emberi szívnek a gazdagságban, mint a szegénységben. Márpedig, ahol bűn van, ott a szenvedésnek is el van készítve a helye, mert a szenvedés és fájdalom nyomon kíséri a bűnt. A gazdagság átka éppen abban mutatkozik meg legjobban, hogy minden éretlen emberlélek kapkod utána. Ez a kapkodás szüli a tolvajokat, a csalókat, az örök elégedetleneket és a telhetetleneket.

Ez szüli a hiábavaló értéktelen életeteket, az ostoba gögöt, a renyheséget, a lelki és testi elcsenevészedséget. Egyszóval minden fölfelé törekvésnek, nemesedésnek gátló teherétélét, **mely nemzedékekre kiható komoly veszedelmet jelent, ha a hasonlóság törvénye szerint alantas gondolkozású és törekvésű szellemek csoportjai uralják az anyagnak meghatározott nagyobb mennyiségét.** Az emberi élet viszonylag rövid

ideje elég arra, hogy a lélek megszokja azt a gondolatot, hogy az anyagi javakat a magáénak tekintse és felette rendelkezzen. Bár a halál törvénye megfosztja ezektől az előnyöktől, mégsem tud lemondani a gazdagságot jelentő legcsekélyebb javakról sem, mert a **bírvágy** hatalmas ösztönzése elhatalmasodik felette.

Mivel a szellemi életben nem az anyag az uralkodó hatalom, hanem a léleknek minden jó és igaz eredménye képezi most már a valódi gazdagságot, így természetes, hogy az alantas, önző és irigy emberlelkek nagyon szegényes, sőt sokszor egészen nyomorúságos körülmények közé jutnak és egy folyton forrongó, elégedetlen, sokszor nagyon szenvedő lelkiállapotban kénytelenek érdeklődésükkel az értékesebb életeteket élők világa felé fordulni. — Ilyenkor gondolkozásra kényszerülnek, mert látniuk kell, hogy — **akiket ők földi életükben megvetettek, vagy semminek állítottak, kigúnyoltak és kinevettek azokért a meggyőződésekért, melyek miatt földi életükben anyagilag megrövidültek** — azok a lélek világában valóban meggazdagodva élik az őmaguk nyugodt és boldog életét. Nem félnek, nem rettegnek senkitől és semmitől, mert az ő gazdagságukat el nem veheti senki.

Ilyenkor, a sok szenvedés után, megvilágosodik egymásik előtt a földi élet célja és nagy megbánások után, ki-alakul avagy a lélekben: bár hasonló eredményekkel térhetne meg, ha volna alkalom és lehetőség erre....

Bár ezek a lelkek nem tudják, hogy van lehetőség, de mindjobban megérlelődik a vágy, jobbá igazabbá lenni. Ez életfolyam hullámozása, mely a láthatatlan erők törvényes körforgását irányítja, felszívja a föld légkörében nyüzsgő, még kiforratlan szellemeket és az életprincípiumok forma után törekvő tömegeibe burkolva a földi élet kezdő határai felé viszi, hogy a megfelelő alakulatban testi étellel ruházza fel őket.

A hajdani gazdag talán szegényen születik, talán az élet terhét kell hordoznia, talán roskadásig kell dolgoznia annak, aki egy

másik létezésben nem ismerte és nem is értékelte a munkát. A lélek jobb és nemesebb elhatározása most a döntő. Mennyire vésődött be lelki ösztönébe a javulásra való nagy hajlandóság.

Mennyire tudott önmaga lelkével tisztába jönni. Ha szegényes, munkás életében nem irigykedik a gazdagok életére, ha nem tekinti a gazdagot ellenségének, hanem megelégszik az egyszerű élet talán tisztább örömeivel, ha megszereti a munkát és megérti annak nagy jelentőségét az életben és jókedvvel igyekszik jót és szépet adni a világnak, akkor az élet törvénye nem marad adósa a léleknek. Óriási tőkével meggazdagodva tér meg a lét forrásához, hogy minél nagyobbat merítsen a valóságos gazdagságból.

De ha nem izzott át eléggé a lelkén az igaz értékek utáni vágy, akkor haszontalan, felületes, irigykedő és folyton elégedetlenkedő dolgozó ember válik belőle. Aki, ha nem tudja sorsát munkája révén jobbá és kényelmesebbé tenni, akkor csal, lop, hazudik, forrong és izgágáskodik. Szembehelyezkedik az emberi és isteni törvényekkel, hogy vélt igazát érvényre juttathassa.

A gazdagság és szegénység kérdése, mindig nagy és nehezen megoldható problémája volt a földnek. De amíg egyforma lelki fokozaton lévő emberek élnek mind a szegénységben, mind a gazdagságban, addig ez mindvégig megoldatlan marad.

Azonban vannak emelkedett lelkű igaz emberek a gazdagságban is. Akik a gazdagságot nem öncélnak tekintik, hanem sáfárai, gondos és bölcs elrendező munkásai annak, melynek eredményeit a nagy közösség áldásként élvezi. És vannak a munkát szerető, törekvő lelkű emberek, akik megvilágosodott értelmük eredményeivel, értékes tapasztalataikkal, mindig újabb és nagyobb értékekkel gazdagítják a világot. Mellette megmaradnak egyszerűnek, szerénynek és nem törtetnek az elsőség után. Ezek az életnek, a munkának arisztokratái, akik minden gazdagságukat átviszik az örökéletbe. Az ilyeneknek mindegy akár

szegénységben akár gazdagságban tölti földi életét, mert magasrendűségükben gazdagok akkor is, ha **csak** a mindennapi kenyér jut részükre. Ezek viszik előbbre, ezek teszik kellemesebbé, jobba és igazabbá, elhordozhatóbbá a földi életet. Ezek az Isten Lelkétől áthatott igaz emberek. De egyikük sem önző, egyikük sem túlzó, hanem átérzi az élet nagy feladatát, melyet legjobb tudása szerint igyekszik megoldani.

Azután következik a dicsőség után való hiú vágyakozás, mely a léleknek az ismeretlenségből való kiemelkedését látja a legnagyobb boldogságnak. Oh ez is nagyon megtévesztő földi délibáb, mely ott lebeg a lélek boldogságot kereső szemei előtt. — Hogyan, merre találja meg eme tündérvilágot, melyben ő lehet az úr, a megcsodált nagyság?! Előre törni, sikereket elérni, kiemelkedni, vezetni, irányítani, diktálni, hatalommá emelkedni —, hogy hogyan, miáltal, az nagyon sokszor mellékessé zsugorodik, csak a cél a fontos... (Befejezetlennek látszik.)

1950. július 20-i pár sorában: „...bár nagyon szerettem volna befejezni az abbahagyott munkát, de mégis, mivel látom a te fáradságodat, valószínű, hogy nem fog sikerülni...”

A szellemi Lényegtörvény és a keret összefüggése()**

Lényeg és keret összefüggése. — Az alacsonyrendű világokon szükségese a formába öntött igazságok és a büntetés eszközei az igazság megismeréséhez. — Hogyan lesz a lélek érzékennyé a szellemi hatásokra. — A lélek külső burkaiban végbemenő szenvedések hatása. — A fájdalmak elkerülésének útjait kereső emberiség sorsa. — A lelkesedés, mint a fejlődést előmozdító izzási folyamat. — Aki állandó harcban áll önmagával. — Az örökéletre előhívott isteni szikra születése. — A szellemi Lényegtörvény.

...Minden keretnek el kell múltnia, át kell alakulnia, ha már idejét múltá, mert amíg a lényeg a cél, addig minden megy

a maga útján, de hovatovább — a keret kialakulásával —, a lényeg elveszti fontosságát, mert a keret a láthatóban, mintegy képviselni látszik a lényeget és ez megtéveszti a szemlélőt, sőt nem egyszer magát a keretet is, mert a keretben kifejezésre juttatott lényegrészlet a képzeletet uralja.

Azért a földön minden elveszti a maga eredeti tisztaságát és ragyogását, mert mire az anyagban kifejezésre juthat, addig nagyon sok réteget kell felszednie.

Nagyon nehéz ezt megmagyarázni, és még nehezebb megérteni, mert az emberi értelemnek is mindig számításba kell vennie az anyag sűrűségét és áthatolhatatlanságát. Vannak egészen nehezen áthatolható értelmek, melyekbe nem lehet semmiféle eszmét sem belesugározni, mert tompa és sűrű anyagukon nem sugárzik át semmi. — Ezért kellene az ilyen alacsony világon a formába öntött igazságok, a kemény, szeges büntető eszközök, hogy ezeken keresztül mint formába öntött törvényeket ismerjék meg és a nehezen mozgatható értelmek a jót a rossztól ezáltal meg tudják különböztetni.

De a valóság világában ezekre nincs többé szükség, mert a lélek legbensőbb felfogó ereje már a szellemi hatásokra is érzékenyen reagál.

Szellemi hatásokról már csak akkor beszélünk, ha mind az értelmi, mind az érzelmi világ be van már állítva ezeknek a hatásoknak a felvételére. Ezt pedig csak akkor lehet elérni, ha a külső felület a lélek testén megvékonyult, megfinomult. **A finomodást csakis bizonyos fájdalomig fokozódott izgalommal lehet elérni. Nem büntetés ez, és nem bosszú. De a lélek külső burkában végbemenő szenvedések, fájdalmak és csalódások felőrlik a lelki természet nagy akarását, anyaghoz kötöttségét és önkénytelenül keresni kezdi a célt, hogy életerőinek levezetését olyan célok elérésére fordíthassa, melyeknek nyomán nem állnak elő fájdalmas csalódások.**

Ezért keres, kutat az emberiség olyan eszmék és lehetőségek után, melyekre rábízhatja magát, amelyekben nem csalódik.

Amikor azt hiszi, hogy megtalálta, akkor szívesen feláldozza magát, egész életének munkáját, fáradságát, sőt magát az életet is, mert úgy erezi: célnál van. A legjobbat, a legértékesebbet találta meg. Ez lett élete céljává, ezért lelkesedik, ennek örül, mert betölti lelki valóját. Hogy nem a valódi értéket találta meg, azt még nem tudja, mert csak a tapasztalat mutatja meg mindennek az értékét.

Mindegy, akár valóságos értéket talált, akár káprázat volt csupán, ami fellelkesítette, az eredmény mindenképpen érték, mert a lélekben egy — a fejlődést nagyon előmozdító — izzási folyamat ment végbe, mely a tompaságot és az érzéketlenséget feloldotta és eleven étellel töltötte be azokat a részeket is, amelyek a tudat világában talán még nem is foglalták el helyüket.

Az emberiség nagyobb része ezekből a jóra és igazra törekvő lelkekből áll, akik fáradhatatlan szorgalommal dolgoznak, hogy csalódjanak, mert kiindulási pontjuktól, sokszor már a gyermekkorban, eltérnek, irányt tévesztenek.

Csalódásuk után újra más utat választanak, amíg értelmük és érzelmük kifinomulásával közelebb jutnak a célhoz: az Igazsághoz, a Jóságához, mert belátják, hogy csak ez az egy út vezet a teljes megelégedéshez, a boldogsághoz.

Mire idáig eljutnak, bölcsökké válnak és mindjobban beleolvad lelkük az isteni nagy Gondolatba, az isteni Tervbe. Megértik és megérik azt a nagy tragédiát, mely az egész emberiség sorsát képezi a földön. Megértik és megérik, hogy minden fájdalom és szenvedés, minden csalódás egy nagy tévedés és egy folyton tartó tévelygés következménye, melybe beletapadva önmagát köti meg a lélek azokhoz a fájdalmakhoz, melyektől szabadulni szeretne. **A tévedéseinek és bűneinek tudátára ébredt emberi lélek folyton tartó vigyázásban, szinte harcban áll önmagával, alsóbbrendű természetével, nehogy bűnrehajló természete hatalmat vehessen felette.** Ez a legnemesebb harc és a legáldásosabb győzelem, mert legyőzte a

bűn és halál hatalmát. Teste nem akkor hal meg, amikor utolsót dobban a szív, hanem minden nap és minden órában, amikor bűnös hajlamait, vétkes kívánságait legyőzte. Mert amilyen fokban azok a lélek felett való uralmukat elvesztik, abban a fokban támad fel az örökéletre előhívott isteni szikra, a maga teljes világosságával és természetfeletti erejével.

Mert az egész természet a bűn alá vettett emberi lelkek világát képezi. **A természetéből nem léphet ki senki, de a szellemi Lényegtörvény ismeretével és abba való belehelyezkedéssel, ő maga is a Lényegtörvény egyik alkotó részévé válik és megszabadul a büntől.** Ha a Lényegtörvénynek egy-egy formát öltött kis alakulata külsőleg elpusztulni látszik is, azért az megvan, sőt jobban megvan, mint kötött állapotában, mert más, tökéletesebben kifejező formában újra megjelenik. Az elmúló helyett mindig jobb és szebb kell, hogy jöjjön és ez minden valóságosabb, a célnak megfelelőbb lesz.

Isten veled!

A kiengesztelődés törvényéről()**

A bocsánatadás helyes és igazságos értelmezése. — Formális bocsánatkérés és bocsánatadás. — Az igaz megbánás és teljes alázatosság hatása a megbántott lélekben. — Melyek a legmélyebb kapcsolatok. — Azoknak sorsa, akik vihart vetettek. — A nehézkedés törvénye. — Isten épületének alaperendáit hiába pusztítja a gonosz.

Az élet megszabása Isten kezében van és azt nem igen mondhatja meg senki előre másnak. A lélek maga azonban sokkal inkább megérezheti a saját életét. — És ha már itt tartunk: én mindenkivel többet mondtam, aki a jövő képét eléd-tárni megkísérelte. Én azt sokszor mondtam már neked, hogy a föld nem maradhat néked adósod. Mert, ha az úgy maradna, akkor igen szoros számadása volna mindenkinek, aki ellened vétett, mert nem tudná soha megfizetni és bizony az ítéletnap is ott találná az adósok börtönében. Ez pedig túlerős büntetés lenne minden-

ki részére. Tehát, hogy ezek a kötöttségekből felszabadulhasanak, kell a te földi életedben egy eny-hületnek, egy engesztelődésre alkalmas időszaknak elkövetkeznie. Amikor minden a helyére állhat és te ki leszel engesztelődve a lelked érzéseiben és eltörlődik szenvedéseid emlékéből az a sok nehéz és nehezen feloldódó érzés, amit el kellett hordoznod. Mindennek meg kell oldódnia és fel kell lazulnia, hogy elmoshassa a jobb, a tisztább öröm a lélekből azokat a megoldhatatlan kérdéseket, melyek ezeknek nyomán keletkeztek. A földnek ez nem jelent előrejutást, sem kiengesztelődést, mert a Természettörvény igazságát ki kell tisztítani.

A megbocsátás, mint mondtam, azt jelenti: magamból adni valamit, a magamét elpazarolni. De miért adjam oda, ha nem látom, hogy azzal valami hasznosat cselekszem? — Ez a helyes és igazságos felfogás. Mert csak tovább hizlalni a bűnt és a sátáni erőket szaporítani, az sem nem ésszerű, sem nem célra-vezető. A megbánás nélküli bocsánatkérés és bocsánatátadás csak egy képlet, amelyet bizonyos félelem és téves elképzelés teremt meg. Egy forma csak, mely az első fuvalatra, mint a kártyavár, összeomlik és ott állnak mögötte az elintézetlen kérdések és érzések.

De az igazi megbocsátás csak igazi — mindent odaadó, mindent feláldozó — beismerés és megbánás után jöhet létre. Akkor a megbocsátó nem kell, hogy egészen a magából áldozzon, nem kell, hogy sokat adjon, csak nyissa meg a lelke ajtaját, hogy azon behatoljon az áldozati oltáron elhamvadó bűnös cselekedet minden magamentési gondolata, érzése és törekvése és engedje, hogy ezek lelki érzéseikhez közeledhessenek. A másik léleknek önmagáról való teljes lemondása és átadása, megbontja azokat az elhatárolt és megközelíthetetlen érzéseket, melyek összehúzódva a lélek valamelyik zugában félre vannak vonulva. A fájdalom megbénítja a léleknek azokat a szálait, amelyek — mint közvetítők — vittek és hoztak új impressziókat, új érdekességeket egyik lélekből a másikba. Ezek a szálak

is összezsugorodva, mintegy védőleg helyezkednek el a megbántott érzések körül. Az abszolút alázatosság — ha első pillanatban közeledése nem is jár sikerrel —, de „kibőjtölheti” a földi életben a teljes kiegyenlítettség és bocsánat elnyerését.

A földi életben elnyert teljes bocsánat több értékű, mint a külső forma szerinti tettettett barátság, mely mögött ott marad a lélekben a lefojtott neheztelés és az érzésekben való elzárkózottság és bizalmatlanság. Ezek elválasztanak; a megbékélés és kiengesztelés közelebb visz, sőt nagyon sokszor a legönfeláldozóbb hozzátartozás is az ilyen kiegyenlített és kiengesztelt érzésekből indul el, hogy több életen keresztül megbonthatatlan szeretetté minősüljön át.

Ezek a legmélyebb kapcsolatok, mert a viharok által megtépett fák gyökerei is mélyebbre nyúlnak le a földbe, hogy táplálékukat és fennmaradásukat biztosíthassák maguknak. Éppen úgy a szeretet is, ha már kiállta a viharokat és igaznak bizonyult a lélek mérlegében, akkor az már a valóságot megközelíti.

Tehát, ha a bűneit megbánt lélek átment azon a tisztító-tűzön, melyben mindent hajlandó odaadni, csak, hogy kiengesztelje azt az okozott fájdalmat, akkor már nem kell olyan nagyon nagy áldozatot hozni a megbántottnak azzal, ha feltételes bocsánatot ad a vétkezőnek. Ez természetes folyamata a kiengesztelődés törvényének.

A vétkező ne keressen igazságot. A vétkező túrjön és örüljön, ha megenyhül a légkör körülötte és nem tombol a vihar, melyet felidézett. A vihar is elül, ha kitombolta magát és minden keserűség elmúlik, ha kisütött a nap.

Abban az esetben, ha a vihar magvát elvetjük és az megéri a részünkre, nem az a fontos, hogy miért és mikor érett meg, hanem menedéket kell keresni. Ez a menedék a bűnbocsánat. De, ha már nem lehet megtalálni sehol azt, aki adhatna, akkor bármerre, bárhová, csak biztonságba helyezkedhessünk, mert néha felhőszakadás és árvíz is keletkezik, mely elviszi a hidat és vissza sem mehetünk...

Igen, a balga ember, amíg a földön éli az ő kis próbáit, azt hiszi, minden az övé. Mindenhez joga van, letépheti a más ápolta virágot, tönkretelheti a másik ember életét, megronthatja annak egészségét, elveheti örömét, fáradságát anélkül, hogy a legkevésbé is észébe jutna, hogy nem rombolnia, hanem építenie kell az élet értékeit. Mert amit lerombol, azért az önmagáét kell odaadnia. Amit elvesz mástól, a magáéból kell pótolnia. És így tovább. Amit ítélkezik, önmaga felett mondta el és jaj, ha nem igazán ítél!

Az ilyen életek, melyek nem vágnak vissza hasonlóval, szinte kész prédának látszanak a világ fiainak szemében, ahhoz, hogy egy lépcsőfokkal feljebb emelkedhessenek. — Azonban, amikor ez a préda kiesik a talapzatukból, nem tudják, hogyan, miképpen, de megrendül alattuk minden és ők zuhannak hanyatt-homlok lefelé. Minden erősségük össze-omlik és eltemeti őket mélyen és hosszú időkre a föld alá. Hiába akarnak felemelkedni, hiába akarnak mindenben megkapaszkodni, minden elmozdul és visszaesik rájuk. Ez a **nehézkedés törvénye, a föld vonzó ereje**. — Ennek az a magyarázata: nem szabad az alapgerendákhoz nyúlni, mert ha azok megsérülnek, nem tart az épület. Azért a Természettörvény igazsága időben kiegyengeti a megsérült gerendákat, hogy össze ne omoljon az épület és maga alá ne temessen sok lelket, akik ebben kerestek a vihar elől menedéket...

Amikor a gonosz belefárad a fűrészelésbe és látja, hogy nem bír vele, más után nézne, ha tudna, de nem tud, mert erejét elpusztította. Ott nyúlik el verejtékezve és betemeti nevét télen a hó, nyáron a por. Az épület pedig áll, mert erős gerendákká tették azok a vaspántok, melyet a Természettörvény erősítésül hozzáadott. Ez az ő nyeresége, mert, akik rontják a Természet igazságát, azokon bosszút áll, mert visszaüt keményen és szigorúan.

Mindenki, aki az Isten törvényét betartja és abban dolgozik, oszloppá teszi az Úr az Ő templomában. Az idő lejár, de az

örökkévaló igazságok rendíthetetlenek maradnak.
Isten veletek!

„Enyém a bosszúállás, én megfizetek...” ()**

Nincs az embernek eldobni való érzése. — Amíg a boldogságot kereső lélek az ellentét eszközeit felhasználja, addig minden csak azt a célt szolgálja, hogy tévedéseinek felismeréséhez eljuthasson. — Az igazságot sokféle oldaláról kell az emberi léleknek megszemlélnie, hogy valódi tartalmát: az isteni Gondolatot felismerhesse benne. — Kik az írástudók és farizeusok. — Természetes, jogos és törvényes a védekezés az ellentétes irányú cselekedetekkel szemben. — „Enyém a bosszúállás, én megfizetek!” — A hitből hozott áldozattal a lélek Isten Igazságát feljebb emelte a saját igazságánál. — A mennyei természet igazsága: Krisztus Igazsága.

Emlékezzél rá, én nem egyszer mondtam azt, hogy az embernek nincs eldobni való érzése, csak megtisztítani és tökéletesíteni való érzései vannak. — A szeretet a maga tisztaságában és mennyei ragyogásában nem a föld produktuma és nem is a földre való. De mégis jólesik, ha lehull egy-egy morzsa a mennyeiek asztaláról. Ha nem is értékeli a földi ember abban a boldog időben, amikor éppen kóstolgatja azt — mert a földi ember gögös és mindenhez jogot formál —, de kínos-keserves bánattal siratja meg, amikor elmúlik az alkalom és csak az emléke marad meg annak az átélt és fel nem ismert érzésbeli gazdagságnak, melyet a sors, mintegy ajándékot adott, de vissza is vette az ember életéből.

Az ilyen szikrázó gyémántok mégis felkeltik a lélekben a vágyat: elérhetni ezt. Minden lélek elégedetlen a valóság világában, amíg el nem érheti álmainak, vágyainak megvalósulását, mert mindenkinek rá kell döbennie egyszer arra az igazságra, hogy az ellentét módszereivel azt semmiképpen el nem érheti. Amíg erre rá nem ébred és össze nem omlik minden ilyen irányú törekvése, addig nem tud rálépni az egyenes útra. Addig

hiába minden erőlködés, addig minden csak azt a célt szolgálja, hogy tévedésének felismeréséhez eljuttassa. Így az igazság ismeretére csak tengersok csalódás után juthat el a tévelygések útján járó ember. Mert mindenben meg kell csalódnia, amit értéknek gondol és annak hisz, amíg a valódi értékeket fel nem ismeri.

Így az igazságot is sokféle oldalról kell megszemlélnie az emberi léleknek, amíg valódi tartalmát: az isteni Gondolatot felismeri benne. — Így más igazságot talál az egyik, más igazságot talál a másik ugyanazon dologban, eseményben, mert más szemszögből tekinti, más érdekkör kapcsolódik hozzá.

Azonban egy és ugyanazon oldalról csiszolódtok lelked, akiknek földi beállítottsága hasonló cél irányában halad, legtöbbször egyformán fogják fel és értik meg az igazságot. Ezek nem értik félre és nem vitatkoznak, mert a hasonló fejlettségi fokon egyformán világosodik meg, egyformán ébred öntudatra a szellemi én. Ha több-kevesebb hibával és bűnnel van is terhelve a lélek, az nem — vagy egészen kicsit — bontja szét árnyalatokra a kialakult véleményt az igazság felől.

De vannak a földön fondorkodó természetű lelked, akik addig alakítják, változtatják az előttük megjelenő igazságot, amíg csak a saját elgondolásaik szerint át nem dolgozták. Ezek a veszedelmes „írastudók és farizeusok”, akik mindent kiforgatnak és átformálnak és mint megközelíthetetlen szentséget őriznek, hogy ezeken az átformált igazságokon keresztül uralkodhassanak az embereken. Az emberi lélekben is van természetes igazság, mely a Természettörvény hatása folytán kiképződött. Ez annyit jelent, hogy a földi testben való megjelenéssel a föld polgárává lett a szellem.

A földi étellel kötelezettségeket kellett vállalnia, melyeket be kell töltenie a föld törvényével szemben. Ámde a bukott szellemek természete az ellentmondás és engedetlenség, melyből ki kell gyógyulnia, hogy viszonylagos békét és boldogságot élvezhessen a földön. Amíg meg nem gyógyult, ezt nem érheti

el, bárhogyan akarja, bármint törje magát érte. A felállított Törvények korlátain szétzúzhatja magát, de le nem törheti, meg nem semmisítheti azokat. Ebből származnak a sok fájdalmak és szenvedések, amiket az ilyen lázongó szellemek másoknak és — végeredményben — önmaguknak okoznak. — Ha akár valamennyire megvilágosodottabb, akár egyszerű szellemeket, vagy embereket érint fájdalmat okozó hatásaival az ellentétes irányú cselekedet, vagy törekvés, az emberben élő természetes ösztön tiltakozik ellene és elhárító mozdulataival igyekszik magát védelmezni. **Ez törvényes és természetes.** Hogy az eredményt biztosítsa, esetleg hevesebb mozdulatot tesz és ez már visszavágás. Ez is természetes. Főképpen, ha előbb az értelemre hatva figyelmeztette a következményekre, tehát a bűnre a büntetést, mint következményt, élő eleven hatóerővel indította meg. **Ez is természetes és jogos.** De többet ütni, vagy az ütésben dicsőséget, vagy gyönyörűséget érezni azon, hogy valakit letiport; ez már ellenkezik a Természettörvény egyenes útjával. Akkor a bántalmazóval egyszínvonalra süllyedt a megbántott.

A bosszúállás — amíg feljebb nem kerül az oknál — természetes; de ha feljebb került, az már bűn.

Ezek a dolgok olyan finom árnyalati igazságokat tételeznek fel, melyeket az ember, mivel önmagával szemben részrehajló, nem tud soha megállapítani, azért a bosszúállást az Úr eltiltotta.

„Enyém a bosszúállás, én megfizetek!” Az Úr igazságában bízta leszerelni a saját fájdalmát és a saját igazságát feláldozni: ez a Természettörvény fölé emeli a lelket, mert **áldozatot** hozott. Hitből hozta és ezzel az „Isten Igazságát” feljebb emelte az ember a saját, megfogható igazságánál.

A krisztusi Igazság ezt a hitből hozott áldozatot odateszi a szeretet oltárára és a szeretet oldó és bontó hatását állítja munkába, mert a szeretet erejével a jócselekedet és imádság építő hatalmát, mint a legfelsőbb mennyei ajándékot adja az ellene vétkezőkért. Ez nem a föld természetének, hanem a mennyeknek

igazsága.

Aki ezzel az igazsággal áll oda és ezzel felel a bántalmakra, az egészen bizonyos, hogy megszabadult a földtől. De mivel a földön ilyen bőséges szeretettel rendelkező ember csak kevés van, így minden cselekedet megtermi a maga következményeit, mert a hasonlók mérközése és súrlódása hozza meg a belátást és végül a javulást. Ha valaki a tüskék között járkal, lehetetlen, hogy meg ne sebesüljön. Ajánljátok fel az Úrnak kezébe és Ő mindent a maga helyére állít. Megőrzi az Ő nyáját és a farkasokat agyonverí a zivatar.

Isten veletek!

Áldozat és engedelmesség()**

A keserű tapasztalatok, mint a törvénytelen vágyak és törekvések gátlói. — Miért szükséges az áldozat az eszme szolgálatában? — Mi képesíti az embert áldozathozatalra? — Kik válnak átlagon felüliekké, kiválasztottakká? — Ércnél maradandóbb világkormányzó elvek. — A hitben élők szerepe az érzés és gondolat-tömegek viharzásában. — A hit hatalmas erő. — Az engedelmesség nagyobb az áldozatnál.

A gonoszban megállni nem lehet, mert akkor is lesodorja lábáról a megindított lavina, mely utóíeri az embert, bárhogyan akarná is feltartóztatni.

Az ember kevés ahhoz, hogy azoknak a gondolatoknak és érzéseknek megindult tömegét feltartóztathassa, melyek a tömegek lelkéből feltörnek amikor a fék meglazul.

Nem helyesen következtetnek, amikor azt hiszik, hogy a bűn és a kárhozatos cselekmények akkor születnek meg, amikor már végigszáguldanak a történések az emberek világán. Nem! Akkor már felnövekedve cselekvőképessé lettek és a kiteljesedés idejét élik, hogy azután cselekvőképességüktől megfosztva aláhanyatlásukban következményekké váljanak és mint keserű tapasztalás álljanak őrt a vágyvilág ajtajában, hogy a vágyak

feltörésénél már lefékezze azokat a törvénytelen törekvéseket, melyek azokat a megvalósulás felé segítik.

Az emberré lett szellemeknek — mint már többször mondtam — csak nagyon kis hányada rendelkezik bizonyos fokú bölcsességgel. És még ez a kis hányad is küzd némi hátralékkal, melyet még az elmúlt életeiből hozott magával. Így nincsen egy teljesen hibátlan alany, akin keresztül tisztán sugározhatna alá a láthatatlan világot uraló és fenntartó Igazság törvénye.

A legtisztábban ragyogó fény Krisztus lelkén sugárzott alá a földi világra, de ezt a tiszta sugárzást is megtöri az oknak az egyéni lelkeknek a homályossága, akik ezt továbbadják — még akkor is —, ha a legjobbat akarják adni.

Ezért minden eszme, mellyel a jót és igazat akarja az emberi lélek megközelíteni, áldozatot követel. Ez az áldozat adja az eszmének a továbbjutáshoz való lehetőséget a földön. Mert ha áldozat nincs, elhomályosodik, elerőtlenedik minden eszme, mert a föld pora, füstje belepí és anyaggá, vagy az anyagot szolgáló eszközzé válik. Minél inkább az anyagot segíti uralomra, annál ellenszenvesebbé, majd gyűlöletessé válik és megbukik, elhal. Az áldozatok elmaradnak, mert csak olyan dolgok képesítik az embert az áldozathozatalára, amelyek jobbik, felfelé törekvő énjében, meggyújtják a lelkesedés tüzét. — Ez a lelkesedés sokszor világokat gyújt fel és hoz izzásba, mely izzás az életek nagy mennyiségét emészt fel a mulandóság világaiban.

Minden ilyen — a lelkesedés tüzeiben — elhamvadt élet, minden ilyen szenvedés, szent és dicsőséges befejezést jelent annak, aki ezt teljes átadással, áldozta fel az eszmének, hogy azt diadalra segítse. Azért szent, mert kiemelte az anyag és testiség hatalmának képzete alól és képesítette a szebbnek, jobbnak és igazabbnak a szolgálataira.

Ez az áldozathozatal felemeli az átlagon felüliek, a kiválasztottak közé, akik előbbrevívói és irányítói lesznek a tömegeknek. Tévedhetnek, csalódhatnak és csalódást okozhatnak, de ha tisz-

ta jóakarát vezérli őket, bármilyen tévedést helyrehozhatnak, bármilyen csalódást okoztak is, azt kiegyenlíthetik, mert nem állnak meg csökönyösen a maguk igazságánál, hanem fokról-fokra emelkedve az isteni Igazsággal egybehangelődik az ő igazságuk, és ha nem is hirdetik keresztsháborút, de a lelükben élő szent meggyőződéssel mindig jobbat, mindig igazabbat adnak magukból a világnak. Ha pedig a világ erre felfigyel, akkor az mindig messzebbható sugárzással tágítja a fejlődés láthatárát előtte.

Nincs semmi annak a részére elveszve, aki legjobb és legigazabb érzésével szenvedt át azokat a viharokat, melyek a tömegek érzésmegnyilvánulásaiból állnak elő. Hiszen **a láthatatlan Elvek, az ércnél maradandóbb Igazságok kormányozzák a világokat, a látható és láthatatlan élőlények világát.**

A láthatóban, az észrevehetetlen, kicsiny, mikroszkopikus lények embermilliókat győznek le és törvényt ülnek fölöttük azoktól az elvektől irányítva, melyek az egyéni lélek fejlődési vonalát húzzák meg. Az érzések és gondolatok tömegei, mint egy óriási akaraterő, vágy és törekvés vihara, átszáguld a testebeöltözöttek és a testből kilépett lelkek csoportjain és viszi, sodorja magával a hasonló, vagy hasonulni kész érzéseket, vágyakat és törekvéseket, hogy újabb kiteljesedést, újabb átalakulást hozzon létre a láthatóban. Ebben a nagy érzés és gondolat alakulásban alig észrevehető, de mégis hatalmas erőket lekötő, irányító és sokszor vezető szerepet tölt be a hitben élők csoportja a maga alig hallható hangjával és lassú, meggondolt megmozdulásával, kitartó imádkozásával és az isteni Kijelentésekhez alkalmazkodó akarásával. A hit hatalmas erő még akkor is, ha nem a teljes igazság birtokában cselekszik; még akkor is, ha nem érti mi miért van úgy, ahogyan van. De annál erősebb, minél tisztábban és világosabban áll előtte az igazság és tudja, érti mindennek az okát és célját. — Ha értelmével nem képes behatolni a sokféle, elrétegződött igazságba, akkor a legmagasabbfokú Igazság Forrásához tapadva, teljes bizalom-

mal átadja magát tudatosan az isteni Gondviselés kezébe és rábízta sorsát arra a Hatalomra, Aki mindent kezében tart.

Ez a reábízás, ez az átadás, sokszor több és nagyobbat jelentő cselekedet, mintha valaki az egész tudásával, akarásával **a saját elgondolása** szerint, a legnagyobb jót akarja megcselekedni, és a legnagyobb áldozatot akarja hozni az Isten oltárára. — Hol van az ember minden jóakarata mellett is ahhoz, hogy a jót véghezvihesse?!

Eljutottunk oda, hogy „**az engedelmesség nagyobb az áldozatnál**” is. **Az engedelmes lélek imádkozva várja az isteni Kegyelmet életébe belenyúlni és hagyja magát vezetni, irányítani az isteni Lélektől. Ilyeneket keres a Gondviselő Hatalom, hogy rajta és vele munkálkodhasson.** Az ilyeneken keresztül lecsendesíti a háborgó tengert, a száguldó viharokat, hogy a viharban megsérült hajókat révbe vezesse. Mert sok hajó elmerül, sok szirthoz ütődik, sok szétroncsolódik és a hajótörtek kétség és mindig gyengülő remények között várják a megmentő reggeli világosságot, mely életükbe bevilágít.

Az emberi életek különbözők, és minden elvnek, minden kialakított igazságnak meg van a maga próbatétele, a kiélési lehetősége, melyben annak értéke megméretik. — Ami nem igazi, csak külsejében tetszetős, az éretlen lélek előtt, **az** ugyanis megszűnik érték lenni. **Ehhez az áldozatot azok adják, akik „elszenvedik ezeket a kríziseket” a fejlődésben elmaradtaktól.** Nem kicsiny próbák ezek, de akik megállják, feljebb emelkednek az örökkévalókban, mert az áldozatnál is több az engedelmesség, az Istenben való teljes hit és az **ő** megtartó erejében való bizalom. Isten veletek!

Korszakváltás küszöbén... ()**

Az új korszak megszületésénél ténykedők kilátásai. — A gonosz harca az igaz ellen; bűnhődése. — Mit jelent az emberi lélek bűnben fogan-tatottsága. — A Törvény hatóereje és következménye: a törvényen kívüli — törvény alatt való — törvényen felüli lelkek világa.

Az ember gondolkozásában sok minden mellékeset kihagy a

számításból és ez okozza azután a végső összegezéseknél azokat a különbözeteket, melyek miatt nem tudja befejezni azt a vállalt munkát úgy, ahogyan azt a maga képességei szerint befejezhetné.

Hogy nem könnyű korban éltek és nem egyszerű eszközökkel kell küzdenetek, az bizonyos. Éppen azért nem is olyan eredményekre van kilátásotok, mint azoknak, akik könnyebben gördülő tengelyeken haladtak előttem. Azoknak minden eredménye csak az előttük lévő legközelebbi állomásig szólt, de a tiétek már átmenetet jelent az új korszakba. Ezt pedig meg kell harcolni, ki kell küzdeni, bármilyen áron. Mert ezeket az alkalmakat sokan még áron is megvennék, hogy az új korszak megszületésénél, mint ténykedő erők résztvehessenek.

Mivel a földi ember értelme és az isteni dolgokba való betekintő lehetősége igen szűkre van szabva, azért sokszor nem tudja mit miért kell eltűrnie, elszenvednie, tehát sokszor türelmetlenkedik és zúgolódik, ha a gonosszal benőtt életúton a tüskés vad cserjének ágai a szemébe csapnak. Bárhogyan igyekszik is óvatosan eltolni maga előtt ezeket, hiába végzi minden rossz ellen azokat az elhárító mozdulatokat, melyekkel a veszélyes utat megjárni reméli, ha egyiket sikerül is lefognia, a másik már támadásra készen keresztezi a haladni akaró lélek útját. Azért minden nagy előrelátás és kegyelem mellett is, megsebzí az embert a gonosz tövise: **kívülről**. Azonban fontos az, hogy belülről ne sebezze meg, azaz olyan jóvátehetetlen nagy bűnbe ne ejthesse az ember lelkét, hogy abból kiemelkedni ne tudjon.

A gonoszság bünteti önmagát. Mert egy rövid, pillanatnyi kiélegített gonosz vágy, hosszú keserves, reménytelünl végnélkülinek látszó kínos eredményt teremt meg mindenkinek amit el kell tűrni, el kell szenvedni, mert ha a földön el nem kezdi megbánással és megtéréssel a vezeklő utat járni, akkor messze esik ennek megtalálásától is. Éppen az a nehéz, amit senki nem akar megérteni — senki — mert **az emberi lélek**

bűnben fogantatottsága azt jelenti, hogy nem a megcselekedett, hanem a még meg sem ismert bűnre való hajlandóság az, ami eleve kizárja az üdvösségből. Ezt a hajlandóságot kell mindenkinek magában felismerni és az isteni kegyelemmel erőtelenné tenni napról-napra.

Mind a jóságra, mind a rosszra való hajlandóság véges. Végző fokon kiegyenlítődik egyik a másikkal. Ezek a Természettörvényben mennek végbe. **A szegénység és gazdagság** próbája sem hozza létre a két végletet, mert nincsenek abszolút szegények és nyomorultak és nincsenek csak gazdagok. Hanem átmenetek vannak és ezek adják meg a létjogát a két ellentétes iránynak.

Így a mindenről lemondás és a mindent felhabzsolás között ott áll a mértékletesek tábora. Az igazságra törekvők és a gonoszok között ott áll a mérsékelt közepesek tábora és itt forr ki a Törvény büntető hatása. Aki a Törvényen kívül cselekszik, az csak bizonyos fordulóig viheti elveit diadalra, mert amikor legkevésbé gondolná, akkor ütközik a Törvény hatóerejébe. Ez pedig felmorzsolja gonoszságaival együtt az emberi lelket. Ez a morzsolódás abban áll, hogy a benne lévő jó egyidejűleg szenved a gonosszal együtt a hasonlóval való mérkőzésben. Ebből vagy a jobb, vagy a rosszabb kerül ki győztesen, tehát vagy javul, vagy még rosszabb lesz. — **Higy-gyétek el, sokkal többben a javulás és belátás útjára térnek, öntudatlanul is, mint azt ti gondolnátok.** Azért kell az emberiséget a maga vágyai szerint élni hagyni, hogy beláthassa nagy tökéletlenségét és életképtelenségét.

A Törvény szoros és rövid pórása a belátásban lévőket rövidesen kiengedi a szorításból, de a megátalkodottakat még szorosabbra fogja. Akkor következnek el a jajok és a keserves menekülési futkározások. A Törvény ereje megemészti őket. Azokat pedig, akik nem vesznek részt sem a bűnben, sem az igazságszolgáltatásban, feljebb emeli, mintegy kilöki magából a Törvény és így jut az emberi lélek a törvényen felüli állapotba,

amikor már nem vonzza az igazságszolgáltatás sem magához. Az, hogy valakinek a próbatétele nem esik bele valamely szám-törvénybe és sorsa megkíméli attól, hogy éppen ebben a turnusban ütközést szenvedjen, sőt mellette nagyon nyugodtan élvezi a neki nyújtott kedvező előnyöket — még nem jelenti azt, hogy jobb, vagy igazabb lélek lenne. Nem jobb, de talán gyengébb, és végzete megkíméli az ütközésektől. Azonban ilyen nagy csoport okozati törvényének leszámolásánál alig maradhat olyan, aki azt nem érezné.

Isten veletek!

A bűn csírái(**)

A tudat alatti bűncsírákról. — A szellemi én védekezése ezek kieriési lehetősége ellen a testi vagy lelki betegségekben. — A könnyelmű ítélkezésről. — A tudat alatt elhelyezkedő ösztönről. — A bűn romboló munkája a lélek természetén. — Tapasztalati megismerés. — A kegyelem ajándékai. — A megjavulás vágyának kialakulásáról. — A kedvezőbb életkeretek. — Akire az Úr többet bízott...

Az emberi lélek telve van apró, még ki nem alakult bűncsírákkal, melyekről addig nem tud senki, amíg előbb vággyá, majd törekvéssé és végül cselekvéssé ki nem alakul és szembe nem kerül a törvénnyel. Amikor már a tudatba kerül, akkorra már igyekezett az érzelmi és az értelmi részen életlehetőséget biztosítani, hogy kiélve magát, élvezhesse a hatások eredményét. Ez, a természetben való megnyilatkozása. — A szellemi énben azonban sokszor bizonyos félelemérzés kerül felül, az ismeretlen hatások előtt ösztönösen bezárkózik, és a kiélési lehetőség ellen — mely a cselekvésben valósul meg —, tiltakozó állást foglal el. Ez a földi énben a legritkább esetben jut el a tudatba, a harc igen sokszor a tudat alatt megy végbe, mely gyakran testi, vagy lelki betegségben dől el.

Azért az ember ne zúgolódjon, ha valami testi szenvedése, vagy fogyatékosága van, mert az sok esetben a saját belső

énjének a menekülését jelenti az olyan következmények elől, melyek sokkal nagyobb bajt és nehezebben gyógyuló lelki sebesülést okoznának, mint a mulandóban való fájdalom, vagy súlyos megpróbáltatás.

Az ember nem láthat be a lélek elfüggönyözött világába. A saját lelke éppen olyan rejtély, mint a másé. Éppen olyan nehezen mondhat ítéletet magáról, mint másról. Azért igen nagy kísértésnek teszi ki magát az, aki másokról könnyelműen ítéletet mondott. Mint mondom, az ilyen kísértésnek teszi ki magát és a saját éles fegyvereivel és felületes ítéleteivel kerül szembe és nagyon okosnak, nagyon szelídnek és bölcsnek kell lennie annak, aki ebből a harcból sértetlenül kerül ki. Tehát, aki már annyira szelíd és annyira okos és bölcs, hogy könnyen le tudja gyűrni azokat az alsóbbrendű kísértéseket, azon a könnyelmű ítélkezés szelleme már nem uralkodik és így feleslegessé válik minden figyelmeztetés. **Amíg azonban a szellem nem győzte le a lelki természetében meghúzódó törvénytelen vágyait és törekvéseit, addig azok élnek, és ha az alkalom kedvező, mindig nagyobb erővel törnek fölfelé, hogy megvalósuljanak.**

Az emberek nagy többsége a még nagyon is terhelt szellemek tömegeiből kerül a testi élet lehetőségeiben gazdag világába, hogy ott szerezhessék meg tapasztalataikat, melyek a szellemi énből elraktározódva jó eredmények elnyeréséhez vezessék a tudatot és a tudat alá elhelyezett ösztönt.

Ez az ösztön nagyon fontos szerepet tölt be a tudat alatt, mert tulajdonképpen ezt izgatja a lélekben életre kelt vágy, ez válik „természetévé”, ez viszi felfelé, ez húzza lefelé, aszerint amilyen irányú az a cselekvési vágy, vagy akarat, mely a lélekben előtérbe jutott.

A léleknek minden oldala csiszolásra szorul, hogy minden oldalról ragyogó fényt és árnyalatokban gazdag színpompát vetíthessen ki magából.

A bűn elhomályosítja, eltompítja a lélek ragyogását és elveszti

lágyságát, simulékonyságát. Érdessé és durvává változtatja, mely minden megmozdulásában kellemetlen és fájdalmat okozó. Éles kiszögelő sarkaival nem kívánatos az elkerülhetetlen ütközés, mert az ilyen rendszertelen lélek képtelen az alkalmazkodásra. Az ilyen természetű léleknek nagyon sokat kell a hasonlótól szenvednie, amíg eljut az önmegismerésig. Mert amíg a mások hibáit kárhoztatja, addig a saját hibáját védi, dédelgeti.

A tapasztalati megismerés a leglassúbb módja az ismeretszerzésnek és egyben a legfájdalmasabb is, mert az oktalannak és céltalannak látszó fájdalmak és szenvedések megkeményítik és hozzáférhetetlenné teszik sok esetben a többféle bűncsírakkal fertőzött lelket. Azért a szenvedések mellé legtöbbször olyan ajándékokat nyújt a kegyelem az emberi életbe, mely bizonyos örömöket és a fejlődéshez nagy mennyiségű segítő eszközt jelent a testi emberen keresztül, a lélek számára. Ebben vergődik, reménykedik, csalódik, örül és elbizakodik, elveszti és megtalálja ezeket, de meg nem becsüli, hogy újra elveszítse azokat az értékeket, melyeket százszor és ezerszer megkíván, de többé el nem érheti, mert ezeknek **az érzéseknek és vágyakozásoknak nem kívülről, hanem a belső világban kell átminősülni szellemi értékekké.**

A bűncsírák a lélek Istentől való eltávolodásának, a lélek szegénységének a miazmái, mely a kifelé való élésben keresi az üdvét, boldogságát. Ha a természetes fék egy pillanatra meglazul, a lélek természete feltör és kiönti cselekvésekben azokat a vágyakat, melyek belső énjében forognak, kavarnak, hogy a következmények terhe alatt görnyedve, megbánhassa és okolhassa önmagát. Ennek eredményeképpen a megtérés, a megjavulás vágya minden más vágyat legyűrve, előtérbe léphessen és a tudatban is hatalmas irányító erővel összekapcsolódva, kiemelkedjen a bűn hatalma alól.

Amint egy súlyos teher alól felszabadulva a pihenő életekben és állapotokban lévő lélek sokszor megtéveszti földi megjele-

nésével a gyakorlatlan szemlélőt és azt hiszi: bizonyára a magasabb szellemi világból lehullott hófehér virág testöltése a kedvező keretekbe helyezett élet. Csak amikor lehullanak a keretek és megszűnik a kölcsönkapott szerep, akkor lép előtérbe az igazi én, a maga lelki világával. Jó, ha a jóból és igazból minél többet magáévá tett, jó ha minél inkább megszűntek életképesek lenni az alacsony bűnre való hajlandóságok, mert a kedvező, felszabadult élet a gaznak is táplálóbb talajt nyújthat. Ekkor van itt az ideje, hogy a szellem figyelve örködjön alsóbb természete felett, hogy csak az igaz jó fejlődjön, és a rossz felé való érdeklődést elnyomva, minden oldalról csiszolódjék. Ilyen folyamaton mindenkinek át kell esni az úgynevezett megtérés után.

De sajnos nagyon sokszor, éppen az szellemektől bizonyoságot nyert hívő emberek közül sokan elhullanak, mert a nagy leszámolásnál könnyűnek találtatnak a mérlegen. A szellemek világával való kapcsolat nem jelent kiváltságot, vagy az üdvösségre való biztosítékot, csak előjegyzést a gyorsabb haladásra, mert megvan rá a lehetőség, de akire az Úr többet bízott, annak többről is kell elszámolnia.

Azért akár egyik, akár másik, mindegy, egyforma törvény alá tartozik.

Isten veletek!

„Vigyázzatok, mert nem tudjátok, mely órában jő el a ti Uratok!..” ()**

Az utánzásokat és félrevezetéseket meg kell gátolni. — Mindenkire szükség van az új — mindenkire kiható — igazság építésénél. — A lélek tiszta tükörlapja és a bűn. — Kire mit Isten bízott, azt be kell töltenie. — Az igazságnak nyilvánvalóvá kell lennie. — Az igaz ember hisz az igazság erejében. — A korszakváltás előestéjének nagy lehetőségei.

Már vártam rád az Úr Jézus nevében gyermekem. Igen, ezt

még te nem érted és nem is akarod érteni. De jobb, ha nem értesz, jobb, ha koldusnak érzed magadat, bár te királyi kellékek birtokában járod az élet útját és szórod a kincseket két kézzel, gazdagítod a világot, drága ragyogó ékszerekkel, melyeket sokan felszednek és tetszelegnek benne a világ előtt. Vannak, akik sietnek utánozni, a hamisat bevonni azzal a külsővel, mely bizonyos formát már meghonosított az emberek szívében. Azonban a külső máz, az nagyon hamar lekopik és a belső értéktelen tartalom idő előtt nyilvánvalóvá válik.

Ezeket **az utánczásokat és féltvezetésekkel kell meggátolni és elejét venni annak a lehetőségnek, hogy a tévelygés szelleme beleülhessen abba a hatalomba, mely a szíveken uralkodik, nehogy a hitet és bizalmat a maga részére köthesse le és hazugságaival az igazságot megközelítse.** Azért kell neked a magad helyén maradni, amíg teljesen meg nem szilárdul a talaj a lábaid alatt, hogy az utánad következők arra építhessenek egy olyan időtálló épületet, mely az ellentét minden támadásának ellene tud állani.

Az idő múlik, az anyag elmálik, a korszellem változik, a fogalmak tisztulnak és az igazság lényege mindig jobban kivehető lesz, mert az isteni Akarat így parancsolja: ennek így kell lenni!

Nagyon sokszor megvilágosítottam előttem azt, hogy ti most nem éltek közönséges földi életet. Tialattatok forrong a föld, mintha tűzhányóhegyek kráterein járnátok, mely minden pillanatban kitörni készül, hogy elnyelje és megeméssze a világ gonoszságait. Felgyújtja és lángbaborítja a hazugságok szféráit, hogy minden felékesített és tetszetős hazugság hamuvá váljon. Csak az ércnél keményebb és tűzállóbb valóság maradjon meg alapnak, melyre mint utolsó menedékre, összegyűjtse az Ő azokat a lelkeket, akiket a süllyedő világból meg akar tartani.

Szükség van mindenkire, ehhez az építkezéshez, aki csak egy sóhajjal is elébe siet az új világ, az élet, az új — mindenre és mindenkire kiható — igazságának. Az igazság szép, mint a

frissen esett hópehely, mint a szirmait bontogató virág, mint az Isten kezéből tisztán kikerült teremtes csodája. Az emberi lélek, amíg nem mocskolja be a bűn, olyan, mint a tiszta, fényes tükörlap, amelyben minden élethűen visszatükröződik. De az ellentétes vágy és törekvés, mint sűrű, sötét füst, elhomályosítja az emberi értelmet, megtompítja az érzelmi világot és mivel a sűrű, füstszerű ellentétes vágy és akarat elhomályosítja az ítélőképességet, így egy bizonyos bódulat rabjává lesz és többé nem tud tájékozódni a füstben. Az emberi lélek tükörlapján, az igazságérzetén egy réteg képződik, melyet csak az isteni Gondviselés tud eltávolítani. Isten kezében minden eszköz jó és célravezető, hogy az Ő teremtményeit a teljes pusztulástól megóvja. Így a fejlődéssel együtt felszínre került eszközök mindegyike alkalmas arra, hogy az isteni akaratot szolgálja és az isteni lélekmentő munkát elvégezze.

Akit az Úr különféle képességekkel ruházott fel, hogy az Ő beszédjét szólja, az Ő igazságát — a szeretet igazságát — hirdesse, azt azért küldi a földre. Akire az Úr népek vezetését bízta, az úgy szolgálja az igazságot, akire pedig a büntető eszközöket bízta, annak azt kell cselekednie, amit számára a Természetörvény előírt.

A hazugságok és megtévesztések tetszetős fátyolának vagy le kell hullani, vagy le kell égni az emberiség arcáról, hogy a gonoszság a maga borzalmas formájában láthatóvá legyen.

De ugyanakkor meglátszik az Isten kezétől átformált és újjáteremtett lélek arculata is, azokban az igazságokban, melyeket magáévá tett, melyekben élt, amelyeket szolgált, és amelyek szerint cselekedett. — Ezek a lelkek az isteni igazságot tükrözik vissza és mennyet formálnak a legalsóbbrendű életkeretek között is maguk körül. Az isteni igazságtól elfordult lelkek az ő eltorzult formaképzésükkel, a legbősegebb javakkal is, poklot teremtenek maguk körül és a szenvedések kohójából nem szabadul meg senki, aki akaratával ehhez hozzájárult.

A végső leszámolás napjai még nem láthatók, hiszen az isteni kegyelem meghosszabbíthatja az igazságra törekvő javulási kedvezményét, de eljön biztosan. Azért „vigyázatok és imádkozatok, hogy kísértetbe ne essetek!” — Mert, akik úgy gondolkoznak ma „nem jön az én Uram még haza”, még nem fontos, hogy tiszta ruhában várjam és teljes készenlétben, ne feledjék, hogy mégis váratlanul jön haza annak a szolganak az Ura és ha olyan társaságban, olyan cselekedetekben éri őt foglalatostkodni, amit az Úr eleitől fogva tiltott, annak már el van a sorsa intézve. Nem az Úr bünteti, hanem saját maga büntette meg magát, mert kizárta magát a jónak és igaznak hatásköréből.

Az igaz ember hisz az igazságban. Hiszi, hogy az igazság ereje hatalmas és végnélküli. — A hazug ember nem hisz az igazság erejében, mert akkor nem merészkedne szembehelezkedni véle. Hanem hisz a hazugság megtévesztő látszatos hatalmában, amit ideig-óráig fenn tud tartani. Azonban az idő megőröl mindent, elkoptat, elmállaszt minden formához kötött jelenséget és így a valótlan „valót” is: visszaállítja a semmibe, ahonnan az emberi lélek előhívta azt.

Amikor a nagy leszámolás ideje itt van és minden léleknek a valóból kell elszámolni életének eredményeit, nem összeroppan-e hazugságainak értéktelen eredményei feletti kétségbeesésében?

Minden befejezett földi élet után komoly, nagy összegezések és átértékelések történnek a szellemi életben, melyet sokszor már a földi életben meg kell kezdeni. De milyen kétségbejítő ez egy-egy korszak lezárulásának idején, amikor mindentől és mindenkitől el kell szakadni, akikkel együtt a kívánt élet teljességet nyert. — Ez a nagy kiválasztódás, amikor a jó a jobbhoz, a rossz a rosszabbhoz kapcsolatik a vonzás törvénye folytán. Mert a kegyelem kiereszti a kezéből azokat, akik csak visszaéltek vele. Akik megtagadták, megcsúfolták az isteni kegyelmet, azok kitöröltetnek az élet könyvéből. — **Azért vigyázatok! A**

korszak végénél és az új korszak megszületésének előestéjénél vagytok, nagy idők, nagy változások, nagy viharok, de eddig nem ismert szépségek és boldogságok, örömök és megelégedések várnak reátok, de ezekhez hozzá kell járulnotok a magatok kis tőkájével, hitetekkel, Istenben vetett bizalmatokkal, igaz és becsületes jóra-törekvéstekkel. Mert ezek az idők olyanok, mintha mindig kitörni készülő tűzhányókon járnátok, de ez is elmúlik. És a vihar lecsendesedik, mert megszületik az új korszak. Ez lerázza magáról mindazokat, akik az igazságban nem jártak és nem munkálkodtak. Ezeket eltávolítja hosszú időre. — Akik ebben az igazságban munkálkodtak, azoknak részt biztosít az isteni kegyelem a vezetésben. **Azért vigyázzatok nagyon, hogy mit kívántok!**

Isten veletek!

A sorsformáló — kölsönhatású lelki tényezők()**

Az ember magában hordja sorsát a kiélési törekvéseiben. — A mulandó eredmények újabbak előkészítői. — Érzések, gondolatok, vágyak, törekvések hatnak egymásra.

Már várlak az Úr Jézus nevében. Nagyon elszomorított az, hogy olyan levertnek és kétségbeejtő gondok között találtalak. — Bármilyen sötét legyen is a látszat, nem juthat annyira előre, hogy **eshetőségek** szerint megközelíthesse azt a réteget, amelyben te élsz. Erre az a válaszom, hogy azért közelíthette meg, mert az a más mindig beleadta a maga ódikus sugárzását, azért tudott az ellentétes szándékú kéz hozzáférni. Te magad végezzed el az ilyen munkát.

Az emberek nem tudják soha, hogy min járnak, miféle befolyás alá kerülnek. Hiába van telve a világ tudományos eredményekkel, nem ismeri az ember önmagát, sem életének eredetét, sem célját. Csak vakon követi elfajult ösztöneinek tanácsát,

hogy mindent, ami kívánatosnak látszik, felhabzsolja és végül is mindentől megundorodva, vagy gonoszabbá váljék, vagy a szerencsétlenek számát szaporítva, visszahulljon a földbe, ahonnan testét táplálva megnövekedett és cselekvőképessé lett. A világ felületes tudománya csak idáig vezeti el az emberi értelmet, mert látják a fogamzást, a születést és az élet kiteljesedését, azután a halál elkövetkezését. Látják az élet sokféle változatait, boldog, vagy boldogtalan esélyeit; a végzetet, mely elől hiába akar kitérni az ember — vaskövetkezetességgel behajítja azokba a sorsokba, melyek elől menekülni akar. A felületesen gondolkozó úgy okoskodik, hogy nem jól rendezte el életét, mert ha azt, vagy azt, nem úgy tette volna, akkor az a sors nem következett volna be rajta. —

Igaz, lehet, hogy nem éppen ahhoz, de mégis hasonlóhoz érkezett volna el, mert **az ember a saját sorsát magában hordja, amennyiben vágyai és törekvései oda vonzzák és azokat a gondolatokat világítják meg, melyeket a lélek mélyéről feltörő kiélési vágy alakít ki. Ez adja meg a különbözőséget ember és ember között.** Az egyéni lélek fejlettségi foka, a lélek természetének tisztasága, vagy sötét és bizonytalan önvilágában való járatlansága. Ez adja meg azokat a helyes és bölcs elhatározásokat, melyekkel értékes, vagy értéktelen — sőt, egyenesen káros és szenvedést okozó — eredményeket hozhat létre, mind saját, mind mások részére. Természetes, hogy **bár minden mulandó, de éppen mert mindennek az elmúlás a sorsa, azért az eredmények is következő eredmények előkészítői.**

Minden kihat a világba, de a világ is hat a lélek bensőjében, a világ ezeknek a hatásoknak a közvetítője, egymásba-hangolója. Az egybehangelődés megteremti más csillagvilágokkal is az együttrezgést és kiegyenlítődést. Ez a harmónia elsimítja a feltorlódott rosszat és egy közös erőhullámozást és új ritmust dik-tál. Ebbe is bele kell illeszkedni, mert új örömök, új boldogságok forrásai nyílnak meg az emberek világában is. A haladó

szellemű emberek hamarább felfogják és törekednek feléje; a maradiak szeretik a tespedést, a szennyet, a bűnt és meg akarják akadályozni a haladást.

Éz a harc, ami ellentétes erőket sugároz ki és ezek az erők be-töltik a testnélküliek és testbeöltözöttek világát. **Érzések, gon-dolatok, vágyak, törekvések hullámzanak, mint a tenger vize és betöltik az élők világát. Hatnak egymásra, harcol-nak vagy egybesimulnak és együtt hömpölyögnek, hasonló a hasonlóhoz kapcsolódik, árt, vagy áldást hoz.** Ebben talál-koznak egymással jobb és nemesebb szellemi erők, vagy ala-csonyabb és szűk látókörrel bírók, de az **egy célban egy aka-rattal segítik és kiegyenlítik egymást.**

Isten veled!

Hogyan kell az életet élni? ()**

A félelemérzetről. — A jól beállított élet, mint munkaeszköz. — Az át nem élt eshetőségekkel szembeni bizalmatlanság a fejlődés útján nyert tapasztalatok árnyéka. — A jóban és igazban való odaadó munka gyümölcse. — Az igazsággal ellenkező törekvésű életek kö-vetkezményei. — Kik lesznek a félénk, apró kötelezettségeiket jól betöltő maradiak. — Isten segítségével bízva munkálkodjék az ember. — Ne éljünk kétlaki életet, mindenki kapja meg azt, ami megil-leti. — A test elmúlik, de a lélek — hit által — Krisztusban új életre születik.

Már vártam rád az Úr Jézus nevében. — Nem lehet semmit mesterséges úton megszüntetni, különösen nem a félelem ér-zést, mert az is a lélek egyéni tapasztalatainak sötét emlékét jelenti. Ezt akkor fogod elhagyni, amikor a lelkedben ki fognak tudni terjeszkedni és szét tudnak áradni a megbizonyosodás által azok az erők, amelyek a biztonságérzetet képviselik. Ami-kor ezek teljesen megépülnek, akkor a lelked könnyebben tud minden helyzetben tájékozódni és ez magától megszűnik.

Nem olyan kicsiny, jelentéktelen érzés a félelem érzete, mint

azt sokan gondolják. Hiszen nagy felelősséggel jár az élet. Csak az nem fél, akinek nincs mit vesztenie, de akinek van, az félti a bizonytalanságtól megszerzett értékeit.

Ha a munkás kezében rendes munkaeszköz van, nem szívesen adja át azt olyan kezébe, aki — bár nem rosszakaratból, de tudatlanságból és tapasztalatlanságból — kárt tehet benne. Mert ha megfigyeltétek, minden munkás a maga eszközeivel más-képpen bánik. Az egyiknek a kezében még a kevésbé jó eszközzel is csodálatos jó eredményt ér el a munkás, míg a másiknak kezében a legjobb szerszámmal sem lehet a kezdetlegesnél jobb eredményt elérni.

Így van a lélek is az ő különböző életeivel. A jól beállított élet, kidolgozott eshetőségeivel annyi, mint a jól kezelt munkaeszköz, melyet a megszokott és begyakorlott mozdulatokkal kevesebb fáradsággal, jobban tud a lélek alakítani, hasznosítani, a maga részére, mintha a legjobbnak látszó, de ismeretlen munkakörben helyezkedne el. Azért az ember félti azokat a kidolgozott lehetőségeket, melyek, mint keret, körülveszik az életét. Mivel sok az ismeretlen és veszedelmet rejtő sötét és áttekinthetetlen pont a te életedben, azért — mivel már sok rosszat végigtapasztaltál különböző múlt életeidben — azért óvatos lettél és bizalmatlan minden ismeretlen, át nem élt eshetőséggel szemben.

Ez vonatkozhatik az emberekre, helyzetekre, bizonyos állatokra, ismeretlen lényekre, következményekre, tájakra, elméletekre, eszmékre és eshetőségekre. Mindenre, amit már mint rosszat ismersz, és mindenre, amit még nem ismersz. Ez a fejlődés útján nyert tapasztalások árnyéka, amin keresztül kell a tudatnak haladnia, hogy a megismert jó megvilágításával felismerje minden megismert rosszban a jót szolgáló hatásokat. Aki mindezek fölé tud helyezkedni, az már nem fél semmitől, mert urává válik ezeknek. Az eshetőségek mögött ott áll, mint egy égő fáklya, az isteni Kegyelem. Ha te csakugyan elbuktál volna, ez az égő fáklya halványabban — de mégis — világított

volna, mert fel kellett volna akkor is kelni az elesésből. Azok az igazságok akkor is ott álltak volna őrt, melyeket neked a szemétdomb alól fel kellett volna hozni a felszínre.

Az emberi életben nagyon sokszor nem érvényesülhet az a jó, amiért küzdünk, mert az a kor nem érti meg a belőle kisarjadó és felfelé törekvő gondolati erőket. Az a kor rendszerint el van telve a maga földönkúszó gondolataival és törekvéseivel, apró, irigykedő ellenségeskedéseivel, meddő küzdelmeivel, amit egy szemernyi elismerésért, vagy dicséretért — hiúságának kicsiny kielégítéséért — visz véghez. De mindezek lemaradnak és elporladnak a testtel együtt. Csak a lélek valódi, igaz értékei maradnak fenn, mint időtálló, megváltozhatatlan valóságok.

Ez pedig csak a jóban és igazban való odaadó munkának gyümölcse, melyet a lélek magával visz az örökkévalóságba.

A rosszban való munka gyümölcse sem vész el, sőt bármennyire szeretne is a lélek dicstelen eredményeitől szabadulni, bármennyire szeretné is emlékeinek képét tudatából kitörölni, annál élénkebb színezéssel tárja a lélek elé az igazság tükre saját énjének az Igazsággal ellenkező törekvéseit és megvalósított elgondolásait. Először csak kellemetlen és szégyenletes hatásokat okozó, de későbben már mind szenved-tetőbb és gátló hatásokat fejt ki a lélek megnyugvást és bizonyos boldogságot kereső törekvéseiben. Ennek természetes következménye a lélemben az önmagával való meghasonlás és boldogtalanság. Szegényen és nyomorultan ödöngve — mint felesleges élő valami — minden hasznavehető munkából kikapcsolva, tengeti életét az ilyen, mert minden megmozdulásával a saját gonosz cselekedeteinek nem kívánatos eredményei tódulnak előtérbe, ezek pedig riasztó és veszedelmeket magukban hordozó eshetőségeket rejtenek. — A vakmerően cselekvő emberiélek megtanulja a félelmet, az óvatosságot. Megtanulja, hogy hogyan kell és hogyan lehet elkerülni a bajt, a veszedelmet. Megtanulja hogyan lépjen, ha veszély nélkül akar előrejutni. És így lassan megtanul az igazság útján előrehaladni, hogy amikor ismét a

földi sikra szólítja sorsa és próbák elé állítják, sorsának vezető angyalai, meggondoltabb és fékezhetőbb mozdulatokkal végezze el a reábízott kis feladatot. Ezekből a sok okulásokon átment lelkekből lesznek a félénk, mindent nagyon meggondoló emberek. Apró, kicsiny kötelezettségeiket jól betöltő maradiak, akik nem szívesen nyúlnak az ismeretlen újításokhoz még akkor sem, ha azok kívánatosnak látszanak is, mert félnek az ismeretlen következményektől. Erre mondja az emberi bölcs tapasztalásokból leszűrt közmondás: „Jobb félni, mint megijedni.”

Ez igaz, de a mindig való félelem nem tarthatja vissza a fejlődést és nem gátolhatja a kutatást az ismeretlen lehetőségek kihasználásában, mert bár sok a rosszra való eshetőség, de a jóra is. Azért az isteni segítségre bízva magát az ember a legjobb szándékkal, a legjobbat adva a világnak, éljen és munkálkoddjon. Minden feladatát igyekezzék a legjobban megoldani. Életét az Isten Törvénye szerinti cselekedetekben eltölteni. Mindenkinnek adja meg, amivel tartozik. Akinek tisztelettel, azt tisztelettel illesse. Akinek engedelmességgel tartozik, annak engedelmeskedjék. Akinek hűséggel, azt meg ne csalja semmi- ben és semmivel. Akinek szeretettel tartozik, azt szeretettel vegye körül. — Ne éljen az ember kétlaki életet. Egyet a látzatnak, egyet a valóságnak, hanem éljen egyszerű, tiszta, átlátzó életet. Mint a kristálypohárba öntött forrásvíz, olyan legyen az élet a földön. Ez becsületes, igaz, jóratörekvő, egyszerű emberélet legyen, minden hivalkodástól és hatalmi vágytól mentes és akkor nem komplikálódik a lélek jövőbe való tekintése, mert minden kisimul, minden kinyílik részére, mint a virág, amikor eljön nyílásának ideje.

Nem mondom, hogy ezzel az ember már tökéletes és hibátlan, vagy tévedhetetlen lesz, mert a tökéletlenség az emberré lett szellemnek sorsában benne van, de Aki előttünk járt, Aki felvette az emberré lett szellemek sorsának terhét és megoldotta — tökéletesen megoldotta —, magára vállalt feladatát, az em-

beri sorsokba beletapadt hibákkal és bűnökkel beszennyezett lelkek bűneiktől való megszabadítását, az engedelmes, magát átadó emberlelkeknek a test törvényétől való feloldozását, megadja, hogy az isteni szikra szabad és független legyen.

A test elmúlik. Elhervad, mint a mezők virágai, de a lélek új életre születik. Nem új testben, hanem abban a testben, melyet földi életében a szabadakarátú választás idejében, Krisztushoz kapcsolódva, a kegyelem segítségével, hit által — magának megszerzett. Nem ő maga teremtette, vagy munkálta ezt ki, hanem a tökéletes Istenfia, Aki utat tört a föld szövevényes útvesztőiben a földről a mennybe. Ez az Istenfia nagy dolgokra képesíti a földi embert az által a szeretet által, mellyel Ő a mennyei Úr a szegény nyomorúságos sorsba kény-szerűlt földi embert Magához felemelte. Ez a szeretet csodákat tesz ma is és mindig, amíg igaz lékekkel imádkozó ember kérése hangzik fel a mennyei szférákon. Addig nem lesz elhagyott, nem lesz kétségbeesett, mert nem hagyja el az övét. Tehát ne féljete! Nem vagytok egyedül a harcban, velünk maradt és veletek.

Isten veletek!

Az ütközésekről és a kétféle irány felé haladók sorsáról()**

Az ütközések oka és célja mindig a különböző elvekben felépülő lelki érzések megmozdulása. — Csak a valamennyi bölcsességre eljutott lélek tud helyes ítéletet tenni, amikor saját lelkéről, vagy sorsáról van szó. — Mit vált ki a különböző törekvések kereszteződése. — Nem kedvez a sors senkinek, amíg a rá kiszabott részt fel nem dolgozta, a feladatot meg nem oldotta, amellyel egy jobb és szebb élet lehetőségeinek alapját fektetheti le. — A helyes irány követésének fontossága. — A bűn teste elleni harc. — A lelkitest szövedéke, mint a bűn és tévelygés búvóhelye. — Sorsok hatása a szellemi magra. — Az isteni Lélek vezetése alatt élők megjelenése áldás. — A Szentlélek elleni bűn elkövetői nem szabadulnak saját törvényükből. — A megtérés és mély megbánás megszabadítja a vétkezőt a szigorú kamatok terhének viselésétől.

Az élet más beosztásokkal dolgozik, mint ti emberek. Ezért van azután mindig úgy, ahogyan senki nem számította, nem gondolta. Az ember nem ismeri önmagát, sem embertársát és így folyton téved és csalódik. Csalódnia kell, mert nem tud helyesen fogalmat alkotni azokról a dolgokról, melyek vannak és még kevésbé azokról, melyek majd a jövőben lesznek, mert a következményeket nem tudja helyesen kiszámítani. Ezért a sorsokat intéző Hatalmak osztják be az emberi lelkeket azokba a végzet-szerű történésekbe, melyeknek akár jók, akár rosszak, de be kell következniük. Ez nem előírás, vagy parancs szerint történik, hanem a természetes módon egymásba kapcsolódó eseményekből adódik.

Van szabadakarata és van végzetszerűség is. Csakhogy nem pillanatnyi elhatározásoktól függenek a sorsdöntő események, hanem a lelkek fejlődési vonalainak a találkozásától. Ezek a sorsdöntő idők és események, melyek vagy tovább iveinek felfelé a harmónia világai felé, vagy összeütköznek és szétzúzódva hullanak vissza.

Nehogy azt higgyed, valamiképpen, hogy talán egy elhibázott lépés, vagy szó volt, ami mint egy szomorú tragédia, úgy játszódott le abban az időben. (Célzás P. P. halála után lejátszódott eseményekre.)— Nem volt az részedről elhibázva, hogy te nem voltál eléggé résen az anyagi dolgok biztosításában. Ez neked nem hibád, hanem azt lehetne mondani, erényed volt. Mert az bármilyen pontosan lett volna is elrendezve, az együtt való munkálkodás részedre lehetetlenné vált volna, mert azok az önteltséggel túlfűtött lelkek az első ütközésnél robbantak volna. Az irigység még nagyobb arányokat öltött volna és ha anyagilag nem is tudtak volna közvetlenül ártani, de annál nagyobb támadásokat kellett volna elszenvedni a szellemi téren. Mindenféle gyanúsítások, pletykák és rosszakaratú támadásoknak lettél volna kitéve. Ez elkerülhetetlen volt, mert az a megposhadt fluidhalmaz olyan káros gázokat termelt ki a lelkekben, hogy azok csak robbanhattak. — Legyél abban megnyu-

godva, hogy az éltető szellemi levegő beáramlásának te voltál az eszköze. Lassan lemaradnak azok a megterheltetések, akik ma még nem tudnak beleilleszkedni egy tisztább, szellemi mozgalom eredményeibe, egy olyan munkába, melyért sem dicsőség, sem hatalom, sem szellemi, sem anyagi ellenérték nem jár. — Mert amikor valaki akár egyikre, akár másokra számít, az már nem önzetlen munkása az Úrnak. — Nem baj, csak vádoljanak, eljön az az idő, amikor mindenki meg fog arról győződni, hogy ez hamis és hazug beállítás volt egy megvadult lélek lázalmából kiragadott képzelet, melyet beledobott a hozzá hasonlók közvéleményébe, de minél hangosabban kiabálja annál kevesebben hallgatnak rá. Végre is egészen érdektelen emberek vetnek véget — mégpedig részére eléggé szomorú véget — ennek az ő részére balsikerű és áldatlan vállalkozásnak. Tehát, ha ezt vesszük a kísérleti anyagnak, maradjunk ennél.

Az ütközések oka és célja mindig a különböző elveken felépülő lelki érzések megmozdulása. Az emberi léleknek is vannak látható és láthatatlan céljai, melyeket el akar érní. Sokszor a tudatot megkerülve igyekeznek érvényesülni ezeknek. Azért mondom, hogy nem ismeri az ember önmagát, amíg valamely célját el nem érte, vágyát meg nem valósította és azért vagy öröm és belső megelégedés, vagy csalódás és szenvedés nem jutott részére. Akkor is csak a valamennyi bölcseségre eljutott lélek tud helyes ítéletet tenni, amikor a saját lelkéről, vagy sorsáról van szó. Ezek a célok és ezek a törekvések ütköznek egymással, amikor kereszteződnek az élet-úton. A tévedések és a helytelen elvek az első pillanatban, mint ellentétek támadólag viselkednek egymással szemben, amíg egy-egy felületen nem találkoznak egy-egy hasonló elgondolással, melyen megegyezve, összetett erővel támadják a közös ellenséget, természetesen csak addig, amíg különböző érdekeik nem ütköznek.

Így van ez az emberi lélek különböző vágyai és törekvései

szerint is. Hol ide, hol oda csapongva keresi a boldogabb létet, mert nem kedvez a bűnök következményeinek feldolgozásával beosztott földi élet — a sors — senkinek, amíg a reá kiosztott részt fel nem dolgozta és a feladatot meg nem oldotta, mellyel egy jobb és szebb élet lehetőségeinek alapját fektetheti le.

Azért mondta az Úr a két tanítványnak: „a poharat, melyet én is megiszom, bizonyára megisszátok, de hogy ki üljön az én jobb kezem felől, azt nem én határozom el, hanem a mennyei Atya”.

A bűnök következményeit, a téves elgondolások és helytelen irányban történt nekilendülések, fáradságok, munkák rossz következményeit: a szenvedéseket, csalódásokat el kell hordozni, mert a test születésével mindenkinek kijut a maga része a földön. De megtalálja-e, felismeri-e a helyes irányt, amely felé haladva az isteni Kegyelemmel találkozhat és kifejlődhetnek azok a lelki szervei, melyekkel fel tudja fogni, meg tudja érteni az Istennek az ő megtartására és felemelésére

adott törvényét, melyet betartva, ha szenvedve is és sok lemondás árán, de mégis kijut a káoszról. Mert nem enged utat a bűn érvényesülni akaró törekvéseinek, hanem mivel gyarlságánál fogva önmaga erejéből képtelennek érzi magát a nagy küzdelemre, az Úr földön hagyott győzelmes igazságának erőire támaszkodva megküzd a maga harcát... Ezzel a harccal lemarad lelkéről a bűn teste és felszabadul a bűn törvényétől: a haláltól.

Ez az a titkos üzenet, ez az az isteni végzés, melyet a test és vér állapotában élő lélek még nem vallhat magáénak, hogy a bűn testében élő lélek el ne bizakodjék és kísértésbe ne essék, hogy a kevélység el ne foglalhassa. Mert a test és vérben megjelenő erők kivették a Mennyei Birodalmából és lettek a bukott lelkeknek vezeklő ruhájává, melyben dolgozni és harcolni kell, amíg csak meg nem világosodik az emberben az isteni szikra és fel nem ismeri boldogtalanságainak, szenvedéseinek okát: a bűnt és tévedést.

A lelki test szövődéke a bűvőhelye ezeknek a tévelygéseknek

és bűnöknek. **Hiába ölik meg a hús és vér testet, a tévelygéseknek lelke ott marad a lélek összetételében.** — Csak egyedül az szabadíthatja meg ezektől a lelket, Aki ezeket legyőzte. Csak a világosságnak a Szentlelke sugározhatja be a sötétséget, csak az mutathatja meg a halandó embernek merre menjen, hogyan éljen, hogy megmeneküljön a haláltól, a gyötrelmekről.

Amikor valaki a földre jön és a test az anyatesttől elválik, egyenesen sorsának, pályájának forgásába esik bele. Ez ragadja magával és viszi, keveri a többi sorsokkal, hogy a sorsok szabadakarátú szellemi magvai megtermékenyüljenek azoktól a hatásoktól, melyek a külső értelmén keresztül a belső szellemi értelemre serkentőleg hatnak és új szellemi villanások, gondolatok, érzések és vágyak cselekvési készségek formájában nyilvánuljanak meg a földi pályán. Nyomokat hagyjanak maguk után, melyek áldást, vagy elkeseredést hoznak ki a velük egyidőben élők és az utánuk következők lelkéből. **Mindenki annyi értékűt jelent, amennyi valódi értéket hagyott maga után földi ténykedésével.** — Akit az isteni Lélek vezérel és Annak hatása alatt él és cselekszik, áldássá válik pusztá élete a földön. Mert, ha nem is végzett nagyjelentőségű munkát, de a jót és igazat elősegítette. Csendben, szerényen meghúzódott azoknak árnyékában, akik harcos életet éltek és az igazságért szenvedtek. Csendes, harmonikus megjelenésükkel pihenést nyújtottak, vigasztalást és biztatást adtak a fájdalokkal megpróbáltatottaknak, ezzel sokat és nagyot cselekedtek.

De, akik bármilyen címen gyötrelmeket okoznak és az igazságot félreállítva, hazug állításaikkal megrontják az emberek fel fogását valamely dolgról, azoknak végig kell szenvedni saját törvényüket, mert megrontották az Isten Igéjét a földön.

Mind más az, ha belátva bűneit, megbánja tettét és megalázkodva megtér és az Igazság Törvénye előtt meghajolva elfogadja az igazság feltételeit és végigszenvedti azokat a következményeket, melyeket ki kell simítani, fel kell dolgozni. Az ilyen megmenekül a szigorú kamatokról és a tőkét befizetve

szabaddá válik, hogy a rossz helyett már jót cselekedhessen. — De, aki a sorsában előrejelzett ütközési lehetőségeit megtetézi gonosszal, az poklot teremt magának a jövőre nézve. Isten veletek!

A Törvény hatalma és az emberi életre gyakorolt hatása()**

A testén keresztül érző ember igazsága: szemét-szemért, fogat-fogért! — A Törvény hatalmas erejének saját tapasztalatán keresztül való megismerése szükséges minden lélek részére. — „Ne ítéljete!” — A Törvény hatalmából senki meg nem szabadulhat. — Szükséges a szenvedések tapasztalatával megszerezhető fék és korlát, mely a végromlástól óvja az ellentétes irányba haladó szellemet. — Az isteni Kegyelem feltartóztatja a bűnök következményeit az áldozatos lelkeken keresztül. — Az áldozatos lelkek példájának hatása. — Az elfajult lelki természet megsemmisíti a megkülönböztetni tudást. — A Természettörvény reakciója a durva bűnök felmagasztalásával szemben. — A földi élet annyi, mint a vízcsepp találkozása a napsugárral: a kegyelem Istenével. — Mi a fontos feladat a földön? — Semmi el nem vész, amit az isteni Gondviselés adott.

Az emberi lélek nem biztos azokban az elhatározásokban, melyeket magában kialakított — mivel nem lehet biztos sohasem, amíg a földön van — és földi szemekkel nézi azokat az eseményeket, amelyeket kétféle értelemben lehet feldolgozni, mivel látszólag mind a kétféle mód helytállónak bizonyul. — Az egyik mód a földi természetes igazság szerinti, a másik az isteni Kegyelem szerint van, mely titokzatosságával érthetetlen a földi, emberies gondolkozás előtt. Mert mind a jót, mind a rosszat a maga érzései szerint tudja csak mérlegelni, mivel nem áll módjában más mérték szerint ítélni, ha igaz és őszinte akar maradni önmagához. Az élet nyújtotta javakat és fájdalmakat a testen keresztül érzi és természetes ösztönével óhajtja az egyiket, míg a másiktól igyekszik elmenekülni. Azért mivel az em-

beri élet ilyen kezdetlegesen van felruházva azokkal a megérző képességekkel, amelyeknek segítségével túl tudnának látni azokon a ködökön, melyek a teljes igazságot eltakarják szemük elől, tehát ebben az emberi életben ez az igazság az uralkodó törvény felettük: „Szemét-szemért, fogat-fogért!” Aki ezt a törvényt átlépi és ellene tesz, az semmi körülmények között el nem kerülheti a hasonlóval való megtorlást. Már csak azért sem, mert szükséges a Törvény hatalmas erejének az ismerete minden lélek részére és ezt csak úgy ismerheti meg teljes mivoltában, ha a saját tapasztalatai szerint szerezheti meg. — Azt mondja az Úr: „...semmiképpen ne ítéljetek, mert amilyen mértékkel mérték ti másoknak, ugyanolyannal mér tinéktek az Igazság Törvénye”. — Tehát ha ez így van, akkor esztelenség az ember részéről az, ha szembehelyezkedik akár gondolatával, akár cselekedetével a Törvény hatalmával, mert innen senki el nem szabadulhat, amíg le nem fizeti tartozását az utolsó fillérig.

Akik nem tudnak, vagy nem akarnak ezekről az igazságokról tudomást venni — mert gögjük kényszeríti őket a hitet-lenségre és az igazság semmibebevételére, azok így kénytelenek az Igazság hatalmas erejét megtapasztalni, hogy ismereteik és fogalmaik bővüljenek és érzelmviláguk gazdagabb legyen a szenvedésekkel megszerezhető tapasztalatok által. Hogy **higgyenek** ezekben az igazságokban és ennek eredményeképpen tiltó korlátokat építsen az értelem a lélek belső világába. A további fejleményekben pedig megszűnjék a bűn hatalma a lélek felett és boldogabbá váljon az élet mind a földön, mind a szellemi életben. — Minden a jóért, az igazért van, hogy ennek áldásait élvezhesse és mint neki adott isteni ajándékot örökké megtarthassa a teremtett szellem. Bár a gondolkozó lélek rájön ezekre az egyszerű igazságokra, de a megromlott lelki természet fellázad ellene és a szellem minden belátása ellenére sem tud uralkodni alsóbb énjének megnyilvánulni akarásán.

Tehát szükséges a korlát, szükséges a fék, mely a végromlástól

és pusztulástól megóvja és visszatartsa az ellentétes irányban haladó szellemet. Ezek azok a büntetések, csapások és szenvedések, melyek a saját hibás elgondolásaik és cselekedeteik folytán előállnak. Az isteni Kegyelem feltartóztathatná — mint ahogy fel is tartóztatja — a bűnök következményeit, azokkal — a jónak és igaznak bizonyos mennyiségével átítatott lelkekkel —, akiket a szeretet képessé tett arra, hogy munkát vállaljanak azoknak érdekében, akik elhomályosult értelmükkel és tapogatódzó érzéseikkel nem volnának képesek maguktól a helyes és egyenes utat megtalálni.

Bár ezek az áldozatos lelkek sokat szenvednek a bűnök és bűnhődések világában, de áldozatos életük nyomán mégis némi megértés és a jónak, igaznak bizonyos értékelése és elismerése az eredmény. Ezek az eredmények sokszor példaképnek maradnak fenn azoknak lelkében, akik a fejlődési vonalon már megközelítették azt az utat, melyen elérkezhetnek oda, ahonnan az áldozatot hozó lélek elindult a földre. Az ember lelki szemei mint egy hályoggal benőve, teljesen vakká teszik a lelki és szellemi dolgokkal szemben.

Az elfajult lelki természet az a hályog, mely el-homályosítja a látást és a jó és rossz közötti megkülönböztetés képességét el-tompítja és végül teljesen megsemmisíti. A durva bűnököt sok-szor erényként magasztalja és dicsőséges dolognak tekinti a megvetésre méltó cselekedetet. Ez a fokmérője a szellemileg teljesen alásüllyedt csoportoknak és alakulatoknak, egyéneknek és koroknak. Amikor idáig eljutottak, akkor a Természettörvény, mintegy kiveti magából és megsemmisíti azokat a külső formákat is, melyekben ezek megjelentek. Néha egész világok mennek pusztulásba, néha csak világrészek, országok, területek semmisülnek meg és vettetnek ki a külső sötétségre, ahol két-ségbeesések és fogagnak csikorgatása hallatszik. Ez a nagy tragédia minden népfajnál nemzetségnél egyszer megtörténik. Mert minden népcsoportnak megvan a dicsőséges felemelkedése és bukása, amit mindig akkor játszik el, amikor legnagyobb

hatalmával hivalkodik és elbizakodva legyőzhetetlennek tartja magát.

Az egyén is akkor szerzi meg a maga bukását, amikor legbiztosabban érzi magát a nyeregben. A dicsőség kábító italát szürcsölve az ellentét hálója a legbiztosabb fogást csinálja.

Jó ezt szem előtt tartani mindenkinek, mert rövid a kábulat ideje, de hosszú az, amíg ismét a felszínre kerül az a vízcsepp, melyet egy pillanatra átvilágított és átmelegített a nap sugara. Mert azután lekerül a mélyre, a cseppek tömegébe, amely a nagy életfolyót teszi ki. A mélyben szolgálatba fogják és hordoznia kell a gályát, mely tengernyi szenvedés terhét viszi magával...

A földi élet gyermekem annyit jelent, mint a vízcsepp találkozása a nap sugarával. A lélek találkozása a kegyelem Istenével. A kegyelem sugara akit ér, ne azzal törődjön, hogy mit cselekszik a mélyre merültek tömege, hanem minél tökéletesebb legyen a napsugárral való találkozása. Mert az élet csak egy pillanat, de ez a pillanat kiemelheti az ember lelkét a tömegek szenvedéseiből, mert felhő alakjában a végtelenség tengerén úszik tova és áldáseső alakjában hullik le a földre, hogy ismét visszajuthasson égi hazájába.

Minden cseppnek és minden léleknek van külön sorsa és rendeltetése az Isten törvényvilágában a hasonló célúak, hasonló rendeltetésűek nem távoznak el messze egymástól, csak a bűn tépi szét, csak a tévelygés választja el az összetartozókat. — **Azért megtérni a bűntől és visszatérni az isteni Törvényhez ez a fontos feladat a földön.** Minél jobban törtet valaki a földi értékek megszerzése és a földi élet örömei után, az annál messzebb távozik előle. Azért, ha megvan valami, adjon hálát érte; ha nincs meg amire vágyik, akkor is adjon hálát, mert az örökkévalóban van neki a jobb félretéve. Azért ne féljete, mert semmi el nem vész, amit az isteni Gondviselés adott, ha úgy látszana is, hogy elveszett. Mert az Úr megadja azt annak, aki az Ő Törvényét megtartja.

De félhetnek azok, akik ezt a Törvényt kijátsszák és megcsúfolják, mert nemcsak a mulandót, hanem az örökkévalókat is elvesztik.

Isten veletek!

A sorsok alakulása()**

A szívidegességről. — A csillagsugárzásokról. — Mindennek van következménye. — Miért nem követi nyomban büntetés a bűnt? — Hiába minden emberi spekuláció: a büntetés kikerülhetetlen. — Mikor él próbát a lélek? — Az élet minden nyomorúságának a bűn az oka. — A megismerés, beismerés és belátás szükségessége. — A szenvedések keresztjének elhordozása és titokzatos hatása. — Miért tiltotta a mózesi törvény a nézőkhöz való fordulást?

Szívidegesség van gyermekem, vagyis az összes idegeid túlérzékenysége folytán a szív idegei ki vannak fáradva, azaz a szál, ami a lélek és a test egyensúlyi helyzetét tartja fenn, hogy ne terhelje meg egyik a másikat felettébb. A testi betegségekből származó fájdalmak a lélek erőivel többé-kevésbé leküzdhetők, vagyis semlegesíthetők. A lelki fájdalmak elviseléséhez a testi állapot változatossága cserélődési folyamata adja meg azt az elvonó és felosztató, figyelmet lekötő eljárást, amelynek segítségével a lélek más oldalról érkező izgalma új erőforrást nyit meg és lassan pótlódik az elvesztett erő és az egyensúlyi helyzet ismét helyreáll.

Bizonyos csillagsugárzások, amelyek száz, vagy ezer lélek részére meghozzák a nagy próbákat és csapásokat, az ezeregyedik részére talán éppen az ellenkező eredményt hozzák meg. A lélek esélyei kiszámíthatatlanok, mert sokszor csak árnyalati eltérések mutatkoznak a földi számítás előtt és a valóságban talán egy világ választja el egyik lelket a másiktól fokozatilag még akkor is, ha mind a számításban, mind a földi látzatos életben minden teljesen egyezőnek látszik is. A hit ereje, az isteni Kegyelem titokzatos munkája, mely kikutathatatlan mélységeken és magasságokon keresztül szövi, oldja és bontja,

vagy szűkebbre szorítja a Törvény szálait aszerint, amint azt az isteni Akarat parancsolja. **Amint az emberi öntudat megkezdésével felemelkedik a lélek az imádság szárnyain, olyan hatalmas dolgokat művel, amit az ember ki nem kutathat és ki nem számíthat.**

A lehetőségek és eshetőségek tere végtelen, mert van Isten felettünk, és aki Istenben él, az a végtelenben, az örökkévalóban él. Lehetőségei kiszámíthatatlanok, mert az Isten ura a végtelennek és mint ahogyan ezt senki fel nem mérheti, úgy a lehetőségeket sem számíthatja ki és le nem rögzítheti.

Vannak elkerülhetetlen következmények is a földi életben, melyek nem csak lesznek, hanem már vannak, mert az előzmények létrehozták azt. Így vannak a jónak és vannak a rossznak okvetlen bekövetkező fejleményei, melyek elől sokszor nem térhet ki a földi ember, annál kevésbé a lélek.

Azonban mindennek van érési és erjedési ideje és törvénye, mely kikristályosíthatja azt a lelki indítóerőt mindenben, mit miért cselekedett meg az ember. — Azért nem követheti nyomban bűnhődés a bűnt, mert hiába bűnhődne a lélek tudatlansága folyamán, nem lenne képes felfogni és magába feldolgozni azokat a finom rezgéseket, amelyek szükségesek a lelki természet átformálásához és átalakításához. — Az isteni Törvény pontosan dolgozik és kifogástalan eredményeket mutat fel, amikor valaminek itt van az ideje. — Az ember kapkod, hadonász jobbra-balra, mert azt hiszi, hogy az ő saját erejével okosságával ki tudja kerülni a rossz következményeket, amelyeket valamikor megteremtett a maga részére. — Lehet, hogy amíg a bűnlajstroma be nem telt, addig sikerül is elkerülnie a **kisebb** büntetést, de amikor az betelt, csak egy kicsiny pontot tegyen hozzá, már rázúdul **a nagy, a kikerülhetetlen** bűnhődés, melyből nincs menekvés addig, míg az utolsó cseppig ki nem üríti a szenvedések poharát.

Tehát nagyon bölcs dolog az, ha az ember idejében megtér az ő Istenéhez és felajánlja lelkét, testét, időleges és örök életét az

isteni Törvény betartására és az isteni Akarat szolgálatára. Bűneinek, tévelygéseinek teljes felszámolását az Istenre bízva, bűnbocsánatért és kegyelemért könyörög és teljes hittel az Úr oltalmába és védelmébe helyezkedik.

Akkor jönnek az úgynevezett próbák, melyek nem jelentenek mást, mint az ember lelkének mindenkori levizsgálását, hogy mennyire haladott a jóban. Ezek a próbák legtöbbszörre nem akkor jönnek, amikor valami nagy fájdalom, vagy kétségbeejtő helyzetek elé van állítva az ember, hanem amikor minden kedvez, amikor az élet sikerekkel gazdagon árasztja el. Ilyenkor van szabadsága az embernek a jót, vagy a rosszat választani. Sok ember azt hiszi ilyenkor, hogy valamiképpen ezt érdem szerint kapta az Istentől és bizonyos titkos elgondolás folytán magát érdemesebbnek tartja az élet ajándékaira, mint a szenvedésekben és alárendeltségben sínylődő embertársát. — Pedig éppen úgy próba alatt van, mint a szenvedő ember, mert fordul egyet a kerék és a lenézett szenvedő ember fenn van és ő pedig a hatalmas, a sikerekben gazdag, lent találja magát azok között, akiket lenézett és semminek állított. — A szenvedő ember is próbát él. Nem irigyli-e és még törvénytelen úton is nem igyekszik-e megszerezni a másét? Nem hordoz-e a lelkében kegyetlen bosszút, hogy azokon kitölthesse, akiket sorsáért — talán ártatlanul — okoz és vádol?!

Az élet keserőségei megvannak, mert a bűn hatalmaskodó természetével uralkodik az emberen, amíg a lélek fel nem ismeri azt, hogy **az élet minden nyomorúságának a bűn az oka.** — A bűnt felismerni és — bármilyen káprázatos csillogásban jelenjék is meg az emberi lélek előtt — attól szabadulni igyekezzék a földi ember. — De bármilyen nagy legyen is a földi ember lelkében a jó felé való igyekezet, bűnökkel át- meg átszótt lelki természetének vágyai és törekvései újra és újra apróbb-nagyobb bukásokba viszik bele és végeredményben kénytelen belátni, hogy az Isten útján egy lépéssel sem jutott előbbre, mint a kezdet kezdetén.

Ezért szükséges, hogy az az ember, aki eljutott a **megismerésig**, a **beismeréshez** is eljusson és amikor ezzel is tisztába jött, **belássa**, hogy az isteni segítség nélkül nem tud megszabadulni sem a bűntől, sem az ezt nyomkövető bűnhődéstől. — Fel kell vennie mindenkinek a keresztet és hordozni kell a bűn következményeit: a szenvedéseket akár a saját, akár a mások bűnei miatt. **A szenvedések elhordozásával nagy oldó és bontó erők szabadulnak fel a lélekben, melyek hatványozódva hatnak befelé és kifelé.** Oldanak és bontanak, titokzatos hatalmat gyakorolnak a lélek természetének átalakításában, eshetőségek és lehetőségek vonzására vagy eltávolítására, földi életek és sorsok megváltoztatására. A Természettörvények enyhébbé, vagy keményebbé alakítására, mert a lélekért, a szellemért és annak a jóban való előhaladásáért van minden. Mert az Isten a Szeretet, Aki a bűnhődést is azért engedi meg, mert szükséges az, hogy a teremtett lélek megismerje a rosszat a rossz következményeiről. **Minden bűn feloldható és minden szenvedés megváltoztatható, ha azt az isteni Akarat jónak látja.** De vannak nehezen oldódó és könnyebben oldódó bűnök és kiérett és még ki nem érett következmények. Az egyiket hamarabb, a másikat nehezebben oldja a segítő erő, mert jobban kikristályosodott a lélekben. Jobban belevésődött az egyénesült lélek természetébe.

De Istennek mindenképpen lehetségesek és nem szabad a reményt soha feladni senkinek, mert könnyöggésszel és bizakodó hittel olyan eshetőségek jönnek segítségül az embernek, melyek távol estek az úgynevezett sors alakításánál, mert a kedvező szél gyorsabban hajtja a cél felé a kibontott vitorlákat.

De ha az emberi lélek remény nélkül feladja a harcot és nem tesz semmit a vihar előtt, akkor könnyen elmerülhet.

A mózesi törvényben **azért van megtiltva a nézőkhöz való járás és tudakozódás**, mert nem a magasabb törvényvilágot ismerő prófétai látnokok lelki szemével láttak és nem az isteni ígéretet és Törvényt ismerők magyarázatával látták el az ügy-

nevezett látók ezeket a látásokat, melyek az emberi lélek sorsában, mint lehetőségek felsorakoztak, hanem sokszor mint megtévesztő bizonyosságot mutatták meg és ezzel az isteni hatóerőt kizárták az ember tudatából. Pedig élve, vagy halva, egészségesen, vagy betegen, az Isten kezében vagyunk. Ő formálhatja lelkünket-testünket az Ő kegyelme és akarata szerint. Sokszor azért cselekszik nagy kegyelmet egyik-másik sorsában, életében, hogy bizonyosságot adjon arról, hogy Ő az Úr, a Mindenható, a mindenekfelett való hatalmas Isten, Akinek legyen dicséret, dicsőség mindörökké. Ámen.

„Időben és térben közel, de lehetőségben távol”... ()**

Az isteni Gondviselés kegyelmi rendelkezései a Törvény merevségének enyhítésére.

Lehetséges az, hogy emberek időben és térben közel vannak bizonyos dolgoknak a kikerülhetetlen bekövetkezéséhez, de lehetőségben távol — mert közbe beékelődik olyan eseménye —, és ha csak árnyalatilag is, de — olyan történés, ami nem is érinti az egészet, semmi köze sincs a dolog előre — vagy visszafejlesztéséhez — és mégis: hatásaiban nagy befolyást gyakorol az egész dolog kifejlesztésére, vagy megsemmisítésére. — Én azt mondom, nem az idő határozza meg, hanem a lélek benső érzése. Nem mindenkinek van a lelkében ilyen előkészítve és nem az időben és térben való közelség határozza meg, hanem a lehetőségeknek az egybekapcsolódása. Ezekről már beszéltem neked. — És ezeket a közbevetett éveket, árnyalatokat és látásokat az isteni Gondviselés fenntartja magának, hogy a kegyelem rendelkezései a Törvény merevségét gyengítsék. — Sokszor annyira gyengítik, hogy az előre látott és elhatározott események nem is következnek be, ha a lélek más fordulatot, vagy irányt változtat. Ezért nem lehet a jövőbelátás képe teljes senkinél, csak ha már az események teljesen megérlelődtek.

Mindenesetre nehéz út volt amin végigjártál, és mégis, ha nehezségek lesznek is, de csendes, békés és megelégedett öregségre fogsz visszatekinteni a te boldogságban töltött szellemi életedből, mert az élet utolsó szakasza nagyon jó és békés lesz. Bizonyos szelíd, boldogságban töltöd napjaid és éveid, mert minden megoldódik.

A jó Isten minden borús napra küld egy derűs időt, amikor mindent elfeledtet a mosolygó verőfényes égbolt. Azért ne búsulj és ne izgulj, bízd magad az Úrra. Ő mindent elintéz.

Isten veled!

Félelemről, igazságról, lelkiismeretről()**

A félelem kialakulása. — A lelkiismeret nyugalma és a büntudat. — Az igazsággal való harc és a lelkiismeret ébredése, a belátás kialakulása. — Az igazság nagy erősség és biztonság. — A fejletlen, tompaságban élő léleknek még nincs lelkiismereti kérdése. — Egy közmondás, ami nem egészen helytálló.

Már várlak régóta az Úr Jézus nevében gyermekem. Meg fogja adni azt is ami jár és azt is, ami nem a rendes kialakított bére a munkának, hanem azon felül a jutalom, az elismerés, a megelégedés bizonyítéka. — Neked pihenni kell most, hogy az idegeid megnyugodjanak, és ha megpihentek ismét elhordozóképesek lesznek. Ha a lélek a nyugvópontján sérül meg, nehezen nyeri vissza az egyensúlyi helyzetet és nehezen tud beleilleszkedni az adott lehetőségekbe. Mert, ha az jobb is, mint elmúlt állapota, de ha nem kívánta, nem óhajtotta azt, nem tud megelégedett lenni. Üresség marad azon a helyen és betöltetlen, azért sokszor nehezen tud meggyógyulni bizonyos lelki betegségekből.

A félelem is egy ilyen nagyon nagy hatású visszamaradt mellékérés, mert sokszor az ok már régen kitisztult, elhalványodott a lélekben, ami valami nagyon rosszat hozott létre, mint következményt és a félelem megmaradt.

Az igaz, hogy a lelkiismeret nyugalma teljesen kiegyenlíti a lélek egyensúlyi helyzetét, de ezt nem mindig a valóságos büntetlenség adja, hanem a büntudatra nem ébredt lelkiismeret az ő maga tompa világában szunnyad még. A legtöbb nagy bűnös még ilyen tompa lelkiállapotban van. Csak akkor nyer némi világosságot, amikor bűnei miatt lakolnia kell. — A szenvedés ébreszti fel a félelmet, a menekülési ösztönt és csak később, amikor a szenvedés megtörte a lélek konokságát, azután kezd belátáshoz jutni és akkor kezdi értékelni a békességes életet. Legtöbbnyire, ha hasonló sorsba kényszerül, mint amilyen sorsot ő alakított ki másnak. **Az igazság megtöri a legrosszabb lelket is**, mert az olyan, mint a legkeményebb acélfal. Semmiféle önző okoskodással át nem ütheti, mert mindig önmagát üti át. Végül mégis megtörik a rossz. Az igazság ereje megőrli a vasat is. Amikor a lélek már átvergődte magát az igazsággal való harcokon, akkor kezd egyszer-más-szor érezni a lelkiismeret ébredését, mert akkor már érzékenyen érinti az igazság alakulásának formái. Belátja, hogy az igazság nagyobb, erősebb és hatalmasabb, mint az emberi ésszel kifundált fufang és ravaszság. Belátja, hogy az megdönthetetlen és a lélek maga is igyekszik az igazságra, mert érzi, hogy az igazság áldásai több örömet és biztonságot adnak, mint a legnagyobb sikernek látzó csalfa eredmény, melyet egy rövid pillanatra elérni hitt. A lélek megszereti az igazságot és szolgálatába szegődik.

Az igazság nagy erősség és hatalom a tudatban a hamissággal, a hazugsággal szemben. Erőt és bátorságot nyújt és igen sokszor védelmet is, nemcsak a láthatatlan világban, hanem ez a biztonságos bástya kihat az anyagi világba is és — bár az ember nem látja —, de érzi azt a hatalmas erőt, melyet le nem dönthet még az erőszak sem. Egy-egy pillanatra tán eltemetheti és megnyomoríthatja, de az mint a lefojtott erő, szétveti a lefojtó erőszakot és megújulva, megtisztulva kiemelkedik. Azért nem lehet tartós a rossznak a hatalma az emberen, sem a lelkeken, mert az ember természete ezzel nem tud megbarátkozni

soha.

Aki már ismeri a rosszat és annak következményeit, az kerüli mind az egyiket, mind a másikat. Aki nem kerüli, az még fejletlen tompaságban élő lélek és annak még nincs lelkiismereti kérdése, az még a tudatlanságban szendereg.

Nem egészen állja meg a helyét az a közmondás, hogy a jó lelkiismeret hozza meg a nyugodt álmot. Mert a jó lelkiismeretű ember álmát és biztonság érzését is megzavarhatja a gonoszság, mert félelmet kelt. A félelemérzés a szenvedések emlékeként ottmaradt árnyék, ami int, véd, óv és gondolkozásra késztet. Ez nemcsak az ember saját érdekében, hanem szereteteinek, munkájának, eredményeinek, a világ jó felé haladó egységének az érdekében történik így.

A félelem intés az elővigyázatosságra.

Azonban a felettébb való félelem már a lélek betegsége, amiből ki lehet gyógyulni az isteni segítséggel. Te is meg fogsz gyógyulni, mert nem magaddal hoztad, hanem itt alakult ki a lelkedben a sok rossz hatás feldolgozása által. De a jó Isten segítő kegyelmének erejét megtapasztalod és megenyhül a lelked.

Isten veled!

Krisztus a Szeretet Királya()**

A látszatban sokszor kell csalódnai. — Az együttérzés szent törekvése. — Engesztelődés. — A szeretet a Krisztusban való munkálkodás misztériuma. — A szédítő tempójú földi életről, amely nem kedvez semmi eszményinek. — Az isteni Kegyelem félreállítja sötét múltak emlékét. — A Kegyelem ajándékai. — A fájdalom mélyén rejlik nélkülözhetetlen igazságok. — Az alázatos lélek boldog, ha szolgálhat az Úrnak. — Visszatérés a bűn újtjáról. — Az atyai hazahívó szó. — A megtérni kívánó bűnös lelket Krisztus hozza közel az atyai házhoz. — Krisztus gondoskodó szeretete. — A hazafelé vezető út fáradalmai. — A Hatalmas Király ajándékai.

Minden kétoldalú a földön. A látszatban sokszor csalódní kell, amíg eljut az ember odáig, hogy minden oldalról képes a dolgokat elfogulatlanul megvizsgálni és mindegyik oldal hibás részét meglátva — nem dobja el az egészet, hanem arra törekszik, hogy a hibákat kijavítsa és a jót vele egyesítve, a maga értéke szerint megbecsüli és szolgálatába állítja annak a nagy és szent célnak, melyet az isteni kegyelem az egész emberiség elé állított. Amíg ezt a célt el nem éri, vagy legalább is meg nem közelíti, addig nem tapasztalhat az emberi lélek semmi jót, sem a földi, sem a szellemi életben. A cél, amiért a mi Urunk is lejött mennyei hazájából, az egyetemes szeretet megismerése és kifejlesztése, hogy levetve az önzés elhatároló és különválasztó törvényét, az együttérzés mindent magába foglaló nagy és szent törekvésével egy közös célt találjon, amely felé haladva minden egyes lélek meg tudja találni a maga egyéni boldogságát.

Már sokszor az úton nagy kiegyenlítődések mennek végbe, régi elavult emlékek között, megkeményedett érzések olvadnak fel és mennek át az engesztelődés titkos vegyi folyamatán, ahonnan már csak egy lépés a szeretet fenséges misztériumának a megindulása és növekedése a lélekben. A Krisztusban való munkálkodásnak ez a legfőbb és elengedhetetlen kelléke, hogy az egyszerűségre eljutott lélek megtalálja örömét abban az eszmében, melyet a mi Urunk hozott a földre és tanított szóval és cselekedetekkel. Azt az igazságot, mely nem elítél, hanem megítél, felsegít és megjutalmaz.

A Szeretet igazsága ez, mely a Legfőbbtól, a Legnagyobbától, a világmindenség Teremtőjétől, az Atyától küldetett, tőle messze esett gyermekeihez a szenvedések világába; azért, hogy mielőtt nagy ítélet az elvettettség végbemenne, a bűn mámorából felébredt lelkek megtalálhassák a kivezető utat.

Mind jobban és jobban ébrednek a lelkek, mert a szenvedések szorongatásából mindig nehezebb a kimenekülés útját meg-

találni. — Az eszmék a gondolatok, a találmányok tömegeitől alig tud egy-egy lépést tenni a föld embere, alig tud a meglepetésektől magába tekinteni, már ott a halál. F fiatal éveinek virágzásában harci fogásokat kell megtanulnia, vagy az élet kuszált vonalain még alig hogy megpróbál tájékozódni, már meg kell alkudnia, nemes törekvéseiről le kell mondania, mert megvalósítása lehetetlen. Az önzés és hatalmi vágy keresztezi útját, elejbe áll valamely formában és kényszeríti a lemondásra. Hiába próbálkozik, hiába vár, az élet rideg kegyetlenséggel suhan el felette és mellette nem váltja valóra a jobb és nemesebb vágyait és törekvéseit. — Lassan kialszik a láng és hamu takarja be a parázsló vágyakat és törekvéseket, mert elérkezik az este, amikor már senki nem munkálkodhatik.

Ez a földi élet nagy és kínos csalódása a lélekre nézve. Hány összetört élet árnya húzódik végig a beködösödött emlékek, félreállított világában, hogy ne zavarja a jelent tettekre váró figyelésében. Igen, az isteni Kegyelem félreállítja a sötét árnyakkal borított múltak emlékeit, legyenek azok nagy bűnök, vagy nagy szenvedések által megterhelve és a testöltési lehetőségek törvényében az elátkozott királyfi sokszor torz alakban kénytelen megjelenni a világ színpadán, hogy találkozzon a csodával, mely rajta és benne megy végbe.

A kegyelem színes, ragyogó pompába öltözteti az értéktelen lelkeket, hogy a felületes emberlelkek megcsalódhassanak és fájdalmukban kényszerüljenek a dolgok mélyére hatolni, kereszenek, kutassanak azok után az értékek után, amelyekben nem kell csalódnuk. — A szenvedések és fájdalmak mélyén örökértékű igazságok vannak elrejtve, melyek nélkül soha sem tud kiemelkedni a lélek a föld rögéből. Ezek az igazságok kiemelik a földi ember gondolkozását és érzését a földi élet látzatvilágából, de ezekkel is csak erőtlenül hull vissza, ha nem tudott találkozni az isteni Lélekkel, Aki felemeli Magához a kegyelem által és betekintést enged a titokzatosnak látszó igazságok világába. Itt, az igazságok világában érzi át az emberi

lélek, hogy minden ismeretével és tudásával mennyire kicsiny és tudatlan és mennyire tökéletlen. Kicsinységének és tökéletlenségének tudatában alázatossá lesz és mélyen meghajol lélekben a Nagy és Hatalmas előtt és boldognak érzi magát, ha a Hatalmas elfogadja szolgálatait. — De hogyan, miképpen szolgáljon, hogy a Nagynak, és Hatalmasnak, az Igazságok Urának megelégedését elnyerhesse? — tanulni kell szolgálni, hogy hasznavehető munkát végezhesünk. Erre tanítja meg az embert a Hatalmasnak Fia, az Egyszülött, Kiben az egész emberiséget, az elátkozott királyfiakat **megváltja** a bűn átka alól, hogy visszaemlékezve boldog paradicsomi — bűn nélkül való — állapotukra, megutálják a világi élet örömeinek, ellentétes törekvéseinek moslékját és **visszatérésre határozzák el magukat**. — Ez az elhatározás, ez az **irányválasztás**, a visszatérés útjára való rálépés és azon való haladás, már meghozza a csodát, amit emberi értelemmel meg nem érthet és fel nem foghat a világi bölcsesség, mert a szívben mélyen elrejtett mennyei ember, a titokzatos „én”, az Isten Gyermeké érzi ezt meg: az atyai hazahívó szót, a Szeretetet szavát. Felújjong a lélek örömeiben, hogy nincs elhagyatva, bár még rajta vannak a bűn rongyai, a betegségek, a csalódások, az elvetettség, a nyomorúságok pikkelyei, de hallja a távolból a hazahívó szót és feltekint az égre, mert érzi, hogy még nagy a távolság közte és a mennyei hajlék között és ereje fogytán van...

Ezt a távolságot tölti ki a mi Urunk, a Jézus Krisztus az Ő személyes megjelenésével. Ezt hozza közel az Ő nagy áldozatával, mert úgy bánik az erőtelen ember lelkével, mint az irdalmas samaritánus, megtisztítja, bekötözi az életúton kapott sebeinket, erősítő italt nyújt ellankadt, kiapadt életerőinkbe. Gondoskodik a lábadozó, beteg lélek ételéről, italáról. Gondoskodik arról is, ha nem tud a maga lábán járni, legyen aki vezesse. Aki pedig már járni tud, annak megmutatja az utat, amelyiken közelebb és hamarabb hazajuthat...

A hazafelé induló földi vándort megtépi a tövis, felsérti lábát

az éles kavics, megmarják a sarkát a mérges kígyók. A lélek hol fázik, hol melege van, de megy, örömmel megy, mert: haza megy... Krisztus vele megy, mert szereti, hiszen az Ővé, mert az Ő áldozata, az Ő gondoskodása mentette meg az életét. Mellettünk járt, velünk volt szenvedéseinkben és bár láthatatlanul, de figyelte roskadozó lépéseinket, hogy el ne essünk. — így vele van minden lélekkel, aki az Ő útján jár és nem engedi el, ha meginog Ő felfogja, hogy el ne essen. — Azért ne féljete semmitől és senkitől, amíg az Ő általa megmutatott úton haladtok, mert ha elfáradtok, gondoskodik biztonságos pihenőhelyről és sohasem tudhatjátok, hogy hol és mikor rövidíti meg utatokat a Hatalmas Király és leveszi rongyaitokat, helyette díszes palástba öltöztet, hogy méltó megjelenésiek legyen a királyi lakomán.

Nagyértékű, sohasem látott és hallott drága ajándékokat osztogat azoknak, akiknek lelkében elhallgat a gonosz. Az úton szerzett sebesülésünk fájdalmait elhalkítják a hazatérés örömeinek és az Istent dicsőítő hálaadásnak hangjai, mely szívük mélyéről csendül fel. — És meglátjátok, mindig kiesebb, mindig élénkebb lesz az utat környező vidék, mert tarka virágos, zöld rétek és árnyakat nyújtó erdők között vezet utad, úgyannira, hogy azt hiszed, hogy hazaértél már...

Isten veled!

Következményekről és eshetőségekről()**

Ki tud együttérző, megértő lenni. — A következményekről. — Az érzések és gondolatok fegyelmezésének üdvös hatása. — A kegyelem virágai. — A hittel való imádkozás hatása.

Már régen várlak az Úr Jézus nevében gyermekem. Végighallgattam a te imádságodat és veled éreztem, veled keseregtem, mert tudom, hogy igaz bánattal álltál az Úr elé. De én azt mondom, nem olyan borús az ég, mint azt te látod. A szeretet és együttérzés mélyen járó gondolatokat hoz elő a felszínre, de nem mindenki értené meg azokat, ha így a maga valójában kö-

zölnéd embertársaiddal. — Mert a szenvedő embert csak az tudja megérteni, aki maga is szenvedett. A szeretet titokzatos lényegébe csak az tud valamennyire beletekinteni megértéssel, akiben szintén van már valamennyi szeretet. De amíg egy emberi lélek eljut odáig, addig sokat kell csiszolódnia, sokat kell elszenvednie, hogy a más szenvedésében is résztvehesen.

Amíg az emberi lélekben az önzés, a gőg és a bosszú, mint a vad bogáncs elterebélyesedik és azon töri az eszét, hogyan szerezhessen érvényt ezeknek az érzéseknek, addig helyén való a szenvedések és súlyos megpróbáltatások bekapcsolódása az életébe.

Nincs okozat ok nélkül és nincsenek következmények előzmények nélkül. Ezt nem személyekre mondom, vagy egyesekre, hanem csoportokra, nemzetekre, világokra, napokra és a csillagok milliárdjaira. Ezek mind egyetlen téves eszméből, egyetlen tetszetős hazugságból álltak elő. A kezdet: ez volt. A többi mind következmény. A kezdet meghúzódik a múlt ködében, mert jelentőségét elveszti azonnal, amikor a következmény jelenné válik.

Ahogy az édes gyümölcsben benne van a kemény és kellemetlen ízű magva, úgy minden kezdetben benne van a következmények már kialakult formája és kellemes, vagy kellemetlen hatása, melyet a jelen pillanat kielégült érzete nem enged érvényesülni a tudatban, mert ha valaki a jelen pillanat csábító hatása alól már ki tudja magát szakítani és a következmények lehetőségeit mérlegelni képes, akkor már nagy részben urává lett azoknak az érzéseknek és gondolatoknak, melyek őt a rossz következmények szenvedéseikhez kötnék. így nagyon sok rossz nem történik meg, ha az emberi lélek éberen örködik érzései és gondolatai felett, hogy azok kísértésekbe ne vigyék.

Nagyon szomorú képe van a világnak, ha csak szellemi szemekkel nézzük, mert a sok értéktelen hiábavaló szokások és felesleges töprengések, cél nélküli erőlködések még azokat a különben jól felkészült lelkeket is hatalmukba ejtik, akik mind-

ezeket már régen felismerték és szellemi életükben félreállították, de a földi általánosító fluiddal szemben gyengének bizonyultak. Így nem sokat, vagy éppen semmit sem tudnak cselekedni a világi téves felfogások megváltoztatása érdekében. Pedig azoknak a feladata az, hogy a jobbat, a szebbet, az igazabbat megszerettessék a nyomukban haladó emberiséggel.

Lassan, észrevétlenül lehet és kell az embereket leszoktatni káros szenvedélyeikről, hibás és téves felfogásaikról; jó példákkal haladni előttük, önuralmat gyakorolva. Ez nagyon is sok és nagy áldozatot követel, de mindennek van következménye és a következmények mutatják meg mindennek az értékét. — Vannak, amik még a földi életben megérnek és meghozzák a maguk gyümölcsét. De vannak, amelyek csak a szellemi életben, a tisztább és nagyobb világosságban válnak láthatókká, de azok mély nyomokat hagynak minden lélekben, akár jó, akár rossz következményekre világítanak rá. Ezek pedig nem az úgynevezett „jövőben” vannak elrejtve, hanem a jelenben is megvannak, csak még nem érett meg, nem alakult ki egészen.

Ezekkel minden teremtett léleknek számolnia kell, hogy semmi el nem vész, meg nem semmisül, mielőtt teljesedésbe nem megy. De — átalakulhat, kiformalódhat. A jóból még jobb, tökéletesebb, igazabb lehet, több boldogságot, örömet teremhet. A rossz pedig még rosszabb lehet, ha — közben a lelki hatások meg nem változtatják, fel nem ébresztik a lélekben szunnyadó, vagy elnyomott jó felé irányuló törekvéseket, melyek felerősödvé megváltoztatják a lelki érzéseket és lassan erejét vesztí a rossz, hogy helyet adjon a jónak.

A következmények lassú érési folyamata bőséges lehetőséget nyújt a kegyelem beáradásának, mely sok oldalról készíti elő azokat az emberi elgondolással fel nem kutatható és ki nem számítható eshetőségeket, melyek segítségül sietnek a megtérésre kész léleknek a jó felé haladásban.

Ezek az eshetőségek, vagy mint a menny felé vezető út szegélyének apró virágai, úgy vannak elhintve az életben, vagy mint

apró tündérek, akik az emberi lélek hívására megjelennek, hogy segítségére legyenek. De nem csak jó eshetőségek vannak, hanem rosszak is, melyeket sokszor idő előtt magához vonz az ember, ha a jó eshetőségekkel visszaélt. Ha minden kedvezőt magának tulajdonít, hitetlenségével rombol és a jónak ellensége.

A jó eshetőségek jóra való kihasználásával mind jobban veszt a rossz következmény a maga keménységéből és zordságából úgyannyira, hogy mire kiérne, már nem az a sötét, félelmekkel teljes esemény többé, mint elindulása és fejlődése kezdetén, hanem sokkal lágyabb, szelídebb formában jut kifejezésre.

Az isteni Kegyelem dolgozik, munkálkodik szüntelen a bűneiktől szabadulni, megtisztulni kívánók érdekében és meghallgatja az imádságokat, ha hittel kérik és hittel bocsátják útjára a mindeneket teremtő és fenntartó Atyához. Bár tudja Ő, hogy mire van az Ő kicsiny, gyarló gyermekeinek szüksége, azt megadja, de nem csak a szükségeseket, hanem azonfelül is, ha kéritek, hogy lássátok azt, hogy nem vagytok magatokra hagyva és legyetek bizalommal Hozzá.

A feszültség a hívők részére ilyenkor nagyobb, amikor az emberek lelki felemelkedésre Istennek átadott napokra, órákra készülnek. A láthatatlan világban is fel-fel lángol ilyenkor a hit ereje és valami megoldást, valami szabadulást sejt ez a világ is és támadást lát a lelki érzések megmozdulásában. Védekezik ellene és amit, akit át tud hatni villamos áramaival, abban zavaró hatásokat vált ki és ezen keresztül érvényesíti támadásra beállított természetes megnyilatkozását. Azért ne féljete a lappangó erők ki-ki robbanásától, sem ilyenkor, sem máskor. Az Isten lelke mindenek felett való hatalmas erőket tart készen, hogy megvédjen minden Hozzá forduló, segítséget kérő lelket. És Ő veletek van, nem hagy el soha. Isten veled!

Adventi szózat(**)

A teremtett szellemet a Teremtővel összekötő szálakról. — A visszafelé vezető út szenvedései. — A hiányérzetek betöltésére irányuló hiú földi törekvések. — Az istenhit fontossága az emberi lélek részére. — Adventi ígéret.

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében gyermekem, Kit imádunk és szolgálunk teljes lelkünkkel és minden erőnkkel. Mert ebben a szolgálatban van a mi boldogságunk kiteljesedése és a mi imádságunkban van lelkünk emelkedése.

Az élet örök és ebben az örökkévalóságban megmérhetetlen kincsek birtokába jutunk. Ezek a kincsek a mi Atyánkéi, de eleitől fogva nekünk adta, értünk munkálkodva nekünk teremtette, hogy boldogok legyünk és örüljünk az élet nagy ajándékának. **Ha néha szenvedve töltjük is ennek az örökkévalóságnak egy részét, az csak annyit jelent gyermekem, hogy az örömeknek a jelenlévő részét nem érezhetjük, mert figyelmünk a rossztól való szabadulást keresi.** A szenvedés nem természetünkhöz tartozó mennyei járulék, ezt nem az Isten teremtette, ezt az isteni Törvényből való kilépés hozta létre, mert amíg az Istenben vagyunk, addig nincs közünk a szenvedéshez és annak sem hozzánk. De amikor azokból kiléptünk, elszakadt egy összekötő szál az Isten és miköztünk. Amikor már másodszor kiléptünk, már a második szál szakad meg és így tovább és tovább szakadoznak el a szálak, amíg csak van valami, ami összetartja a teremtményt az ő Teremtőjével, addig mindig van ami elszakad és következményében hiányérzet lép fel és fáj, nagyon fáj az élet, mert nem tölti be az, aminek kellene, hogy betöltse. A mennyei természet szenved, a lélek boldogtalan, mert hiányzik minden amire vágyik, amire múlhatatlanul szüksége van. Ez a hiányérzet keresésre, kutatásra indítja a teremtett lélek ösztöni érzéseit és sokszor nem tudatosan, csak ösztönösen rátalál azokra a forrásokra, amelyek elvezetik a Kútfőhöz, hogy ott ismeretszomját kielégíthesse és megerő-

sődve felkészüljön a nagy útra: a visszatérésre. Nem tévelygve, lefelé bukva, hanem tiszta öntudattal, figyelve az út kietlenségére és zordságára, számolva mindazokkal a fájdalokkal és keserű csalódásokkal, melyek az úton várják majd, ha többedmagával ismét előre haladva teszi meg az utat...

Miért kell visszatérni? Miért kell a tévelygők világában szenvedni azoknak, akik immár megelégedve tölthetnék boldog napjaikat az örökkévalóság soha el nem múló idejében? Nem igazságtalanságnak látszik-e az igazak szenvedtetése az igazságtalanság világában való visszatéréssel? Valóban igazságtalanság ez az első pillanatban ahogyan megnézzük. De örömteljes boldogító igazsággá válik, ha az elkárhozottak, a kitaszítottak, a reménytelen szenvedések útjait járók szabadulását és megmentését célzó mennyei Atya intézkedését szemléljük, melyet e világ fundamentumának megvetteteése előtt elhatározott.

A világ keres, kutat, próbálkozik, kísérletezik, feltalál, módosít, mindig újat, mindig a csalhatatlant véli felfedezni. — És mégis minden a csalódások tengerébe hull, mert a mulandó világ természetéből merít, abból akarja hiányérzetét kielégíteni, abból akarja az örökéletre előhívott életét betölteni és csodálkozik azon, hogy az nem sikerül. Minden kísérlete meddő marad, mert minden a végesbe, a halálba vezet, oda torkollik bele, mert a halál uralkodik. Az övé a hatalom minden véges teremtmény felett, amíg minden vissza nem talál és vissza nem tér, az örök, változhatatlan igazsághoz, az Istenhez, a mennyei Kútfőhöz, Aki a világ fundamentumát úgy tervezte ki, hogy a Kútfőtől források vigyék szét és hálózzák be a földet azokkal az erekkel, melyek mentén dús a termés, üdébb a természet, enyhét ád és szomjat olt, nyugodtabb pihenést nyújt a földi vándoroknak, mint a száraz vidék, poros út, mely a reménytelenség portengerébe vezet.

Minden istenhit — legyen az a legprimitívebb, a leglehetősebb tákolmánya az emberi tudatlanságnak, mégis — valame-

lyes biztonságot, reménységet és kötelezettséget jelent a földön élő ember részére. Valamennyi törvényt tart fenn, melynek engedelmeskedni tartozik, melyet nem léphet át törvényes következmények nélkül. — Ezek azok az elszaggatott lelki szálak az emberi lélekben, amelyek régen, nagyon régen, a lélek emlékezésének elhomályosodása előtti időkben elszakadtak, amikor az emberi szellem az Istennel való közösséget az engedelmesség által megszakította és más utat keresett és teremtett magának, hogy boldog legyen. És — megteremtette a boldogtalanságot, a szenvedést, a végnélküli csalódásokat és a kétségbeesést.

Az isteni Szeretet megszávánván pártütő gyermekei vesztét, utánuk nyúlt az Ő kegyelmével és az elkárhozottaknak új életet, új lehetőségeket ajándékozott a földi étellel, hogy a jó és igaz megismerésével és követésével felemelkedhessenek arra a fokra, hogy a magasabb és tisztább lelkek életébe betekintessenek és megtalálják az életük célját abban a törekvésben, hogy azokhoz hasonlókká legyenek és részesévé válhassanak annak a boldogságnak, melyben ezek élnek.

De az ősi kígyó, a tévelygés szelleme, újra és újra félrevezette és félrevezeti az önmagában bízó emberiséget és megcsalja őket, mert a hazugságra, a semmire építi ígéreteit. Azért omlik össze minden, mint a kártyavár, amit ember eszel ki, azért szenved, azért vérzik, azért csalódik, azért várja minden fordulónál a kétségbeesés sötét, beláthatatlan mélysége, hogy elnyelje időtlen idők titokzatos, emléknélküli kódébe, mert az „ember” nem fogadja el az isteni segítséget, melyet feléje nyújt az adventi ígéletben. Mert az adventi ígélet beteljesedése nem a külső világban megy végbe először, hanem a belső emberben kell, hogy megnyíljanak azok a bűnöktől elrekeszelt ajtók, amelyek szabad utat engednek az isteni Törvénynek, a Szeretet Törvényének.

Az Igazság Törvényét az ember tökéletlenségénél fogva úgyszemint tudja maradék nélkül betölteni és ennél fogva soha senki

nem szabadulhatna meg a maga erejéből a szenvedések, az elkárhozottak vilgából. De, aki ennek tudatában van és felismeri a szenvedések és minden nyomorúságok okát: a bűnt és ennek az emberi lélekre gyakorolt hatalmával tisztában van, az belátja azt, hogy senki a maga erejéből meg nem szabadulhat, sem meg nem szabadíthat senkit, csak egyedül Az, Aki bűn nélkül való és hatalmas. Csak Az veheti fel a harcot a bűn hatalmával és erejével a földön. Mivel ez a föld alapjában a bűnösök és a mennyből kitalítottak részére javulásul és a próbák leélésére teremtett hely, így nem várhatja senki álmainak és vágyainak beteljesedését, de ráléphet arra az útra, amely elvezeti abba az országba, ahol a lélek tisztább és nemesebb elgondolásai és vágyai megvalósulnak. Mert ezzel várja minden megtérő és Hozzá siető gyermekét az Atya, hogy a legnagyobb hiányt betöltse, a legszükségesebbet megadja annak, aki hittel kéri és engedelmesen meghajtja fejét az Ő akarata előtt. Az Ő akarata pedig az, hogy aki már hazatalált a Kútfőt megismerte és megfürdött abban a bővizű folyóban, melyből megelégtetett és megépült, az felülvélve, megerősödve — ha kicsit nehezen esik is —, de vegye fel az engedelmesség ruháját, a munkás ruhát és vállalja az út fáradalmait még egy kis ideig, hogy a nehezen látók és nehezen hallók, a sánták és bénák is megépüljenek és úgy siethessenek a bőség birodalmába a Kútfőhöz, ahonnan a mi Urunk is eljött, hogy megkeresse az úton elmaradtakat, a tévelygésekben megfeneklett lelkeket és lassan-lassan összekötözze azokat az elszakított szálakat, melyek ismét mint a vérkeringés, úgy közvetítik az Isten akarata a teremtett szellem részére, melyet a teremtett örömmel siet teljesíteni, mert már tudja azt, hogy Istennek minden vele szemben megnyilatkozó akarata az ő boldogságát és felemelkedését célozza.

Tehát azért kell az igazságtalannak látszó földi életet is végigélni örömmel és engedelmes átadással, mert az Úr is így cselekedte értünk, mielőtt még mi tudtuk volna, hogy mit cse-

lekszik és miért cselekszik. — Az Úr eljövetele nagy ígéretek beteljesedését jelentette a föld életében. Megvalósultak azok az isteni ígéretek, melyeket szellemi szemekkel láttak a kiválasztottak. A földön megjelent a Szeretet Törvénye, a kegyelem és a megbocsátás nagy és titokzatos ígérete és igéje, melyet annyira nem ért és nem akar megérteni a földi ember. De a föld rohamosan közeleg ahhoz az időhöz, amikor már az utolsó órák nagy kapkodó készülődései, még a teljesen hitetlen emberlelkeket is félelemmel és rettegéssel töltik el, mert cselekedeteik emléke elsötétíti előttünk a kivezető utat.

Azért az utolsó idők nagy és kiváltságos kegyelmi ajándékait használja ki mindenki a maga javára. Az is, akin keresztül ez kiáradhat, és az is, aki ingyen kegyelemből hozzájuthat. Mert az Úr hív mindenkit, és aki időben siet, az mindent megnyerhet. Aki ezt nem hiszi, vagy nem akarja hinni, a maga nagy elbizakodottságában, az kimarad az általános nagy kegyelmi ajándékokból.

Ezeket mondom én is mindenki részére, hogy higgyetek, bizatok és várjatok türelemmel, mert közel van az Úr szabadítása azokhoz, akik bizalommal és reménységgel tekintenek fel Őrája. Azok nem szégyenülnek meg. Mert az Úr nagy és hatalmas, és amikor az Ő földi megjelenésének ünnepét ülitek, emelkedetek fel Őhöz, hogy Ő is közölhesse veletek az Ő nektek szánt ajándékát.

Isten veletek!

A láthatatlan egyház()**

Felelősség a saját és a mások sorsáért. — A gyülekezet jövődjéről. — Hol van törvényes munkatere a spiritizmusnak? — Az anyagelvű tudomány elfedi a lélek látóhatárát. — A láthatatlan világ végtelen gazdagsága. — Az Isten Gyülekezete. — Azoknak sorsa, akik a formában a lényegyet nem tudják felismerni. — Az irányválasztás döntő fontossága. — Megtéretlen lélekkel való tanítás veszedelméről.

Már itt vagyok gyermekem az Úr Jézus nevében. Ne tekintsél borús hangulatban a jövő elé, mert nem lesz az olyan, mint sokan gondolják és hiszik, bár lesznek sorsok, melyekkel szembeszállni nem lesz kívánatos. De ez mindig volt és lesz is. Hogyan teljesedhetne ki az igazság, ha mindenkinek egyformán olyan volna a sorsa, amilyent kívánt?

Az ember nem okos és nem bölcs, hanem nagyon is tökéletlen, főképpen a saját sorsának rendezésében. Mivel a mások sorsáért is felelős, így az önzés diktálta törekvések miatt nem kívánatos eredményeket arathat le az elszámolás idején. Nem beleavatkozni a mások sorsának alakításába: az volna a legbölcsebb, a legokosabb, de ez lehetetlen. Mert ha bele nem avatkozik az egyik ember a másik sorsába, akkor elmulasztott kötelesség miatt terheli meg őt a sors. Tehát, ha mégis mu-szály beleavatkozni, akkor csakis a legjobb akarattal és a legjobb eszközökkel vehet részt ebben a munkában. Mert amilyent az ember belead, ugyanazt kapja vissza. Természetes az, hogy az ember minden képességét arra igyekszik összpontosítani, hogy ez a rossz eredmény be ne következessen. De minden hiába. A Természettörvényben az igazságot nem lehet megmásítani, mint ahogyan a tiszta tükörlap is csak azt mutatja, ami előtte áll, aminek a formáját felfogta. így hiábavaló ellene állni, mert, ha kikerülheti is az ember, egy kis időre elodázhatja az igazsággal való szembenézést, de a kikerült leszámolás csak a kamatokat szaporítja. (Pátkai Pál halála utáni eseményekre célozva): Ez egy igen kicsi ideig lehetséges már csak. Sokkal kevesebb ez már, mint azt te, vagy ő gondolja, mert a mérleg serpenyője már nagyon meg van terhelve és egy egészen kicsi — talán az ő szempontjából jelentéktelen dolog — lebillenti a mérleget és — többé az nem tud felemelkedni, majd csak akkor, ha azokon a szenvedéseken túlesett, melyeket másoknak szerzett és annyira javult hozzá, hogy a vele történt rosszak helyébe jót tudott cselekedni. — Ezek a te dolgaid nem esnek bele a Természettörvény szenvedve javító iskolájának tantár-

gyaiba. Ez egészen más lapra tartozik. Amikor a tanító magyarázó előadást tart tanulóinak ő sem azért mondja el azokat a példákat, mert neki is gondolkozni kell rajta, hanem azért, hogy tanítson. De, ha történetesen beszakad az iskola teteje, mert már elavult és elkorhadtak a tartó gerendák és a beomló hulladék nagy része a tanítóra szakad, az sem azért szenved, mert ő az oka, hanem azért, mert nem tudott számolni a lehetőségek bekövetkezésével és a végzet elhárításáról nem gondoskodhatott kellőképpen. De a tanító mégis hamarabb felismeri a veszély nagyságát és a védelem megszervezésének mikéntjét biztosabb kézzel intézi el, mint azok, akiknek magyaráz. Azt is mondhatnám példában, hogy amíg a tanító belemerült a magyarázatokba, addig az ellentét által megszállt tanulók feszegetni kezdték az avult gerendákat és azért szakadt be. A vihar azután széthordta azokat a kellékeket, amellyel ki lehetne javítani. — Nem, újat kell építeni. Új irány, új cél, új tartalom, új törvény, új mérleg — érzékenyebb, átlátszóbb, igazabb és időtállóbb. Nem mintha a régi nem volna jó és nem lehetne használni, hanem csak azért kell az új forma, hogy több és hatásosabb lényeggel legyen megtöltve. A régi is — mondom, hogy — jó és helytálló, de nagyon sok az emberi elgondolás, sok az emberi cél és félrefogás benne. — Mivel ezekből sok volt benne, azért meglehetősen homály borult a cselekvő igazságra. Ezért történt meg az összeomlás. Te fel fogsz emelkedni a romok közül és veled együtt többen, de maradnak a romok alatt, akik nem tudnak kiemelkedni, mert a hasonlóság törvényéből nem vonhatják ki magukat.

Ennek is így kell lenni, mert abban a formában el nem fogadhatják, mert az az egyház lelki színvonalát leszállítaná, mert átjáróházzá nem lehet tenni egyik felekezeti gyülekezetet sem, hogy ott elhelyezhessék ferde irányzatukat azok, akik a maguk dicsőségét keresik és a maguk akarása szerint szeretnének valamit alkotni.

A spiritizmusnak csak ott van és ott lehet törvényes mun-

katere, ahol már a felekezeti irányok próbálkozásai eredménytelenekké váltak. Mert a szellemvilággal való érintkezés nem lehet cél, csak eszköz a cél eléréséhez: az Isten Igéjének az ember lelkéhez eljutható útja.

A világi okoskodások, anyagelvű megállapítások alapján álló tudomány, mint egy himalája úgy elfedi az emberi lélek tekintete előtt azokat az isteni ténykedéseket és kijelentéseket, melyekre az emberré lett szellemnek szüksége van, hogy önmagával és a világgal szemben megfeleljen azoknak a kötelességeknek, melyeket az étellel magára vett. A látható világ hiányossága és kevés tudása folytán szegénynek mondható azokban a magyarázatokban, melyek a sok ezer „miért”-ek-ből csak egyre is meg tudnának felelni. Minden földi ember tudja és érzi ezt és ösztönösen sejti, hogy a magyarázat; az élet értelme, a látható mögött a láthatatlanban húzódik meg. Csak azért, hogy a testi vágyakban, törekvésekben, hiábavaló nagy akarásokban elfáradt emberi lélek, szelídebb érzéseivel, nemesebb törekvéseivel, megértőbb gondolkozásával keresse és ott találja meg az élet értelmét és célját, ahonnan minden kiindul és ahová ismét visszatér. — Ez a láthatatlan világ, a lélek és a szellem birodalma, mely mint a végtelent betöltő élet tengere, úgy hordozza a látható világ megjelenő formáit magán, mint kicsiny sajkát az óceán. És ez a láthatatlan életóceán annak a Hatalmasnak a Megközelíthetetlennek a kezében van, aki Ura és Teremtője ennek a végtelennek. Ez a hatalmas és Úr, törvényt tart fenn és a törvényben uralkodik a végtelen felett, mert Mindenüttjelenvaló. Egy csepp nem hiányozhat az életóceánból, hogy Ő ne tudná és ne kísérné figyelemmel.

És az ember, mivel csak az élet véges formáját ismeri, nem tud fogalmat alkotni a végtelenről. Tehát le kell kopnia, elemeire kell bomolnia a véges formának, hogy a végtelenbe léphessen át és fogalmat alkothasson arról a gazdagságról, mely a láthatatlan világban tárul eléje.

Aki már sok szenvedésen, sok csalódáson átment földi életein

keresztül és a végtelenben tudatosan alámerülve sok meggyőződést szerezhetett az élet gazdag változatainak színpompájáról, az keresi, kutatja a „valóságot” földi életében, a testi megjelenésében is. Az hamar megtalálja az Istent, a véges és a végtelen élet Urát és az Ő törvényébe igyekszik beleilleszkedve munkálkodni, jót és igazat cselekedni, építeni a valóság részére az életóceánban kellemes otthont, ahol megpihenhet és gyönyörködhet azokban a szépségekben, melyet a végtelenben élők alkottak. Ezek hisznek, ezek engedelmeskednek a jónak, az igaznak. **Mindegy, hogy milyen vallást követnek. Ők a láthatatlanban élnek, a lényeket felismerve mindjobban a magukévá teszik és ők benne élnek a Láthatatlan Egyházban: az Isten Gyülekezetében.** De vannak, akik még nem tudták a formában a lényeket felismerni, nem tudták egymástól a kettőt elválasztani, mert lelki képességeik még nem fejlődtek odáig és — sokszor elesnek. Esésük közben megérző képességük eltompul a finomabb valóságok érzékelését elvesztik és a szellemi lényeg megértésétől mind távolabb jutnak és — hitüket — egyetlen iránytűjüket elvesztve, bizonytalanul bolyonganak. Tévelygésből tévelygésbe, bűnből bűnbe esnek. Hátat fordítanak az egyháznak, imádkozni nem tudnak — minek? — Úgy róják az élet útját, mint a kitaszított tékozló fiúk. A körülöttük hemzsegő, nyüzsgő szellemekről és azoknak az ő életükbe beleütköző életéről halvány fogalmuk sincs, amíg egy-egy összecsendülés, egy csodának számítható találkozása és megnyilvánulása nem történik a láthatatlan világnak.

Ez a csoda történik meg minden szellemi hívővel, ez dönti el további életének irányát, sorsát, hogy merre fordítja szellemi tekintetét: a láthatatlan világ, vagy az anyagi világ felé.

Ha a láthatatlan világ felé, akkor nem állhat meg a szellemvilág küszöbén, hanem a fejlődés lehetőségeit kell keresnie. Ha az anyagi világ túl erős vonzást gyakorol az „emberre”, a szellemi én rosszabb helyzetbe kerül és nagyobb szenvedések, csapások következnek be életében, mint azelőtt. Hogy megment-

hető legyen, ha lobogó lelkesedéssel veti bele magát az új felfedezésbe és megtéretlen lélekkel máris tanítani, érvényesülni akar, akkor megáll és egyik balfogást a másik után követi el és — egyik csalódásból a másikba esik, amíg végre elveszti azt az alig meggyújtott világosságát is. Közben a hasonló tévelygésekben bolyongó szellemi társaság kihasználja, delejes, vagy villamos erőit és megtelítődik olyan érzésekkel, vágyakkal, melyek talán addig idegenek voltak előtte és belehajszolják a leghetlenebb gondolatokba, és cselekedetekbe. Nem veszi észre, hogy nem is az ő saját akaratát, hanem idegen akaratot és célokat szolgál. Ez a megszálltság enyhébb formája.

Isten veletek!